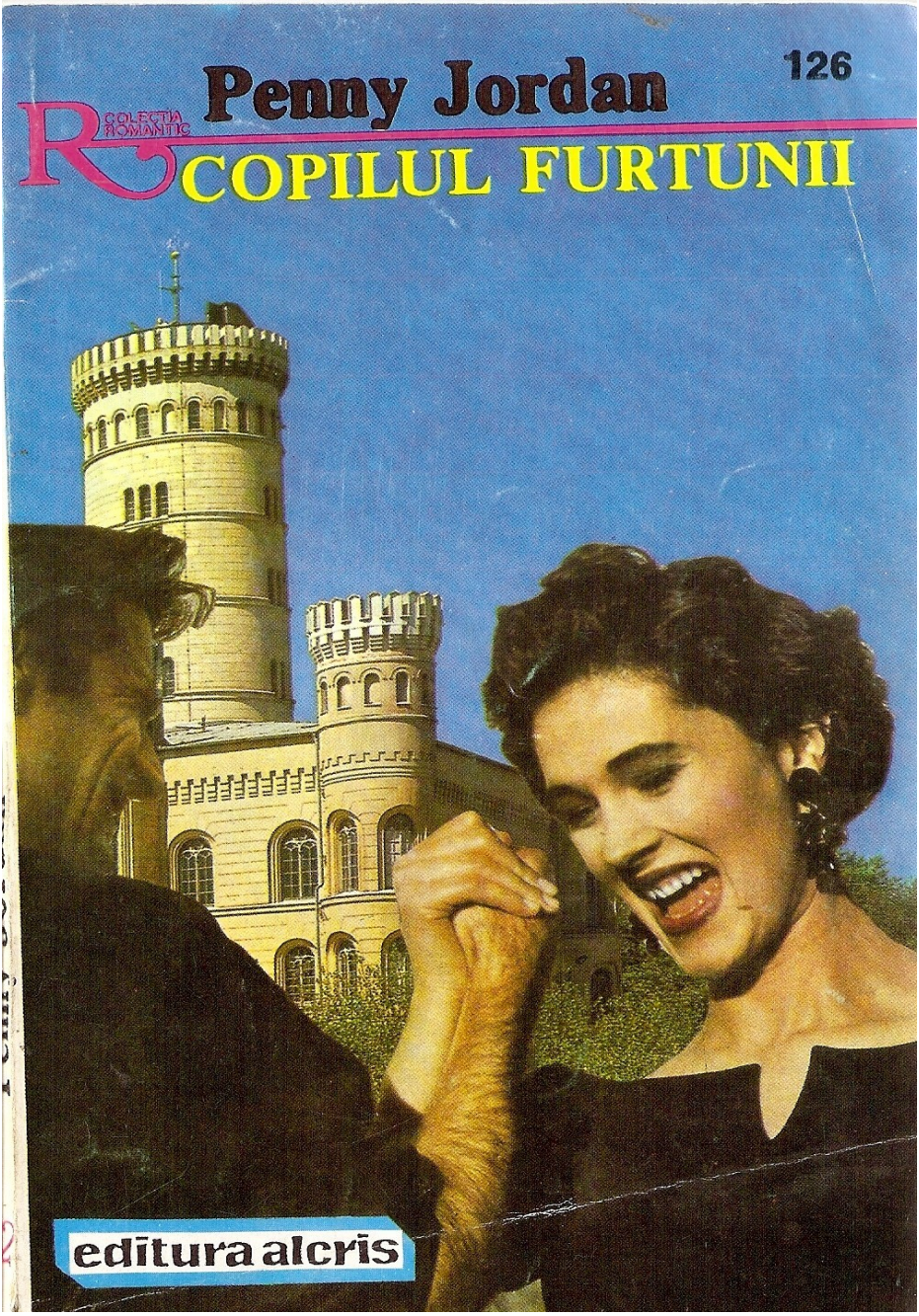
126
Penny Jordan
COLECȚIA ROMANTIC
COPILUL FURTUNII
editura alcris

PENNY JORDAN

COPILUL FURTUNII

Traducere din limba franceză de
CEZAR NICULESCU

BUCUREŞTI

Coperta : ANDY

© Penny Jordan, 1983 L'ENFANT DE L'ORAGE Harlequin S.A,
Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin editurii ALCRiS — M 94.

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN : 973-580-038-1
Colecţia „ROMANTIC

CAPITOLUL I

Lee privea din avion Canalul Mânecii care părea un covor argintiu în lumina crudă a dimineţii. Părinţii o botezaseră Annabel-Lee, dar toată lumea se obişnuise să-i spună simplu, Lee. Era o fată subţire şi drăguţă, cu părul lung şi negru, cu ochii verzi migdalaţi. Tatăl său îi spusese că sunt ochi de vrăjitoare. Gura îi era frumos conturată. Firea ei pasională se regăsea în buzele cărnoase pe care rujul le făcea şi mai apetisante.

— La aeroport ne aşteaptă o maşină închiriată, o anunţă Michael Roberts, şeful ei. Plecăm imediat.

Michael se ocupa cu achiziţionarea de băuturi alese pentru un lanţ de supermagazine din Anglia şi Lee era de şase săptămâni asistenta lui. Era prima ei călătorie în interes de serviciu. Michael avea intenţia să-l convingă pe un reputat viticultor de pe valea Loarei să-şi extindă clientela, de obicei alcătuită din cei ce frecventau magazinele specializate în desfacerea vinurilor renumite. Michael dorea foarte mult să se întoarcă acasă cu un contract pentru compania la care lucra, ceea ce i-ar fi ridicat serios prestigiul.

— În această perioadă a anului, îi explică Michael, în timp ce-şi legau centurile de siguranţă, cred că vom fi singurii oaspeţi ai contelui. De abia peste câteva luni va prezenta cele mai bune soiuri unor musafiri aleşi pe sprânceană. Îi făcu cu ochiul şi adăugă: logodnicul tău n-a protestat că pleci cu mine? Mă întreb cum poţi să îmbini cariera cu exigenţele unei viitoare căsnicii.

— Dan ştie că meseria contează mult pentru mine.

Lee îl întâlnise pe logodnicul ei în Australia. Fusese o dragoste la prima vedere, dar fuseseră nevoiţi să se despartă fără să fi hotărât ce vor face în următoarele

luni. Lee se grăbise să revină în Anglia pentru a-şi lua acest serviciu, iar Dan se întorsese în Statele Unite pentru o afacere importantă a imperiului bancar condus de tatăl lui.

Nunta nu putea avea loc decât după finalizarea acestei tranzacţii dificile. În plus, Dan aparţinea unei familii însemnate din Anglia, din oraşul Boston, şi ceremonia nupţială impunea pregătiri deosebite. Lee nu dorise ca nunta să fie fastuoasă, dar se supusese pretenţiilor logodnicului. Spera să vorbească la telefon cu el de la castelul contelui, aşa cum se înţelesesem la despărţire. O dată pe săptămână îşi telefonau unul altuia, indiferent unde se aflau.

În timp ce avionul se apropia pe pista de aterizare, Lee se smulse din gândurile sale, hotărâtă să acorde cea mai mare atenţie călătoriei de afaceri. Dorea să-i arate lui Michael că este capabilă şi eficace, cu dorinţa de a-i câştiga încrederea. O umbră de nelinişte o cuprinse când avionul se opri, dar în aeroport îşi reveni la timp şi se îndreptă în grabă spre maşina care-i aştepta, fără să observe privirile admirative pe care Michael i le adresase. Soarele fierbinte al lunii mai făcea ca părul ei să scânteieze.

Pe drum, se hotărâră să nu se oprească pentru a lua prânzul. După ce trecură de Orleans, Lee îl schimbă pe Michael la volan, îi plăcea să conducă maşina şi era prudentă, mai ales într-o ţară străină. Michael îi surâse privind-o cum conduce. Era pentru prima oară când lucra cu o femeie. Lee trecuse prima testul de selecţie, înlăturând pe ceilalţi concurenţi, dovedind că posedă o aptitudine înnăscută pentru degustarea vinurilor. La început, Michael se întrebase dacă poate conta pe seriozitatea unei femei drăguţe care putea fi ispitită să lase totul baltă dacă i s-ar aprinde călcâiele după un bărbat. Nu trecuse multă vreme şi el s-a convins că Lee

nu lua lucrurile în joacă: mereu la timp la întâlniri, ea ştia să adopte o atitudine care atrăgea respectul din partea furnizorilor prin evaluarea fără greş a calităţii oricărui soi de vin.

Lee simţea privirile lui Michael aţintite asupra ei, dar nu dădu nicio atenţie. După plecarea părinţilor în Australia, la fratele ei, Lee ducea o viaţă independentă şi ştia foarte bine cum să întreţină relaţii cordiale cu bărbaţii fără să meargă prea departe. Fire energică şi ambiţioasă, ea îşi consacra tot timpul slujbei şi până când îl cunoscuse pe Dan nu avusese ocazia să aibă un prieten. Atentă la traficul intens de pe şosea, îşi spuse în sinea ei că va fi nevoită să-şi abandoneze serviciul atunci când va avea loc nunta. Aruncă involuntar o privire la inelul de logodnă. Era o bijuterie simplă, dar de o mare valoare, exact pe gustul familiei Talbot. Lee scutură din cap, alungându-şi gândurile şi se concentră asupra volanului. Chauvigny se afla mai aproape de Nantes decât de Orleans şi maşina traversa aproape întreaga regiune de nord a Franţei. Lee remarcă abundenţa viilor mai mult decât a castelelor superbe pe lângă care treceau în viteză, în timp ce Michael îşi aranja hârtiile.

Valea Loarei se îngusta spre Saumur, dar după Angers, devenea din nou largă, înconjurată de dealurile destinate cultivării viţei de vie. Câţiva lucrători culegeau strugurii pe care îi transportau imediat la cramă.

— Aici vom părăsi şoseaua, o anunţă Michael, arătând un drum lateral care şerpuia printre podgorii.

După ce trecură printr-un sat cu case vechi şi drăguţe, ajunseră în faţa unui castel. Turnurile înalte şi ascuţite păreau desprinse dintr-o carte cu poveşti, iar întreaga clădire dădea impresia că se aflau într-un tărâm de vis.

În loc să fie fermecată de frumuseţea şi liniştea acestor locuri, ea fu cuprinsă de o nelinişte inexplicabilă pe care o resimţise şi în avion.

— Oh! Oh! exclamă Michael uluit. Când sunt invitat la un castel, nu ştiu niciodată dacă voi găsi o reşedinţă masivă de ţară sau ceva asemănător cu Buckingham Palace! De data asta, sunt sigur că am nimerit chiar în paradis!

Trecând peste podul mobil, sub care pluteau câteva, păsări pe luciul apei, maşina pătrunse într-o vastă curte interioară. Copleşită de arhitectura renascentistă a castelului, Lee îşi aminti de clădirile cele mai impozante văzute în Australia. Niciuna nu se putea compara cu această bijuterie de piatră!

Zgomotul motorului trezi un câine care stătea întins în faţa uşii de la intrare. Lee parcă maşina şi coborî geamul respirând aerul curat de ţară.

Clipocitul apei de la fântâna din mijlocul curţii îi atrase atenţia: picăturile ţâşneau printr-un ciorchine de strugure ţinut în palmă de un băieţel sculptat în marmură şi căzeau într-un ulcior de piatră.

Uitându-se în jur, ea observă că uşa de la intrare se deschise şi în prag apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum gri, foarte elegant. Plin de distincţie şi autoritate, acesta linişti câinele cu un singur cuvânt. Michael coborî din maşină iar ea îşi încleştă mâinile pe volan, pradă unei nervozităţi de nestăpânit. Amabil, Michael îi deschise portiera şi ea fu obligată să i se alăture, deşi simţea cum picioarele îi tremură. În faţa castelanului, Michael făcu prezentările:

— Mă bucur că vă cunosc. Numele meu este Michael Roberts şi dânsa este asistenta mea, Lee Raven. Cu siguranţă că sunteţi…

— Gilles Freburg, conte de Chauvigny, îl întrerupse gazda într-o engleză excelentă, fără pic de accent străin. Fiţi bineveniţi!

Fără îndoială că mama lui a fost englezoaică, se gândi Lee, trecând cu dificultate peste surpriza de a fi recunoscut trăsăturile orgolioase şi expresive ale contelui.

Acesta îi întinse o mână bronzată şi puternică, fără a lăsa să i se vadă pe chip cea mai mică urmă de emoţie.

— Bună, Lee.

— Bună, Gilles, răspunse ea cu acelaşi ton degajat, deşi inima îi bătea cu putere în piept. Cum se simte mătuşa Caroline?

— Foarte bine, mulţumesc. Acum se află într-o călătorie în insulele Antile.

Michael rămase cu gura căscată şi Gilles se grăbi să-i informeze:

— Amândoi avem aceeaşi mătuşă sau mai exact, eu sunt nepotul Carolinei, iar ea…

— Este naşa mea, îl completă Lee străduindu-se să-şi păstreze sângele rece, deşi gazda îi remarcase neliniştea.

Părăsind Anglia, nu-şi imaginase niciun moment că va da cu ochii de Gilles Freburg. De altfel, dacă ar fi ştiut acest lucru, ar fi refuzat categoric să facă această deplasare.

— Vă rog să intraţi, îi invită Gilles, cu un surâs ironic. Menajera vă va conduce la camerele voastre. Cina va fi uşoară. Bănuiesc că sunteţi obosiţi şi că doriţi să vă odihniţi. Mâine, vom vizita podgoria.

În timp ce vorbea îi conduse pe oaspeţi în holul cel mare al clădirii, cu mobile din esenţe rare şi statui care ar fi făcut deliciul oricărui negustor de artă. Covorul din mijloc era atât de frumos încât ea îşi spuse că era păcat să fie călcat cu picioarele de musafiri. Deasupra

şemineului impresionant se aflau, sculptate în piatră, însemnele heraldice ale familiei Chauvigny. Lee îşi aminti că mătuşa Caroline îi spusese cândva că nepotul ei era conte.

Cele două surori, mătuşa Caroline şi mama lui Gilles, frecventaseră aceeaşi şcoală. Privirea lui Lee se îndreptă spre chipul lui Gilles pe care nu-l văzuse de şase ani. Nu se schimbase deloc, părea puţin mai mândru şi mai sigur pe el, chiar seducător. Oare ce impresie îi făcuse? se întreba ea. Cu siguranţă că o găsise transformată. Ultima oară când îl întâlnise, era o puştoaică de şaisprezece ani, timidă şi stângace, care se înroşea de fiecare dată când el îi vorbea. Acum era o tânără fermecătoare, cu o personalitate în plină afirmare.

În vara când făcuse cunoştinţă cu Gilles, el locuia la mătuşa lui pentru a se întrema după o gripă destul de puternică. Atunci avea douăzeci şi cinci de ani.

Menajera apăru imediat şi, după ce-i salută pe oaspeţi, ascultă cu atenţie ordinele stăpânului castelului, aruncându-i lui Lee o privire curioasă şi rece.

Urcând scările în urma menajerei care purta o rochie neagră, cei doi remarcară portretul unui bărbat chipeş, îmbrăcat într-o uniformă de ostaş al armatei lui Napoleon. Amândoi remarcară trăsăturile chipului care semănau cu cele ale lui Gilles. Asemănarea era cu totul ieşită din comun. De la acest strămoş moştenise contele bravura aproape inconştientă şi temperamentul fierbinte de aventurier care, în cazul său, se manifestau printr-o aroganţă încăpăţânată. Fiinţele înzestrate cu asemenea calităţi îşi înfruntă destinul fără şovăire, căutând să-şi realizeze scopurile în viaţă cu orice risc; cel mai bine este să nu ai de-a face cu ei sau să nu stai cumva în drumul lor. Din păcate, Lee era conştientă de acest lucru.

— Veţi locui la acelaşi etaj, îi anunţă menajera. Doriţi camere care să comunice între ele?

Politeţea ceremonioasă a doamnei Le Bon îi ascundea cu greu dispreţul faţă de Lee şi aceasta o privea cu obrajii îmbujoraţi şi surprinsă.

— Domnişoara Raven este doar asistenta mea, o puse Michael la punct pe un ton categoric. Vom fi mulţumiţi cu orice camere dar nici nu se pune problema ca ele să fie atât de intime.

După ce-şi aranjă bagajele, Michael bătu la uşa camerei lui Lee.

— Intră, îl pofti ea.

— Aş vrea să punem la punct strategia noastră, spuse el cu un aer preocupat.

Ferestrele din cameră dădeau spre parcul din jurul castelului şi se puteau zări, în lumina blândă a înserării, şirurile perfect geometrice ale aleilor mărginite de garduri vii, tăiate uniform.

— De fapt, spuse el cu mult umor, nu văd niciun impediment de a împărţi aceeaşi cameră. Numai dacă ai fi fost de acord, se grăbi el să adauge, dar ştiu bine că este o absurditate. În orice caz, compatrioţii noştri i-au făcut o impresie destul de proastă domnişoarei Le Bon. Câţi clienţi n-a văzut la viaţa ei însoţiţi de „Secretare" bune la toate?!

Lee făcu un semn cu mâna, care voia să exprime nemulţumirea ce o încerca. Michael avea dreptate şi totuşi, ea nu putea scăpa de gândul supărător că vorbele menajerei o vizaseră direct. Michael îi surâse amuzat şi o tachină curtenitor:

— Nu ştiam că ai relaţii cu înalta societate. Dacă aş fi bănuit că îl cunoşti pe conte, nici nu m-aş fi ostenit să vin până aici. Te-aş fi rugat pur şi simplu să te foloseşti de influenţa pe care o ai asupra lui pentru a obţine renumitul vin de Chauvigny.

— Nu am aflat că a moştenit acest titlu, replică Lee. În privinţa relaţiei dintre noi, ai remarcat că nu suntem deloc apropiaţi. L-am văzut o singură dată, continuă ea, acum şase ani. Deşi mătuşa lui este naşa mea, nu avem nicio legătură de familie.

Lee se feri să-i mărturisească lui Michael că această legătură era mai complicată decât părea. După ce şeful ei se retrase, îşi puse o rochie potrivită pentru cină, în timp ce amintirile din trecut îi reveniră în memorie.

La şaisprezece ani, ieşise de la pension, la fel de neştiutoare de parcă trăise într-un pustiu, nutrind speranţa deşartă că Gilles va fi iubitul ei. Dacă ar fi fost nevoită să dovedească pasiunea ce-i înflăcăra inima de fată, şi-ar fi dat bucuroasă şi viaţa pentru el. Dorea din tot sufletul să fie alături de el, de persoana iubită, însă unele întâmplări nefericite aşternuseră uitare peste prima ei dragoste.

Ca o ironie a sorţii, acum se afla în această cameră, ca musafir al lui Gilles, pentru trei zile. Michael spera să plece de la castel cu un contract care ar fi permis firmei la care lucra să comercializeze vinurile de Chauvigny. Lee nu ştia dacă este cazul să-l prevină că prezenţa ei risca să compromită şansele de reuşită ale tratativelor. După câteva clipe de ezitare, ea se hotărî să păstreze tăcere, gândindu-se că l-ar alarma inutil, Continua să-l vadă pe Gilles cu ochi de adolescentă; la treizeci şi unu de ani, nu se putea ca el să nu aibă bunul-simţ de a nu-i purta pică.

Contele le rezervase oaspeţilor un cadru luxos. Mobila veche şi fără îndoială autentică, o făcu să şi-o închipuie pe împărăteasa Josefina culcată pe confortabila canapea acoperită cu satin verde-pal. Lângă fereastră se afla o masă de toaletă, cu oglinda din cristal şi ramă aurie. Taburetul se armoniza cu restul mobilierului, numai

lămpile aduceau o notă de modernism, dar se încadrau perfect cu decoraţia interioară.

Numai încăperea aceasta valorează cât o comoară, îşi spuse, iar castelul cuprindea multe alte încăperi. Uitându-se la tapiseria splendidă de pe perete care se vedea că provine din celebrele manufacturi din Aubusson, Lee încercă să evalueze averea lui Gilles şi nici cifrele cu şase zerouri nu a ajutară. Concluzia firească era că acest nobil posedă o bogăţie de invidiat şi că, ferit de orice griji financiare, putea refuza orice client care nu-i era pe plac.

Până în clipa de faţă, Lee nu avusese ocazia să viziteze o podgorie de o asemenea întindere, care producea numai vinuri de calitate excelentă. Lucrase un an în Australia la un viticultor, dar modul lui de viaţă aparţinea unei categorii de mijloc, iar vinurile erau din soiuri de masă. Era mulţumită să îşi luase rochia de catifea neagră, sobră şi elegantă.

Deschise uşa care dădea spre sala de baie şi i se tăie respiraţia în faţa luxului: pereţii şi pardoseala erau din marmură, iar cada din acelaşi material era de fapt un bazin în care intră coborând câteva trepte, ceea ce-i dădea senzaţia că se află într-un palat din „O mie şi una de nopţi”. Lee făcu o baie caldă închipuindu-şi pentru o clipă că este o baiaderă dintr-un harem, pregătindu-se să danseze în cinstea stăpânului. Ce departe era apartamentul ei din Londra, pe care-l împărţea cu alte două vânzătoare din reţeaua de magazine a firmei…

Jucându-se cu spuma din cadă, ea se gândi la situaţia lui Gilles. De ce nu s-a însurat? Fiind stăpânul unui asemenea domeniu, avea nevoie de un moştenitor. Poate că are încă timp pentru căsnicie, doar nu este bătrân. Gilles bătrân! Această idee îi smulse un zâmbet. Nu, la vârsta lui, un bărbat aşa plin de energie! De altfel,

conştiinţa lui robustă îl va ţine în putere până târziu în viaţă.

Lee îşi încruntă sprâncenele. Cum de se lăsase purtată de aripile imaginaţiei? Nu mai era o fată romantică, în stare să se lase sedusă de farmecul lui Gilles.

Ieşind din cadă, se şterse îndelung, apoi se întoarse în cameră. Viaţa îi dăduse câteva lecţii dure, astfel că învăţase să fie prudentă în relaţiile cu oamenii. Mustrându-se că fusese cam visătoare se hotărî să-l sune pe Dan. Se consultase cu Michael şi el o încurajase, promiţându-i că va achita costul convorbirii, înainte de plecare.

Telefonul era lângă pat şi după câteva minute, vocea lui Dan se auzi, dar de parcă s-ar fi aflat în adânc.

— Nu ai renunţat la această călătorie?

Dan încercase s-o determine pe Lee să nu plece din Londra şi puţin lipsise ca ultima lor convorbire telefonică să se transforme în ceartă. Pentru asta ea căută să-l liniştească.

— Dan, ştii foarte bine că trebuie să mă detaşez în diferite locuri. Aceasta face parte din cerințele meseriei.

— Dar nu trebuie să lucrezi. Când vei fi soţia mea, vei avea ce face acasă. Mai bine ai renunţa de pe acum la slujbă. Mama te-a invitat la Boston şi tu amâni mereu vizita.

Puţin indispusă, ea îşi imagină că doamna Talbot dorea s-o pună la încercare, ca să vadă dacă este o soţie potrivită pentru fiul ei.

— Cred că vrea să vadă că mănânc cu furculiţa, nu cu mâna, îl ironiză ea.

Suspinul exagerat din glasul lui Dan o făcu să-şi regrete imediat cuvintele.

— Nu fi ridicolă! exclamă el furios. Mama are de gând să te prezinte familiei şi să te înscrie în organizaţiile de caritate şi în cluburile…

— Numai asta mai lipsea! se burzului Lee, fără să se poată abţine. Crezi că-mi voi petrece viaţa activând în nu ştiu câte organizaţii de caritate şi cluburi? De ce uiţi că am o meserie?

— O meserie care te obligă să călătoreşti dintr-o ţară în alta însoţită, azi de Michael şi mâine de alt bărbat! Te avertizez că nu voi permite ca nevasta mea să lucreze!

Lee înţelese brusc că Dan era gelos… gelos pe Michael! Un zâmbet îi înflori pe buze. Iată unde-l dusese mintea pe Dan: Michael avea în jur de cincizeci de ani şi era căsătorit. Dacă nu s-ar fi aflat într-o casă străină, ar fi avut mai mult timp să-l liniştească şi să discute. Îşi consultă ceasul de mână şi se grăbi să încheie convorbirea:

— Da, trebuie să închid. Este timpul să cobor la cină. Îţi voi scrie mai amănunţit.

Aşteptă, chiar şi în ultima clipă, o vorbă drăgăstoasă, ca dovadă a iubirii, însă Dan se supărase prea tare. Nu-i mai rămânea decât să aştearnă pe hârtie o explicaţie pentru cuvintele puţin cam aspre pe care le rostise într-un moment de enervare. Văzând că întârzie la masă, fu nevoită să se întrerupă din scris.

Culoarea neagră a rochiei îi accentua, prin contrast, tenul deschis care mai păstra ceva din bronzul căpătat la soarele torid din Australia. Decolteul de la spate lăsa să se vadă ceva din trupul ei subţire. Mama sa o ajutase să aleagă această toaletă şi exclamase entuziasmată când ieşise din camera de probă:

— Această ţinută te face cea mai ispititoare dintre femei! Ai să-i înnebuneşti pe bărbaţi. Nu te sfătuiesc s-o pui decât la ocazii festive.

Lee se întrebă dacă cina de la castel putea constitui un eveniment deosebit. În ciuda incertitudinii, avu o inspiraţie de moment şi-şi prinse părul într-un coc, lăsând doar două bucle în dreptul urechilor. Coafura o schimbă cu totul: fata fermecătoare dispăruse, făcând loc unei fiinţe de o frumuseţe impresionantă pe care ea o simţea străină de firea ei. Chiar şi mersul i se păru diferit, mai suplu şi mai elegant. Chipul îi era posomorât fără machiaj, doar câteva creionări pentru strălucirea ochilor, iar parfumul discret pe care-l răspândea era de calitate. În picioare avea pantofi negri, asortaţi cu rochia. O ultimă privire în oglindă îi dădu senzaţia că se pregăteşte mai puţin pentru un dineu decât pentru o bătălie.

Michael nu-şi ascunse uimirea.

— Nu se poate, cine eşti? Nu-mi vine să cred că strălucitoarea din faţa mea este asistenta de care m-am despărţit cu o jumătate de oră în urmă. Să nu-mi spui că suntem în ţara minunilor, deşi suntem în patria autorului Cenuşăresei!

Lee nu se putu abţine să nu surâdă, încântată de efect.

— Vrei să insinuezi că am venit îmbrăcaţi în zdrenţe?

Amândoi izbucniră în râs şi ecoul răsună cristalin pe culoarul cufundat în tăcere. O uşă se deschise pe neaşteptate şi Gilles înaintă spre ei. Deşi spusese că vor lua o cină simplă, îşi pusese un costum cu o croială impecabilă, care-i accentua distincţia naturală. Lee simţi o emoţie diferită de simţămintele încercate cu şase ani în urmă când îl văzuse în tricou şi blugi. Ghicea că sub costumul de culoare închisă, el avea un trup puternic şi braţe viguroase. Apropierea lui o tulbură mai mult decât se aşteptase.

— Aţi spus că vom lua o masă uşoară, protestă Michael, uitându-se admirativ la ei. N-am bănuit că vom lua parte la o ceremonie cu fast.

Gilles îi dărui un surâs politicos. Michael purta acelaşi costum cu care venise.

— Îmi cer scuze, dar seara mă schimb întotdeauna. Aceasta este regula casei şi servitorii s-au obişnuit cu ea.

Lee îl privi nedumerită, neputând să creadă că el ţinea atât de mult să nu-i supere pe cei care-l serveau. Gilles îi ghici gândurile şi adăugă calm:

— Este foarte important să te bucuri de respectul angajaţilor. Pe aici, lumea este foarte susceptibilă.

Tonul rece al glasului şi ţinuta ţeapănă şi ţanţoşă o puse pe gânduri. Cât de misterios este! Nu râde oare niciodată? Are cumva şi accese de mânie? I se întâmplă să se îndrăgostească?

Această ultimă întrebare îşi găsi răspunsul mai repede decât crezu ea.

Gilles îi conduse într-un salon imens, mobilat într-un stil mai vechi decât camera ei. Lee examină o măsuţă aflată lângă ea şi-şi dădu seama că acest mobilier aparţine stilului Ludovic al XIV-lea. Gilles le oferi o băutură tare, dar ea refuză pentru a-şi păstra gustul neatins în vederea degustării vinurilor care vor fi servite la masă. Gazda îşi aţinti privirea ironică şi admirativă în acelaşi timp asupra ei. O privire sfidătoare a unei persoane care îşi poete permite orice în viaţă. Noroc că doamna Le Bon apăru în uşă şi-i atrase atenţia gazdei.

— Doamna a sosit, îl anunţă ea.

Cine era persoana misterioasă care se ascundea sub acest apelativ? se întrebă Lee curioasă. Pentru că Gilles nu se grăbea să se ducă în hol ca să-i iasă în întâmpinare, menajera o privi duşmănos şi ea nu ştia care este cauza unei asemenea antipatii făţişe. În

încăpere pătrunse una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Avea părul roşcat, tenul fraged şi strălucitor şi întreaga ei ţinută trăda originea nobilă.

— Gilles! spuse femeia şi adresă celor doi musafiri un surâs convenţional.

Mâna ei fină, cu unghiile date cu lac, cuprinse braţul contelui în timp ce obrazul său întins aştepta o sărutare. Gilles se prefăcu că nu observă gura ei atât de cochet oferită şi-i duse mâna la buze. Lee rămase surprinsă: De ce se ferea Gilles să sărute această femeie răpitoare faţă de martori? Timiditatea nu i se potrivea defel.

— Scuză-mă, dar n-am avut timp să mă îmbrac pentru cină, susură dulce vizitatoarea, arătând spre rochia de culcare verde de o croială aparte, datorată mai mult sau mai puţin unei renumite case de modă. Abia am sosit de la Paris. Aceştia sunt invitaţii tăi?

— Da. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe domnişoara Lee Raven şi pe domnul Michael Roberts, Luiza. Doamna Beauvaise. Tatăl ei este vecinul cel mai apropiat şi posedă vii care dau vinuri alese.

Luiza făcu o strâmbătură, apoi se uită la Lee cu o privire atât de insistentă încât aceasta avea senzaţia că era dezbrăcată.

— O, dragul meu, protestă Luiza pe un ton glumeţ, de ce eşti aşa de solemn? Noi doi suntem mai mult decât nişte simpli vecini. O fixa în continuare pe Lee şi adăugă: observ, domnişoară Raven, că purtaţi un inel de logodnă. Veţi fi soţia domnului Roberts?

După menajeră, iată a doua femeie care voia s-o arunce în braţele lui Michael, se gândi Lee, iritată.

— Nu, răspunse sec, ferindu-se să-i dea mai multe explicaţii, pentru că Luiza îi inspira o neîncredere instinctivă.

Doamna Beauvaise era o persoană extrem de indiscretă şi Lee îşi dădea seama că sub înfăţişarea distinsă se ascundea o femeie cu o senzualitate debordantă. Drept mărturie, erau privirile lacome adresate lui Gilles şi gura ei nesăţioasă. Lee avu o uşoară ameţeală, dorind din toată inima să se afle în altă parte: femeia aceasta îi aminti de o varietate de orhidee, deosebit de frumoasă, dar carnivoră.

Cina fu excelentă. După gustări la care se servise un excelent vin roze, urmă o friptură gustoasă de miel. Vinul rubiniu se dovedi a fi delicios. La brânzeturi se bău un vin alb sec, parfumat, unul din soiurile cele mai bune ale acestui domeniu.

Datorită talentului de povestitor al lui Michael, conversaţia fu animată şi cina se desfăşură într-o atmosferă veselă şi destinsă. Din când în când, Luiza se întuneca la faţă, doritoare să rămână cât mai repede singură cu Gilles pe care-l mânca din ochi. Fără să vrea, îşi punea mâna pe braţul lui, într-un gest posesiv şi concludent. Era cu siguranţă amanta lui. Tot comportamentul ei voia să spună tuturor: acest bărbat îmi aparţine.

După masă, menajera aduse cafeaua în nişte ceşti fine de porţelan străveziu de o valoare nepreţuită. Când Luiza încercă să se ridice ca să împartă cafelele, Gilles o opri cu un gest autoritar.

— De acest lucru se va ocupa Lee.

În ciuda uimirii, Lee se supuse, nedorind să obiecteze la această poruncă formulată pe un ton categoric şi se ridică din fotoliu, urmărită de privirile încărcate de ură ale Luizei.

Gilles se întoarse spre doamna Beauvaise, cu un surâs acru.

— Draga mea, am uitat să-ţi spun că Lee şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme. Una din mătuşile mele este naşa ei.

Când Lee îi întinse farfurioara cu ceaşca de cafea, Gilles îi luă afectuos mâna, zâmbindu-i cu atâta căldură încât ea nu ştia ce l-a apucat.

Luiza împrăştie stupefacţia: se uită la cei doi cu sprâncenele încruntate şi nu-i venea să creadă că Gilles al ei poate mângâia o altă femeie.

— Dacă este o prietenă atât de veche, sper că domnişoara Lee să-ţi permită să fii la fel de tandru şi cu prietenele mai… recente.

Cuvintele, pline de ipocrizie, conţineau o ameninţare directă pe care Lee nu dorea s-o ia în serios. Nu era posibil ca o femeie atât de frumoasă să vadă în ea o rivală. Era caraghios! Totuşi, în minutele următoare, Lee trecu prin alte emoţii. Rămase perplexă când Gilles îi sărută mâna, abordând, lucru şi mai ciudat, o mină de îndrăgostit. Privirea lui rece căpătă chiar o umbră de duioşie.

— Răspunde-i Luizei, draga mea, o încurajă el pe un ton gingaş. Eşti de acord să mă împarţi cu ea?

Draga mea! Pe moment, Lee crezu că nu auzise bine, dar furia care-i sluţea chipul Luizei îi confirmă că Gilles nu glumise. De altfel, doamna Beauvaise exclamă indignată:

— Cum?! Ce-ai spus?

Lee se uită la Michael să vadă care este reacţia lui faţă de comportarea ciudată a gazdei şi observă că asista netulburat la scena care se juca în faţa lui, aşteptând cu vădită curiozitate o inevitabilă lovitură de teatru.

Cât despre Gilles, acesta nu părea deloc stânjenit de prezenţa amantei sale care îşi stăpânea cu greu mânia. În locul ei, Lee ar fi ezitat să se certe cu Gilles, însă

Luiza nu părea că se teme de temperamentul lui violent. Numai sărmana Lee aflase, cu şase ani în urmă, cât de tulburat este când îl contrazici. Gilles se adresă Luizei cu aerul cel mai firesc din lume:

— Nu este normal să-i spun logodnicei „draga mea”?

— Tu… eu… eu, îngăimă doamna Beauvaise rămasă cu gura căscată.

— Ne vom căsători în curând, declară Gilles solemn, profitând de stupoarea amantei sale.

Aceasta nu întârzie să-şi revină în fire şi obiectă sec:

— Nu poartă inelul familiei Chauvigny!

— Nu încă, recunoscu el, pe acelaşi ton calm. Am hotărât să ne căsătorim când Lee era încă adolescentă, dar când am fost ultima dată în Anglia am găsit-o complet schimbată şi atât de feminină încât n-am mai putut aştepta şi… acum am anunţat public logodna noastră. Oricum, Luiza, eşti de acord că nu iau în călătorii smaraldul familiei noastre, care se potriveşte de minune cu ochii logodnicei mele. În lipsă de altceva, i-am oferit această modestă bijuterie pe care o vezi la mâna ei.

Fără să mai aştepte torentul de întrebări din partea Luizei, Gilles scoase cu un gest delicat diamantul de la degetul lui Lee. Luiza ţâşni furioasă de pe fotoliu şi începu să protesteze vehement în franceză. Lee se felicită că nu cunoştea această limbă, dar doamna Beauvaise continuă în engleză:

— Ştiu eu bine de ce te-ai logodit cu aceasta gâsculiţă. Vrei ca mama moştenitorului tău să fie neprihănită şi mai presus de orice bănuială. Să ştii că niciodată nu vei cunoaşte pasiunea în braţele ei. Se vede de la o poştă că are apă în vine, nu sânge clocotitor ca al meu. Îndreptă un deget ameninţător spre Lee. Să nu crezi că vei putea să-l păstrezi numai pentru tine!

Palidă la faţă, Lee nu ştia ce să facă, reproşându-şi că nu oprise de la început această glumă sinistră.

Profitând de starea în care se afla, Gilles o apucă de talie. Cu câtă dibăcie ştiuse să îndruge minciunile şi cât de îndrăzneţ era! constată ea buimăcită.

Luiza se înverşuna şi mai tare văzându-i lipiţi unul de altul,

— Te va înşela fără scrupule cu prima femeie care îi va cădea cu tronc, aici, la Orleans, la Paris, oriunde! Uită-te bine la el! Nu vezi că nu seamănă cu englezii tăi flegmatici? Este capabil de pasiunea cea mai arzătoare. Ai să te căieşti amarnic, fetiţo. Gilles îţi va distruge inima, aşa cum a făcut cu mine! Îţi doresc să poţi fi fericită alături de el.

Cu aceste vorbe, Luiza se întoarse şi ieşi ca o vijelie din salon. Gilles se duse calm şi închise uşa după ea, scoţând un oftat de uşurare. În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

CAPITOLUL II

Uşa de la intrare fu trântită cu putere de Luiza şi acesta fu semnalul ca Michael să-i lase singuri. Lividă, tremurând de mânie, Lee se răsti la Gilles:

— Explică-mi şi mie ce înseamnă această comedie de prost gust!

El nu părea încurcat şi păstrându-şi sângele rece, îşi aprinse o ţigară de foi, apoi spuse:

— Ce nevoie ai de explicaţii? Ştiam că eşti destul de isteaţă ca să pricepi ce s-a întâmplat. Ai remarcat că Luiza exagerează în privinţa locului pe care-l ocupă în viaţa mea.

Sufocată de indignare faţă de vanitatea şi tupeul lui Gilles, Lee uită de orice prudenţă şi ridică tonul.

— Cum de ai îndrăznit să te foloseşti de mine ca să te descotoroseşti de o amantă plictisitoare?

— Trebuia să-i dau o lecţie Luizei, replică el la fel de imperturbabil. Greşeala ei a fost că şi-a imaginat că poate schimba rolul de amantă cu cel de contesă de Chauvigny. Am vrut s-o readuc cu picioarele pe pământ

Revoltată de cinismul lui fără limite, Lee ripostă:

— O consideri bună la pat, dar nedemnă să-ţi poarte numele!

— Nu te amesteca unde nu este treaba ta, o mustră el sever. Căsătoria este un lucru foarte serios. Luiza este văduva unui pilot de curse care şi-a găsit moartea într-un accident şi ea a profitat îndeajuns de tinereţe. Acum are treizeci de ani şi doreşte să-şi facă un viitor. Nu ştiu de ce a sperat că eu îi voi oferi o situaţie socială corespunzătoare. Un membru al familiei Chauvigny nu va lua niciodată de nevastă o femeie de genul ei, rosti el pe un ton intransigent.

Lee scoase o exclamaţie de dezaprobare şi Gilles continuă sever:

— Poţi admite ca o femeie care cedează primului venit să devină stăpâna castelului?

— Dar ea ţi s-a dăruit numai ţie, spuse ea pe un ton acid.

Gilles clătină din cap, nemulţumit.

— Recunosc că a fost amanta mea, dar ea nu-mi va fi nici soţie şi nici mama copiilor mei. Să nu crezi că mi-ar fi acordat atenţie dacă nu eram nobil şi bogat.

Care femeie nu ar dori un asemenea bărbat! Gândul acesta o nelinişti, ştiind cât de crud poate fi Gilles. Avea motive întemeiate să nu aibă încredere în el.

— Te rog, Gilles, să nu mergem prea departe, spuse ea cu voce hotărâtă. Nu mă interesează deloc

încurcăturile tale sentimentale. Nu te-ai săturat să chinuieşti oamenii după bunul tău plac?

Gilles rămase tăcut şi Lee simţi că nervozitatea ei sporeşte cu fiecare clipă, temându-se de reacţia lui imprevizibilă. Făcu o grimasă, apoi continuă.

— Prefer să nu răspund la ultima întrebare, însă pot să te lămuresc de ce m-am folosit de tine. Întâmplarea a făcut să vii aici şi cum te cunoşteam de multă vreme, mi-a venit pe loc ideea că poţi juca rolul de iubită, mai ales că aveai pe deget inelul de logodnă. Recunoaşte că acestea sunt motive serioase pentru a face ca povestea mea să devină plauzibilă!

— Logodna noastră va dura puţin, afirmă ea, jignită de impertinenţa lui.

— Aşa este, confirmă el, până poimâine… când va avea loc nunta.

— Cum vine asta? întrebă ea nedumerită, făcând ochii mari. Ţi-ai pierdut minţile? Nu mă mărit cu tine pentru tot aurul din lume! Uiţi că sunt deja logodită cu alt bărbat, care mă iubeşte şi pe care-l iubesc?

— Nu vreau să te contrazic, dar logodnicul tău nu-mi inspiră încredere. Azi-dimineaţă a telefonat aici ca să se intereseze dacă ai venit şi dacă stai în aceeaşi cameră cu Michael Roberts. Am fost surprins şi am aşteptat să te văd. Voiam să mă conving de frumuseţea ta, dacă ai putut să-l faci gelos pe acest bărbat.

Lee nu dădu atenţie cuvintelor insultătoare ale lui Gilles, fiindcă mărturisirea lui o tulburase îndeajuns. Aşadar Gilles ştia de la Dan cine era asistenta lui Michael Roberts şi fusese scutit de efectul surprizei, punând la cale, cu sânge rece, scena îndreptată împotriva Luizei… Nu-i venea să creadă că este posibil un asemenea plan şi totuşi Gilles era capabil de orice.

— Stai jos, îi porunci el, arătându-i un scaun care era mai valoros decât toată camera ei din Londra.

Lee se aşeză, năucită de tot ce auzea.

— Înainte de a mă scuza, lasă-mă să-ţi dau câteva explicaţii. Eu am multă stimă pentru tatăl Luizei care-mi este şi prieten. Habar nu are ce caracter are fiica sa şi cei din jurul lui se sfiesc să-i facă vreun rău, spunându-i adevărul. El posedă o vie minunată care este zestrea fetei în caz că se măritǎ din nou. Din păcate, timpul trece şi Bernard este prea bătrân ca să aibă grijă de gospodărie. Aş vrea să-i cumpăr proprietatea şi…

— Mai bine te căsătoreşti cu Luiza, îl întrerupse Lee, cu amărăciune în glas. În felul acesta, via nu te costă nimic.

— Ai răbdare, replică el blând. Şi în acest caz m-ar costa la fel de mult. Voi avea ca soţie o femeie care a trăit cu mulţi bărbaţi din împrejurimi şi mă tem că ea nu se va lecui până la moarte de acest păcat. Pot să fiu sigur că eu voi fi tatăl copiilor care vor purta numele meu? Luiza a răspândit zvonul că avem de gând să ne căsătorim. Nu precupeţeşte niciun efort pentru a-şi atinge scopul. Am ajuns într-o cumpănă mare: fie să cedez insistenţelor Luizei, fie să-l dezamăgesc pe tatăl ei.

— Pierzând şi speranţa de a dobândi şi via lui! îi strecură ea printre dinţi.

Gilles continuă imperturbabil, fără să reacţioneze la remarca ei:

— Singura şansă de a ieşi din această încurcătură este căsătoria mea cu altă femeie. În felul acesta, Luiza nu mai poate să mă sufoce cu pretenţiile ei absurde, iar Bernand poate să moară liniştit. Bineînţeles că este vorba de o căsătorie formală şi m-am gândit la tine. Tu eşti femeia potrivită.

Lee rămase cu gura căscată şi făcu ochii mari. Când fu capabilă să vorbească, se arătă neînduplecată.

— Refuz categoric să mă pretez la o asemenea farsă. Nu mă poţi obliga!

— Ba da! rosti el sec, scoţând o cheie din buzunar. Deschise sertarul unui dulap frumos sculptat şi scoase un act. Ai uitat, Lee?

Ea recunoscu disperată hârtia care făcuse parte din mapa de scris pe care naşa ei i-o dăruise în ziua când împlinise şaisprezece ani.

La început, Lee înnegrise foile cu plăcere, dar până la urmă, două pagini le aruncase în foc, cu excepţia unui plic. Tocmai pe acesta îl ţinea Gilles în mână, uitându-se sfidător la ea.

— Ce-ar spune logodnicul tău dacă ar citi aceste rânduri? Deşi moravurile sunt mai libere, sunt lucruri care... l-ar putea şoca, nu? Vrei să-ţi împrospătez puţin memoria?

Lee se înfioră şi-şi plecă ochii, incapabilă să se uite la scrisoarea compromiţătoare.

— Este cam târziu pentru a te ruşina. Nu ştiam că eşti în stare de aşa ceva. Chiar azi-dimineaţă am recitit această capodoperă. Stilul este greoi, dar ideile sunt elocvente. Pariez că nu i-ai scris aşa ceva iubitului tău logodnic.

— Cum poţi să-ţi închipui că mi-aş fi putut permite…

— Te cred pe cuvânt, o întrerupse el brutal. Nu-mi vine să cred că tânăra liniştită şi echilibrată de acum a putut scrie asemenea rânduri pasionate. Vrei să-ţi citesc un pasaj?

— Nu!

Ţipătul ei se pierdu într-un geamăt amar. Îşi acoperi urechile cu mâinile, să nu audă vorbele lui Gilles şi începu să tremure din tot corpul. Privirea sa rătăcită exprima zbuciumul prin care trecea.

— În cazul acesta, exclamă Gilles, fără să pară impresionat de starea ei, trebuie să te hotărăşti: sau te

măriţi cu mine, pentru scurt timp, sau trimit o copie a acestei încântătoare scrisori da dragoste logodnicului tău! Ai toată noaptea la dispoziţie să meditezi la această propunere... După o mică pauză, el termină pe un ton sec şi dur: Şi mai ales să nu încerci să fugi din castel. Voi fi nevoit să trimit scrisoarea cât mai repede.

Lee se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu greu spre uşă. Gilles o opri şi se uită la ea cu o privire crudă şi tăioasă.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi sedus de distincţia ta naturală şi de frumuseţea ta. Mai ales aş fi tentat să cred că eşti o fată inocentă. Din fericire, ştiind ce caracter ai, singura ispită este să-ţi răpesc puţin timp. Cu toate acestea, înfăţişarea ta pură şi rezervată mi-ar trezi dorinţa să-ţi arăt ce înseamnă dragostea.

— Vrei să spui, desfrâul! ripostă ea dezgustată. Un om ca tine nu va cunoaşte niciodată sensul iubirii!

— Mă bucur că formăm o pereche potrivită, murmură el dispreţuitor, deschizându-i uşa.

Odată ajunsă în camera sa, Lee se duse la fereastră, privind parcul scăldat în lumina argintie a lunii. Lacrimi fierbinţi îi brăzdau obrajii. Trecutul îi reveni cu putere în minte şi se văzu la vârsta de şaisprezece ani, pe când locuia cu mătuşa Caroline şi avea ca prietenă o fată din vecini.

Lee se întrebă dacă Sally nu nutrise şi ea sentimente de dragoste faţă de Gilles. La ce bun să stabilească adevărul după atâta vreme? Faptele rămâneau aceleaşi. Ea se îndrăgostise nebuneşte de Gilles, admirându-l ca pe un zeu, şi Sally o tachina mereu în legătură cu acest lucru.

În ziua fatală, era foarte cald, iar Lee şi Sally erau întinse pe iarbă în grădină şi-l priveau pe Gilles care trebăluiau prin curte, aranjând gardul viu. Lee îi admira muşchii braţelor şi torsul puternic, având inima strânsă

la gândul că el se va întoarce peste puţină vreme în Franţa.

Sally îi citi gândurile pe faţă şi o ispiti cu perfidie:

— Du-te şi spune-i ce simţi pentru el.

Îngrozită de această idee, neîndrăznind măcar să-şi închipuie reacţia unei fiinţe orgolioase şi dificile ca Gilles, Lee tresări.

— Nici nu mă gândesc!

— Dacă nu-i vorbeşti, mă duc eu la el, o ameninţă Sally găsind o plăcere diabolică s-o chinuiască.

Lee o imploră să nu facă această nebunie şi prietena ei o linişti, jurând că-şi va ţine promisiunea de a nu-i mărturisi lui Gilles pasiunea pe care o strânsese în inima ei.

Nu vorbise cu el, însă îi trimisese o scrisoare, folosind hârtia din mapa lui Lee şi imitându-i scrisul, semnând cu prenumele ei. Gilles luase scrisoarea drept autentică şi refuzase după aceea să-i recunoască nevinovăţia. Nici măcar nu acceptase discuţia cu ea, aruncându-i o privire severă care o înspăimântase de moarte.

Gilles venise brusc în camera ei, după ce citise scrisoarea şi ea înroşise la vederea tânărului seducător, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă albă. Rămasă fără grai, numai ochii îi trădau sentimentele.

— Să nu crezi că voi veni lângă tine în pat, îi reproşă el, cu voce gravă, uitându-se dispreţuitor la fata care citea la lumina lămpii de noapte. Îmi pare rău, domnişoară, însă n-am venit să-ţi satisfac poftele sexuale. Vreau numai să te previn: să nu mai scrii niciodată asemenea scrisori unui bărbat lipsit de scrupule şi de simţul onoarei.

— Eu…

— Gura! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt din partea ta, îi spuse el, aruncându-i scrisoarea cu un gest scurt.

Lee parcurse rândurile pe care nu le înţelese prea bine, însă unele pasaje erau atât de elocvente încât o cuprinse o ruşine fără margini.

— Crezi că eu sunt autoarea acestei scrisori?!

— Este scrisul tău, nu? se revoltă el. L-am comparat cu cel din caietele tale de şcoală, continuă el fără milă. Ce părere ar avea profesoarele tale dacă ar citi asemenea grozăvii?

— Nu eu am scris aceste rânduri! se apără ea zadarnic, fără să-l convingă.

Sufletul ei bun o împiedicase să-i spună cine este adevărata autoare a scrisorii şi se lăsase târâtă într-o afacere murdară şi ruşinoasă care o va obseda tot restul vieţii.

Uitând că-l iubeşte pe Gilles, începuse să se teamă de el ca şi cum acesta ar fi întruchipat toate forţele răului.

— Eşti destul de şireată pentru a-ţi ascunde josnicia sub masca nevinovăţiei, dar să ştii că nu mă păcăleşti! se răsti el, adăugând ceva în franceză. Din fericire ea nu pricepea sensul, dar fără îndoială că era o înjurătură. Fără să-i dea timp să se dezmeticească, el o ridică în picioare şi o înlănţui cu brutalitate. Îi strivi buzele cu o sărutare şi o mângâie cu neruşinare pe sâni şi coapse. Lee izbucni în plâns din cauza durerii şi umilinţei.

— Sper că asta o să te înveţe minte! urlă el, împingând-o înapoi în pat. Fii mulţumită că nu-i spun nimic mătuşii Caroline!

După plecarea lui, Lee îşi pierdu cunoştinţa După câteva minute îşi reveni în fire, se uită în oglindă, văzu că este palidă la chip şi că buza inferioară îi sângera. Tremura toată şi se întreba, plângând, ce înseamnă multe expresii din scrisoare. Abia după câteva luni a înţeles semnificaţia lor, pentru că nu avea cui să se adreseze decât părinţilor, călugăriţelor, şi colegelor de

pension. Unele dintre fete erau şi mai ignorante decât ea.

Această întâmplare ruşinoasă o făcuse să fie neîncrezătoare în bărbaţi şi se jură să nu mai aibă de-a face cu ei.

Cineva bătu la uşă şi fu cuprinsă de panică la gândul că va trebui să-l înfrunte din nou pe Gilles.

— Sunt eu, deschide.

Lee scoase un suspin de uşurare, recunoscând glasul lui Michael.

— Explică-mi, Lee, ce s-a întâmplat? Ai ştiut dinainte ce va face Gilles, sau ai fost la fel de surprinsă ca şi mine? o întrebă el, imediat ce intră în cameră.

— Ştii foarte bine că sunt logodită cu Dan.

Lee ar fi dorit din tot sufletul să-i dezvăluie tot secretul, dar se stăpâni, pentru că şeful ei nu venise la castel decât pentru a cumpăra vin. Oricum, la douăzeci şi doi de ani, era destul de matură ca să-şi poarte singură de grijă. Singura dificultate consta în faptul că nu găsea o soluţie pentru a ieşi din încurcătură.

— Am impresia că este o stratagemă folosită de Gilles ca să scape de Luiza, ghici el, văzând că ea este plânsă. A ales bine momentul!

— Mai mult decât crezi, afirmă ea cu amărăciune. Gilles vrea să mă ia de nevastă, bineînţeles numai pentru puţin timp, până când cumpără via tatălui Luizei.

— Iar tu, ca veche prietenă, ai acceptat să-l ajuţi, susţinu Michael. Da, cred că planul lui va reuşi. Dan va rămâne, aşa cum mi-ai spus, câteva luni în Statele Unite. Până la venirea lui în Europa, vei divorţa de Gilles şi veţi putea să vă căsătoriţi. El începu să fabuleze şi ea nu putu să-l oprească. În fond, va fi o afacere profitabilă pentru toţi, adăugă el, glumind numai pe jumătate.

Odată ce va fi soţul tău, Gilles nu va refuza să încheie contractul cu firma noastră. Ce succes vom avea! Gândeşte-te numai, în lanţul nostru de supermagazine vor fi vândute vinurile de Chauvigny!

Lee îşi dădu seama că ultimele sale speranţe se risipiseră: nu mai putea aştepta niciun ajutor din partea lui Michael care se felicita pentru reuşita contractului, fără să se sinchisească de preţul pe care ea îl va plăti pentru această înţelegere.

— Ei bine, contesă, i se adresă el în glumă, este timpul să te las să te odihneşti. Pe când nunta?

— Încă n-am acceptat cererea în căsătorie, îl informă ea.

— Cum aşa? făcu el mirat. Nu cred că Gilles este obişnuit să fie refuzat. Mi-a lăsat impresia unui bărbat autoritar şi inflexibil. În locul tău, aş fi mai prudentă cu el. Noapte bună!

*

* *

Lee se trezi în zori, când orizontul începea să se lumineze. După ce-şi făcu toaleta, coborî scara şi ieşi în curte. Un tropăit o făcu să se ascundă în spatele gardului viu. Gilles se întorcea de la plimbarea de dimineaţă călare pe un splendid armăsar negru. Degaja energie şi stăpânire de sine şi ea nu se putu abţine să-i admire curajul şi dibăcia cu care strunea exemplarul de rasă.

Când ea se reîntoarse, doamna Le Bon o aştepta deja în holul de la intrare. Deşi corpolentă, menajera avea un mers suplu şi graţios.

— Micul dejun va fi servit în salon, o anunţă ea rece.

Lee nu dorea să-i dea satisfacţie, mărturisindu-i că nu-i este foame şi că doreşte să rămână în camera ei, aşa că dădu din cap înainte de a urca treptele scării.

Ca şi în ajun, se opri să admire tabloul care-l înfăţişa pe strămoşul lui Gilles.

— Numele său este René de Chauvigny, se auzi glasul lui Gilles, care ajunsese pe nesimţite în spatele ei. A participat la campaniile duse de Napoleon şi, ca recompensă pentru bravura sa, a primit de la împărat acest domeniu confiscat în timpul Revoluţiei de la 1798, tot de la familia noastră. Pe când se afla la Moscova, René a răpit o rusoaică şi s-a căsătorit cu ea. Aceasta a fost prima care a purtat preţiosul inel de logodnă care se transmite din generaţie în generaţie. Se povesteşte că ea îşi ura atât de mult soţul, încât s-a închis într-o cameră din turnul castelului şi a refuzat să iasă de acolo.

— Ce s-a întâmplat cu ea? se interesă Lee, înduioşată de soarta nefericitei fiinţe.

În colţul gurii lui Gilles apăru un rânjet.

— Greşeşti dacă faci o comparaţie între ea şi tine. Strămoşul meu s-a îndrăgostit cu adevărat de prizoniera lui. Văzând că acesteia continua să-i fie dor de meleagurile natale, a acceptat chiar să o trimită înapoi în Rusia. Mişcată de generozitatea lui, fata şi-a dat seama, în sfârşit, că ţine la el. După părerea mea, se cam plictisise în turn şi s-a hotărât să profite cât mai mult de pe urma acestei situaţii. Oricum, i-a dăruit lui René trei fii şi două fiice.

— Ce frică i-a fost, dacă a stat închisă în turn! exclamă Lee, care avea şi ea motive întemeiate de a se teme. Cum va putea să-i ascundă lui Dan această căsătorie de operetă? De ce nu-i mărturisise logodnicului de existenţe acestei mizerabile scrisori? Crezuse că nu este cazul să se alarmeze degeaba, mai ales că nu fusese sigură că el o va găsi nevinovată. Până acum nu se gândise dacă Dan are într-adevăr încredere

în ea. Lipsa acestui sentiment poate duce la destrămarea iubirii.

— Să nu-mi spui că ţi-e frică de mine! se revoltă el, întrerupându-i şirul gândurilor. Tot din teamă te-ai ascuns de mine când m-am întors de la ora de călărie?

Aşadar o văzuse! Lee se înroşi în obraji şi căută să se îndepărteze de conte, dar acesta surâse zeflemitor şi-i blocă drumul. Ea crezuse că-i plac bărbaţii blonzi şi delicaţi, dar în apropierea trupului atletic al lui Gilles simţea că inima îi bate mai tare. Se mustră în sinea ei pentru această reacţie impulsivă, simţind că nu-şi respectă jurământul de a evita pe cât posibil să nu mai fie umilită de acest bărbat brunet, autoritar şi sfidător.

— Aştept răspunsul tău la cererea mea în căsătorie, spuse el cu o notă ironică în glas. Accepţi să fii soţia mea, nu?

— Nu am altă posibilitate. Dacă refuz…

— Îmi voi permite să transmit logodnicului tău câteva informaţii despre caracterul iubitei sale. Să vadă şi el pe cine vrea să introducă într-o familie respectabilă. Să nu te îngrijorezi, dacă peste câteva luni va fi la fel de nătâng, se va putea însura fără nicio problemă cu tine. Gilles îşi ţintui privirile obraznice pe pieptul ei rotund, scos în evidenţă de bluza mulată pe bust şi adăugă: eşti într-adevăr ispititoare, mult mai frumoasă ca la şaisprezece ani, dar să nu crezi că doresc să fii nevasta mea până la moarte. Te rog chiar să semnezi această hârtie care menţionează faptul că voi putea să divorţez când vreau eu.

Uluită de atâta înfumurare, ea reacţionă imediat:

— Doar nu crezi că doresc să prelungesc căsătoria mai mult de câteva luni! Nu mai sunt adolescenta de acum şase ani şi nu mă mai poţi impresiona cu aerele tale.

— Căsnicia nu este o joacă. Dacă între timp îţi schimbi părerea? întrebă el cu cinism.

— Îl iubesc pe Dan, iar pe tine te urăsc. Cu cât scap mai repede de tine, cu atât voi fi mai fericită. Te rog să-mi dai înapoi inelul de logodnă.

— Numai atunci când vom divorţa. Până atunci vei purta inelul de familie.

Lee scoase o exclamaţie de uimire la vederea splendidului smarald pe care Gilles i-l puse pe deget. Piatra arunca sclipiri calde în penumbra scării.

— Se potriveşte perfect cu ochii tăi! îi spuse el cu o nuanţă de triumf în glas. Acum suntem logodiţi cu adevărat.

Gilles se aplecă şi o sărută apăsat, ca şi cum ar fi vrut să-şi pecetluiască victoria.

CAPITOLUL III

Ceremonia oficială avu loc la Paris, iar singurul martor fu Michael. Lee regretă absenţa familiei şi a prietenelor sale, dar chiar dacă ar fi avut posibilitatea să le invite, n-ar fi îndrăznit să-i aducă pe părinţi tocmai din Australia, iar pe Pat şi Barbara din Anglia, pentru a asista la o mascaradă. Lee era extrem de ataşată de cele două colege de serviciu cu care împărţea apartamentul din Londra. Ce vor spune de această căsătorie surprinzătoare şi prea rapidă? Fără îndoială că le va cere să-şi ţină gura, pentru că nu voia să afle toată lumea ce se ascunde în spatele căsătoriei cu Gilles. În primul rând, le va scrie ca să le prevină că va absenta câteva luni şi le va ruga să-i trimită scrisorile în Franţa.

Imediat după prânz, Michael îşi luă rămas-bun de la proaspeţii însurăţei, bucuros că se întoarce la firmă cu

un contract de vânzare a vinurilor de Chauvigny. Lee avu o tresărire dureroasă când îl văzu că se îndreaptă spre aeroport la volanul maşinii cu care veniseră la castel, ştiind că acum va rămâne singură ca să-l înfrunte pe Gilles.

Contele dovedise că avusese fler alegând Parisul pentru celebrarea căsătoriei. Pe domeniul său, evenimentul s-ar fi transformat într-o petrecere cu mare pompă, imposibil de organizat de pe o zi pe alta şi, la drept vorbind, nici n-ar fi dorit-o.

Cu toate acestea, reîntoarcerea contelui la braţ cu o soţie nu va trece neobservată printre vecini şi cunoştinţele sale.

Deşi trecuseră trei ore de la ceremonie, Lee încă nu putea crede că Gilles este soţul ei oficial, văzând mai degrabă în el un duşman sau un spirit malefic.

Când intră în apartamentul rezervat la unul dintre cele mai luxoase hoteluri din capitala Franţei, primul lucru pe care Lee îl făcu fu să verifice dacă uşa dintre cele două camere era încuiată. După ce se linişti, îşi scoase rochia bleu ca să facă o baie, gândindu-se că ar fi meritat să poarte o rochie albă, potrivită cu nevinovăţia ei. Se consolă la gândul că poate va avea parte de rochia visată la căsătoria cu Dan. Ceremonia îi lăsase un gust amar: având lacrimi în ochi, ezitase să semneze în registrul de la Starea Civilă şi atunci Gilles fusese nevoit s-o strângă de braţ ca să-i aducă aminte ce are de făcut.

— Lee, deschide uşa! Vocea lui poruncitoare o făcu să se înfioare şi se îmbrăcă în grabă. Deschide odată! Vrei să anunţ recepţia că s-a înţepenit uşa?

Ameninţarea o făcu să tragă zăvorul şi Gilles apăru în costumul gri-deschis de la ceremonie. Cu un gest dezinvolt, el îşi scoase haina pe care o aruncă pe pat şi Lee putu citi pe eticheta din interior numele unei celebre case de modă.

— N-ai avut o rochie mai elegantă? întrebă el, arătând spre rochie.

Lee nu se lăsă intimidată de înfăţişarea lui de animal de pradă gata să se arunce asupra bietei victime şi ripostă sec:

— Îmi pare rău, dar n-am venit în Franţa să mă mărit.

— Trebuie să-ţi completezi garderoba. După-amiază mergem la cumpărături. Ea deschise gura să protesteze, însă el îi tăie elanul. Acum eşti nevasta mea. După ce se termină culesul strugurilor, voi invita clienţii mei cei mai importanţi la castel, iar soţiile lor vor purta haine luxoase şi vor purta bijuterii preţioase.

— Culesul va avea loc peste şase luni!

— Aşa este, confirmă el, fără să-şi piardă calmul. Nu crezi că tăcerea mea merită şase luni din viaţa ta? Până în octombrie, Luiza va pune ochii pe alt bărbat.

— Ceea ce-ţi va uşura alegerea unei fete care să fie demnă de a-ţi fi soţie.

— De ce te miri că pun preţ pe puritate? Nu este firesc să-mi doresc o soţie iubitoare şi o mamă respectabilă pentru copiii mei?

— Nu acelaşi lucru se poate spune de viitorul ei soţ, îl ironiza ea.

— Te rog să-ţi măsori cuvintele! mârâi el. Aminteşte-ţi ce mi-ai scris acum şase ani; nu vreau să-ţi dau altă lecţie usturătoare!

*

* *

Puţin mai târziu, ea uită de acest avertisment, uitându-se încântată la toaletele de vis prezentate de manechinele care treceau prin faţa lor. Cei doi soţi se aflau de o jumătate de oră în salonul unui renumit creator de modă şi Gilles nu scosese încă nicio vorbă, mulţumindu-se să-i declare vânzătoarei care le ieşise în întâmpinare:

— Soţia mea este foarte tânără şi a fost educată într-un pension. Aş vrea să ne prezinţi câteva toalete care să i se potrivească.

Chipul vânzătoarei se lumină imediat.

— Avem un trusou complet, creat pentru o tânără de familie bună din Brazilia. În loc să se mărite cu bărbatul ales încă de la naştere, ea a fugit cu cel pe care-l iubea, doar cu o lună înainte de căsătorie. Ce vreţi, se mai întâmplă şi aşa! Părinţii au înăbuşit scandalul.

Lee avu un gând bun pentru brazilianca plină de curaj care ascultase de îndemnul inimii, dorindu-i fericire.

— Aş dori ca soţia mea să încerce una din aceste rochii, se hotărî Gilles pe neaşteptate şi vânzătoarea o conduse într-o cameră alăturată.

Ajutată de o altă vânzătoare, Lee îşi puse o rochie plisată de culoare crem care se deschidea în evantai la fiecare pas.

— Vă vine perfect! o felicită vânzătoarea. Rochia se armonizează cu tinereţea doamnei contese. Îl înţeleg foarte bine pe domnul conte: trusoul pe care i l-am recomandat îi va da prilejul să arate tuturor cât de frumoasă şi pură este soţia lui.

Tuturor sau Luizei? se întrebă Lee mâhnită, trecând ca un automat prin faţa lui Gilles care o studia cu atenţie.

— Oricine te-ar vedea în această rochie, ar crede că eşti cea mai virtuoasă dintre femei, o ironiză el când ea apăru pentru a zecea oară din camera de probă, enervată că era tratată ca o marionetă pe care încerci tot felul de toalete. Cred că ţi s-ar potrivi mai bine o vestimentaţie mai îndrăzneaţă.

— De ce nu-mi cumperi o rochie care să fie provocatoare, în caz că-mi iau rolul în serios?

Gilles îi aruncă o privire ameninţătoare şi-i şopti la ureche:

— Să ştii că nu este o idee rea.

Chemă vânzătoarea şi vorbi cu ea în franceză. Aceasta dădu aprobator din cap şi Lee fu nevoită să probeze o rochie de croială deosebită, mulată pe corpul ei zvelt. Decolteul bogat îi scotea în evidenţă sânii rotunzi şi frumoşi, iar spatele liber lăsa să se vadă rotunjimea umerilor cu pielea catifelată. Cine putea purta o astfel de rochie? Numai o femeie sigură pe ea, sau în căutare de aventură, o femeie cu multă experienţă în privinţa bărbaţilor.

— Este comandată de o vedetă de televiziune, o informă vânzătoarea pe Lee care, de ruşine, nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre Gilles.

— O luăm şi pe aceasta, hotărî el, plimbându-şi degetul pe materialul mătăsos în dreptul pieptului.

Vânzătoarea interpretă gestul ca pe un semn de tandreţe. Lee se înfioră la atingerea lui lipsită de pudoare şi roşi în obraji, pradă unei furii neputincioase.

După ce părăsiră salonul, cei doi se opriră la un magazin de lux, de unde Gilles îi cumpără pantofi şi poşete ca să-i ajungă pentru tot restul vieţii.

Lee simţea că o ia cu ameţeală, privind la articolele costisitoare. Ce avea de gând să facă Gilles cu ele, după pronunţarea divorţului? Doar nu le va păstra pentru viitoarea soţie? Aproape că-i veni să izbucnească în râs. Stăpânindu-se, Lee admiră vitrinele strălucitoare ale cochetelor magazine de pe strada St. Honore. În alte împrejurări, ar fi încercat o plăcere enormă să se oprească la fiecare dintre ele, dar prezenţa lui Gilles transforma plimbarea într-o tortură.

— Acum eşti asigurată pentru lunile următoare, declară el la ieşirea de la magazinul de cosmetice.

— Fardul prea accentuat va strica imaginea miresei nevinovate, îi spuse ea pe un ton caustic.

— Contrastul va fi ispititor, replică el. Va fi interesant pentru cunoscuţi să observe progresele nevestei mele în arta seducerii, pe măsură ce va descoperi ce înseamnă iubirea.

Un sentiment de mâhnire o învălui pe Lee. Gilles dorea să creeze o imagine falsă despre contesa de Chauvigny, îmboldit de părerea proastă pe care o avea despre ea, refuzând să creadă că este pură şi virtuoasă.

Obosită şi nefericită, se retrase în camera ei, dar calvarul nu luă sfârşit.

— Nu uita că ne-am căsătorit azi-dimineaţă îi spuse el, pe un ton zeflemitor. Mirii trebuie să cineze în intimitate. Te rog să-ţi pui rochia asta, adăugă el, întinzându-i o cutie. Prietenii Luizei obişnuiau să cineze aici şi nu vreau să bârfească pe seama contesei de Chauvigny care purta o rochie modestă, de culoare bleu.

— De ce te legi de hainele mele? protestă ea. Nu sunt scumpe, dar… Vocea i se frânse când, desfăcând cutia, găsi o rochie albă de mătase care avea o croială simplă, însă se mula pe trup, subliniind formele celei care o purta. Nu vreau să apar astfel îmbrăcată! se împotrivi ea, Nu pun aşa ceva pe mine, Gilles, îmi este imposibil!

— Ai s-o porţi, chiar dacă va trebui să te forţez eu s-o îmbraci. Nu cred că vrei să ajungi până acolo, nu-i aşa? Ai o oră la dispoziţie. Nu te machia prea ţipător şi renunţă la coc… Nu găseşti că este o coafură prea severă pentru evenimentul pe care-l sărbătorim?

Zicând acestea, Gilles o lăsă singură, pradă disperării. Putea să profite de acest răgaz şi să fugă cât mai departe de el? Din păcate, acest lucru nu era posibil, pentru că Gilles îi luase paşaportul şi banii fără pic de jenă, imediat după ceremonie.

Dezbrăcă rochia care-i devenise nesuferită, pentru a face un duş. Oglinda imensă din sala de baie îi reflecta trupul armonios şi suplu şi se strădui să-şi imagineze ce

simţăminte ar fi încercat-o dacă Dan s-ar fi găsit în camera de alături, nerăbdător să o iubească. Inima îi bătu mai tare, dar gândul că va trebui să-i suporte capriciile lui Gilles o cufundă din nou într-o stare de teamă şi nesiguranţă.

Aşa cum bănuise, rochia cu aspect feciorelnic se dovedi a fi extrem de sugestivă, mai mult arătând decât ascunzând. Ce bărbat ar fi rezistat de a pune mâna pe fiinţa alunecoasă care se mişca unduitor prin faţa lui? Slavă Domnului, îşi spuse ea, că Gilles o dispreţuieşte prea mult pentru a ceda ispitei de a o seduce.

Intrând în salonul din apartament, îl găsi pe Gilles aşezat la masă, într-un halat de casă care avea o monogramă brodată pe buzunarul de la piept.. Lee avu o tresărire nervoasă, intuind că el nu mai avea nimic pe sub halat. Contele se îngrijise să respecte tot ritualul şi nistru al unei căsătorii de convenienţă.

— Vino mai aproape, îi spuse el pe un ton autoritar.

Lee se supuse fără plăcere, simţind un nod în gât când întâlni privirile lui scrutătoare.

— Îţi dăruiesc rochia aceasta pentru noaptea nunţii cu Dan. Când te va vedea în această ţinută, va avea impresia că în cameră a intrat un înger şi nimeni nu-l va putea acuza că s-a înşelat în privinţa nevinovăţiei tale. Ai într-adevăr un aer de sfântă.

— Dar pe tine nu te înşală înfăţişarea mea, nu? replică ea cuprinsă de indignare. El o considera o stricată şi fără scrupule. De unde ştii că Dan nu mă apreciază aşa cum sunt eu în realitate? Eşti sigur că nu am făcut dragoste cu el? În zilele noastre nu se mai obişnuieşte ca mireasa să fie castă.

— Glumeşti ! Un puritan ca el, din Boston, nu s-ar fi hotărât să te ceară de nevastă dacă n-ar fi fost sigur de fecioria ta. În privinţa caracterului, să vezi ce faţă va

face în seara nunţii când va descoperi că eşti o destrăbălată…

— O destrăbălată?! repetă ea sub greutatea insultei. Instinctiv, mâna ei se ridică şi-l pălmui cu toată puterea.

Degetele lui Gilles îi prinseră încheietura mâinii şi o trase brutal spre el. Lee tremura din tot corpul, aşteptându-se la o pedeapsă aspră.

— Dacă ai fi fost cu adevărat nevasta mea, ţi-aş fi tras o mamă de bătaie soră cu moartea. Nimeni nu a jignit vreun membru al familiei noastre fără să scape de o răzbunare cruntă.

Lee îl înfruntă cu curaj:

— Ai căpătat ce ai meritat.

Ultimul cuvânt fu înăbuşit de un sărut pasionat care-i strivi buzele. Pe moment, crezu că inima i se oprise, dar aceasta începu să-i bată nebuneşte. Strânsoarea lui o sufoca.

— Ai căutat-o cu lumânarea, îi spuse el cu glas răstit, trăgând-o de păr pentru a-i da capul pe spate.

Brutalitatea sărutărilor următoare o tulbură complet. Cu o mână, el îi imobiliză mâinile şi cu cealaltă începu s-o mângâie pe pielea fină a sânilor. O senzaţie ciudată îi străbătu pieptul şi ea suspină la atingerea degetelor lui înfrigurate. La auzul gemetelor ei, Gilles îşi retrase mâna şi făcu un pas înapoi să-i examineze expresia feţei.

— Se vede că nu ai fost sărutată de multă vreme, o zeflemisi el. Vrei să-ţi arăt cum se dezmiardă o femeie? Mâna lui se strecură pe sub rochie şi trecu încet deasupra sfârcurilor care se bombară imediat. Ea avu impresia că pieptul îi luase foc. Poate vrei altceva!

Sigur pe el, Gilles se aplecă şi, dând la o parte marginea de sus a rochiei, o sărută îndelung pe sâni. Emoţia intensă şi voluptatea o făcură să geamă. Niciodată nu cunoscuse plăcerile dragostei şi noutatea o descumpănise cu totul. Gilles se folosise de trupul ei ca

de un instrument pentru a interpreta o melodie pe care o cunoştea la perfecţie, fiind insensibil la privirile ei speriate. Când el îşi înălţă capul, ea ar fi dorit să-l sfâşie cu unghiile, dar în acelaşi timp, era cuprinsă de o dorinţă ciudată de a-l ruga să nu se oprească din sărutat.

— Fără îndoială că aştepţi ceva mai mult, nu-i aşa? adăugă el cu un cinism calm şi dezarmant.

Gilles o ridică ca pe un fulg şi o duse în dormitorul lui. Camera sa avea un mobilier mai închis la culoare şi o decoraţie sobră, în timp ce culorile calde şi rafinamentul aranjamentului din dormitorul soţiei asigurau o atmosferă intimă şi feminină.

Lee se zbătu în zadar când el o aruncă pe pat şi-i scoase rapid rochia. Ea îşi întoarse capul ca să nu fie nevoită să-i vadă privirile aţintite asupra umerilor ei. El îi ridică bărbia şi o obligă să se uite la el.

— Fii mai naturală, ce dracu' o mustră el. Pe moment nu mai trebuie să joci rolul de ingenuă. Doar nu sunt primul bărbat care te vede în toată splendoarea goliciunii. Să ştii că ai un talent fantastic de artistă. Aproape că mă faci să cred că eşti neştiutoare şi pudică.

Vorbele lui usturătoare n-o mai impresionară. Avea senzaţia că trăieşte un vis urât.

— Îţi dezvălui acum un secret: acum şase ani am ţinut mult la tine. Păreai atât de candidă şi pură încât n-am îndrăznit să-ţi fac curte. Nu voiam să-ţi răpesc floarea inocenţei, însă realitatea a fost alta, nu-i aşa? Altcineva s-a bucurat de acest privilegiu, scumpa mea soţioară expertă în dragoste! Trandafirul s-a ofilit de mult!

Stupefiată că Gilles o dorise în secret când fusese adolescentă, Lee strânse din dinţi, fără să spună ceva. Scoase un suspin atunci cand el începu s-o sărute pe tot corpul, cu scopul de a-i trezi pasiunea. Din când în când el o întreba dacă este satisfăcută de mângâieri, fără să

aibă niciun răspuns din partea ei. Trupul îi fremăta la fiecare atingere, trădându-i tulburarea. Lee se simţea umilită şi totuşi ar fi vrut să-i scoată halatul şi să se lipească de trupul lui vibrând de dorinţă, ca să-şi potolească văpaia care ardea în ea. Forţa emoţiilor o înspăimânta. Niciodată nu avusese asemenea senzaţii când Dan o săruta, dar este adevărat că acesta nu ştiuse să-i trezească simţurile…

Când Gilles se îndreptă şi se ridică în picioare, prima ei reacţie fu să întindă mâinile spre el. Întâlnind privirile lui reci şi întunecate se ghemui în pat, acoperindu-şi pieptul cu mâinile.

— Data viitoare să te gândeşti de două ori înainte de a mă pălmui, spuse el cu dispreţ. Ţi-ar conveni să-ţi satisfac poftele nesăţioase, dar să nu-ţi faci iluzii: nu sunt eu persoana care să se lase amăgită de farmecele tale perverse. Rânji, observând chipul ei răscolit de dorinţă şi adăugă: te pedepsesc îndeajuns dacă te las fără dragoste. Te-ai înşelat amarnic, draga mea, dacă ai crezut că nu voi rezista la vederea trupului tău ispititor. În spatele nurilor se ascunde un caracter vicios şi josnic. Acum, valea! Cară-te din camera mea! Se întoarse cu spatele şi ridică receptorul telefonului. Lee, înjosită şi tremurând din toate încheieturile, îi strigă în ureche:

— Să nu comanzi nimic pentru mine. Nu pot să mănânc.

El se răsuci şi se uită sfidător la ea.

— Departe de mine această idee. Vreau să cer schimbarea cearşafurilor. Nu obişnuiesc să dorm într-un pat murdar.

Palidă la faţă, Lee se îndreptă clătinându-se spre uşă. Pe moment, fu ispitită să-i cedeze pentru a-şi dovedi nevinovăţia, dar se răzgândi. La ce i-ar servi lucrul acesta? În loc să-l ceară iertare pentru acuzaţiile

nedrepte, el ar fi copleşit-o fără îndoială cu reproşuri, pentru că-i dăruise ceea ce i se cuvenea lui Dan.

Cu ultimele puteri ajunse în camera sa. Traversând salonul, observase că cina fusese adusă pe o măsuţă cu rotile. Camerista se retrăsese discret ca să nu-i deranjeze pe tinerii căsătoriţi. Vederea felurilor de mâncare îi produse o greaţă teribilă şi-i spori durerea.

Aruncă pe covor rochia nefastă şi se duse în baie să facă un duş, deşi ştia că nimic n-ar face să dispară înjosirea la care fusese supusă. Se simţea cu adevărat murdară din moment ce-i acceptase mângâierile crude şi ofensatoare. Cel mai rău era că nu vedea nicio ieşire din această situaţie insuportabilă.

După ce reveni în cameră, se gândi să-i telefoneze lui Dan, să-i audă vocea caldă şi să-l roage să vină s-o elibereze, dar remuşcarea o făcu să renunţe la proiectul său. Nu mai era demnă de dragostea lui pentru că nu ştiuse să se apere de Gilles.

Deznădăjduită, se prăbuşi pe pat şi izbucni în hohote de plâns. Nu mai trecuse prin asemenea stare din vara când împlinise şaisprezece ani

CAPITOLUL IV

Gilles şi Lee nu-şi prelungiră şederea la Paris. Ce motiv i-ar fi oprit aici? se gândi amărâtă în timp ce Gilles dădea ordine celui care căra valizele cu toaletele noi ale soţiei lui în portbagajul limuzinei de culoare verde.

Amintindu-şi de spectacolul din ajun, Lee se înfioră. Gilles se apropie de ea şi-i luă obrajii în mâini.

— O uşoară paloare nu strică unei tinere mirese, afirmă el cu o voce dură, dar tu dai impresia că ţi-ai stricat noaptea într-o casă bântuită de fantome. Nu uita

că în ochii celorlalţi suntem soţ şi soţie. Te avertizez că ştiu cum să te pedepsesc dacă îndrăzneşti să dai naştere vreunei bănuieli că nu suntem cu adevărat căsătoriţi!

În loc să se enerveze, el hohoti voios.

— Nu există pedeapsă mai grea decât compania ta. Este un chin continuu.

— Nu te bizui pe întâmplarea de aseară. Aceasta nu a fost decât o mostră de cea ce sunt în stare.

Lee se dădu înapoi înspăimântată.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de modul dezgustător în care te-ai purtat cu mine.

El îşi încruntă sprâncenele.

— Ţi-am mai spus că este inutil să mai joci rolul unei fecioare virgine. Să nu-mi spui că nu ţi-au plăcut mângâierile. Am observat că abia aşteptai să duc la bun sfârşit ceea ce am început. Chiar dacă negi, trupul tău a fost destul de elocvent.

Cu ochii în lacrimi, Lee îndură şi această insultă şi-l urmă tăcută la maşină. El se aşeză la volan şi încercă să-i fixeze centura de siguranţă, însă ea îl respinse cu violenţă.

— Să nu te atingi de mine!

El dădu nepăsător din umeri şi porni motorul.

Călătoria se desfăşură fără incidente. Când ieşiră pe autostradă, cotind pe drumul lateral care ducea la Blois, mândria o împiedică să-l întrebe unde mergeau. Peste câteva minute se opriră în curtea pietruită a unui conac drăguţ, dar nu atât de impunător precum castelul din Chauvigny. Un bărbat brunet şi grăsuţ veni în întâmpinarea lor, arborând un zâmbet larg.

— Gilles!

Cei doi bărbaţi îşi strânseră prietenoşi mâinile.

— Jean-Paul, am fericirea să ţi-o prezint pe soţia mea, contesa de Chauvigny.

Preţ de o clipă, bărbatul rămase cu gura căscată, uitându-se neîncrezător la Lee, apoi făcu o remarcă în franceză. Gilles îl întrerupse şi gazda continuă în engleză:

— Mă duc s-o anunţ pe Marie-Thérèse că aţi sosit. Luaţi masa cu noi? îi invită el surâzând.

— Bineînţeles ! Pentru ce crezi că am venit? glumi Gilles.

Jean-Paul dispăru în casă şi Gilles îl explică soţiei lui:

— Sunt doi prieteni foarte apropiaţi. Jean-Paul a moştenit domeniul Clos des Fleurons în urmă cu câţiva ani şi se străduieşte să readucă podgoria la renumele de odinioară. Foştii proprietari au cam neglijat cultivarea soiurilor de calitate.

În timp ce vorbeau, Gilles o luă de braţ, ţinând-o cât mai strâns posibil, ca să nu-i dea nicio şansă de a încerca să şi-l retragă. În pragul uşii se ivi o femeie elegantă, cu părul strâns într-un coc şi purtând o rochie lungă. Se vedea că va naşte peste puţină vreme.

Gilles o sărută pe obraji, ea tachinându-l că nu mai poate să-l îmbrăţişeze din cauza sarcinii.

Lee se îmbujoră în obraji. Gilles o luă pe după umeri.

— Abia ieri ne-am căsătorit, Marie-Thérèse! O faci să roşească pe soţia mea care va crede că este deja gravidă. Nu-i aşa, micuţa mea?

Micuţa mea, pe dracu', îşi spuse Lee în sinea ei, turbând de furie. Mai că era ispitită să-i spună gazdei cum se desfăşurase noaptea nunţii, dar degetele soţului se înfipseră în carnea ei ca s-o avertizeze să tacă.

— Îmi pare rău că te-am pus într-o situaţie jenantă, se scuză Marie-Thérèse faţă de Lee. Cred că vrei să te răcoreşti un pic. Vino cu mine!

Lee o urmă pe amabila gazdă în interiorul conacului. După ce trecură prin bucătăria vastă, unde o femeie, având un şorţ alb petrecut pe după talie şi o bonetă albă

pe cap, pregătea o mâncare cu un miros apetisant, se îndreptară spre scară.

— Când Gilles ne-a telefonat azi-dimineaţă pentru a ne anunţa căsătoria lui, ne-a fost teamă că a cedat până la urmă insistenţelor Luizei, o informă ea pe Lee. Văzând cât de palidă este soţia lui Gilles, Marie-Thérèse se opri exclamând: Vai, Doamne, ce-am spus? Nu ştiai de legătura dintre ei?

— Ba da, o linişti Lee încercând să surâdă.

Gazda ei părea o fiinţă foarte simpatică şi, în alte împrejurări, Lee ar fi fost încântată să aibă relaţii de prietenie cu ea. Marie-Thérèse îi arătă sala de baie care păstra amenajările originale.

— N-am avut încă timp să facem amenajările necesare. Sunt atâtea lucruri care trebuie schimbate. Unchiul soţului meu nu s-a preocupat de nimic. De când suntem aici, prioritatea o are via.

Marie-Thérèse îi adresă un zâmbet cuceritor.

— Îl cunoşti de mult pe Gilles?

Lee se aştepta la această întrebare care o descumpăni totuşi.

— Relativ, răspunse ea prudentă. Naşa mea este mătuşa lui Gilles şi ne cunoaştem de când venea în vacanţă la ea.

Marie- Thérèse părea că are mai multă încredere în Gilles decât Lee.

— Gilles te-a aşteptat să creşti, intuind că vei deveni o fiinţă încântătoare. Ce romantic!

Lee se feri să-i risipească iluziile amfitrioanei sale. Vizitară împreună conacul care era mai prost întreţinut şi avea mobilierul mai modest decât castelul. În acest timp, cei doi bărbaţi gustau un pahar de vin a bucătărie.

— Când se aştern la vorbă, Gilles şi Jean-Paul, se lăudă Marie-Thérèse, îi uită Dumnezeu ! Gilles este un prieten de nădejde. În mare parte i se datorează lui dacă

podgoria va deveni prosperă. Este un om minunat. Să se grăbim, draga mea. Este cazul să-i oprim din discuţie. Masa este gata. Am pregătit ceva special, în onoarea voastră.

Prânzul dură mai mult de două ore. Lee aprecie gustul delicios al felurilor gătite de gazdă. Cel mai mult îi plăcu puiul cu verdeaţă fiert în vin de către Jean-Paul. Marie-Thérèse îi adresă un surâs maliţios.

— Am pus nişte mirodenii care sporesc fecunditatea, o informă ea. Nu cred că vei întârzia să iei exemplu de la mine.

Bărbaţii izbucniră în râs, iar Lee se făcu roşie ca focul. Gilles se uită în ochii soţiei şi spuse cu o voce suavă:

— Oricât de eficace sunt plantele tale, Marie-Thérèse, ele singure nu pot da niciun rezultat! Ce spui, draga mea?

Hohotele de râs o scutiră să răspundă. Se simţea foarte bine în compania gazdelor, dar răsuflă uşurată când îşi luară rămas-bun de la ei şi-şi continuară drumul. Rolul de soţie radioasă o epuizase şi de pe acum se gândea neliniştită la cele şase luni pe care va trebui să le petreacă împreună cu Gilles. Va avea energia să reziste până la capăt?

Gilles îi propuse să deschidă geamul ca să respire aerul curat şi proaspăt de afară şi ea îl ascultă. Natura începuse să renască şi pe cerul albastru se vedeau stoluri de păsări călătoare care reveneau din ţările calde. În apropiere de Tours, oboseala din noaptea trecută, când nu putuse dormi, îşi spuse cuvântul şi ea aţipi.

Când se trezi se aflau deja în curtea castelului: câinele lătra, bucuros că-l vede pe Gilles. Pe jumătate adormită, nu-l respinse pe soţul ei când acesta o

îmbrăţişă drăgăstos. Sărutarea delicată o emoţionă mai mult decât se aşteptase şi, închizând oehii, se lipi de el.

— În sfârşit, ai început să-ţi joci rolul aşa cum trebuie, o lăudă el în zeflemea. Martorii sosirii noastre vor crede că suntem doi soţi iubitori şi tandri.

Fără să aştepte replica ei, Gilles ieşi din maşină şi se grăbi să deschidă portiera din dreptul ei, apoi o luă în braţe, purtând-o până la intrare unde doamna Le Bon, rămasă fără grai, se uita la ei înmărmurită.

— Este un obicei englezesc, îi spuse el în treacăt. Suind treptele cu uşurinţă, Gilles o duse pe Lee în altă cameră. Cuprinsă de o emoţie puternică la atingerea trupului viril al soţului ei, ea nu remarcă schimbarea dormitorului. După ce Gilles o aşează pe pat şi se duse în baie, ea se uită mirată în jur, remarcând luxul încăperii.

Gilles se întoarse încet şi citind mirarea din ochii ei, îi spuse încet:

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place dormitorul nostru?

Inima îi bătu nebuneşte în piept şi îngăimă speriată:

— Doar n-ai de gând să locuim în aceeaşi cameră?

— Ba da. Nu numai că vom împărţi camera, ci şi patul. Crezi că servitorii nu vor bănui că este ceva necurat la mijloc dacă nu dorm cu soţia mea? Doreşti o cameră pentru a-ţi satisface dorinţele sexuale cu alţi bărbaţi? îi aruncă el în faţă.

Lee rămase paralizată la auzul acestor cuvinte.

— Trebuie să consideri aceste şase luni ca pe o perioadă de căinţă, spuse el pe un ton cinic. După o abstinenţă îndelungată, vei găsi în dragoste o plăcere însutită. Sau poate îţi place mai mult cantitatea decât calitatea?

Lee sări imediat din pat, cu faţa albă de furie.

— Contractul de căsătorie nu-ţi permite să-mi vorbeşti ca unei…

— … ca unei prostituate, termină el fraza fără şovăire. Cel puţin, ele sunt mai corecte decât tine şi nu ţin să se arate virtuoase. Ţine minte: dacă nu-i vei convinge pe toţi că eşti fericită cu mine, vei regreta amarnic că m-ai cunoscut!

Un servitor aduse valizele şi le întrerupse conversaţia şi în urma lui îşi făcu apariţia menajera.

— Aştept dispoziţiile domnului conte în privinţa dineului pe care-l va da săptămâna viitoare. Până acum, doamna Luiza se ocupa de organizarea recepţiilor…

— De azi înainte, eu voi avea grijă de ele, o întrerupse sec Lee cu o îndrăzneală care o miră pe ea însăşi.

În sfârşit, Lee pricepea care fuseseră motivele ostilităţii afişate de menajeră la adresa ei. Luiza trecea în ochii acesteia mai potrivită pentru a fi stăpâna castelului, dar ea îşi promise în sinea ei că o să le arate că are calităţile necesare unei contese de Chauvigny.

— Voi inspecta castelul îndată ce-mi voi schimba toaleta, adăugă ea, profitând de zăpăceala doamnei Le Bon. Fără să-i lase timp să-şi revină, îi ordonă cu o voce calmă şi hotărâtă, pentru a-i arăta că o are în faţă pe stăpâna castelului. Te rog să ne aduci cafeaua. Dragule, ţi-e foame?

Gilles fu la fel de uluit, dar găsi resursele necesare să răspundă pe un ton firesc:

— Nu, mulţumesc, numai cafea.

Doamna Le Bon se înclină şi părăsi încăperea pentru a-i îndeplini dorinţa unei doamne care se dovedea a fi exigentă şi severă.

Gilles se întunecă la faţă şi se adresă soţiei sale care îşi scotea rochia din valiză.

— Te avertizez că vei porunci aici atâta timp cât îţi vei juca rolul la perfecţie. La cea mai mică greşeală, doamna Le Bon va răspunde din nou de treburile casei.

O jumătate de oră mai târziu, Lee sorbea strâmbându-se o cafea, pe jumătate rece, adusă de o servitoare tânără şi intimidată de autoritatea ei. Gilles plecase, chemat de treburile domeniului. Îl auzise chemându-şi câinele, apoi tropăitul calului îi confirmă faptul că soţul ei se îndrepta spre padocuri.

Însoţită de menajeră, străbătu camerele reşedinţei senioriale, ferindu-se să o mustre pentru proasta administrare a gospodăriei, amânând cu bună ştiinţă momentul când o va pune la punct pe această femeie durdulie şi nesuferită.

Cele mai multe din încăperi erau nelocuite şi mobilierul era acoperit cu huse protectoare. Sala de recepţii o impresionă cel mai mult, dându-i senzaţia că se află într-o sală de basm, asemănătoare cu Galeria Oglinzilor de la Versailles.

— Tradiţia familiei care ca orice căsătorie să fie celebrată printr-un bal organizat în această sală, o informă doamna Le Bon, făcând aluzie la faptul că Gilles nu o prezentase pe mireasă cunoştinţelor sale invitate la castel, aşa cum făcuseră strămoşii săi.

Lee nu dădu atenţie cuvintelor menajerei şi se gândea la un plan ce va face senzaţie.

Ajunseră la turnul în care se închisese tânăra rusoaică. Camera, care avea un pat cu baldachin, înfăşurat în mătase verde prinsă de tavan printr-un inel aurit, o încântă. Ca şi prizoniera ofiţerului din armata lui Napoleon, camera dădea o senzaţie de nevinovăţie şi puritate. O scară interioară în spirală ducea la salonul situat cu un etaj mai jos. De cum îl văzu, cochet şi cu pereţii tapetaţi în verde cu dungi trandafirii, ea exclamă:

— Aici va fi biroul meu!

Menajera făcu o grimasă, dar contesa se prefăcu că nu vede gestul ei. Imaginaţia o purtă departe în trecut: o văzu pe tânăra rusoaică tolănită într-un fotoliu de piele,

singură şi nefericită până în clipa când inima ei începuse să bată pentru bărbatul care o adusese în această captivitate aurită. Puterea dragostei ce înflorise în ciuda tuturor împrejurărilor potrivnice o umplea de o emoţie adâncă.

Puţin mai târziu, la bucătărie, îşi făcu o intrare triumfală, care îngheţă râsetele celor patru slujnice tinere care trebăluiau de zor sub conducerea unei femei între două vârste.

— Vom stabili împreună meniul pentru invitaţii domnului conte, o anunţă ea pe bucătăreasă, fără să dea atenţie privirii mânioase a doamnei Le Bon. Pe viitor, cafeaua să ajungă caldă în camera noastră.

Menajera făcu feţe-feţe şi bucătăreasa se miră.

— N-am ştiut că aţi cerut cafea! Eu…

Lee o întrerupse cu un gest autoritar şi-i spuse să vorbească mai rar, pentru că nu înţelegea bine limba franceză. Bucătăreasa îşi continuă explicaţiile, articulând clar fiecare cuvânt, promiţând că greşeala nu se va mai repeta. Lee le ură tuturor spor la muncă şi ieşi din bucătărie cu satisfacţia că menajera fusese pusă la punct.

Ajunsă în dormitor, se gândi să facă un duş şi luxul din baie îi tăie răsuflarea. În comparaţie cu baia de la conacul pe care-l vizitase la prânz, sala de aici era parcă desprinsă dintr-un vis.

Zgomotul apei o împiedică să audă paşii lui Gilles. Când îl văzu, întinse mâna după un prosop, dar el fu mai rapid şi astfel ea rămase goală în faţa lui.

— Nu am dreptul să-mi admir nevasta? o întrebă el pe un ton ironic. Începi să mă pui pe gânduri; te-am surprins în timp ce făceai duş şi n-am văzut niciun gest lasciv din partea ta. Am impresia că ai nevoie de încurajarea publicului.

Lee se înroşi până în vârful urechilor şi protestă vehement:

— Eşti odios!

Căută să-i smulgă prosopul din mână, dar el îi prinse mâna şi o trase spre pieptul lui.

— Lee, eşti o vrăjitoare! Îţi cunosc prea bine caracterul dar asta nu mă împiedică să te doresc. Cred că ai vrut să mă provoci, aşteptându-mă în baie.

Lee încercă să scape din îmbrăţişarea lui, dar totul se soldă cu un eşec.

— La urma-urmei, de ce să nu te iubesc? Sunt un bărbat normal, nu o statuie! Odată ce mi-ai trezit simţurile, vei suporta consecinţele!

Lee îi simţea răsuflarea fierbinte, iar încercările ei de a scăpa nu făceau decât să-l incite şi mai tare. Sărutarea lui pasionată o dezarmă complet şi nu se mai împotrivi mângâierilor lui.

Gilles nu-şi înălţă capul decât la a doua bătaie în uşă şi dădu cu ochii de doamna Le Bon care intrase fără să aştepte permisiunea stăpânilor. Contele se interpuse între cele două femei.

— Doriţi să servesc cina la ora obişnuită?

Lee o rugase pe menajeră să nu schimbe nimic din ritualul de la castel şi aceasta se folosise de acest pretext ca să-i deranjeze. Gilles nu se pierdu cu firea şi-i răspunse scurt.

— Dacă doreşti să-ţi păstrezi serviciul, doamnă Le Bon, te sfătuiesc ca pe viitor să fii mai discretă.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule conte, spuse menajera înroşindu-se, apoi se retrase grăbită din cameră.

Lee se bucură că scăpase pe moment de atacul sălbatic al soţului ei, care se întoarse spre ea şi făcu o grimasă.

— Cred că am fost cam aspru cu menajera. Numai intrarea ei neaşteptată m-a împiedicat să merg mai departe. Cine ştie ce remuşcări m-ar fi aşteptat mai târziu. Ah, am uitat, tu nu cunoşti ce înseamnă acest lucru!

Lee se simţi umilită: dacă ar şti el cât de mult se înşală… De fiecare dată când el o îmbrăţişa, emoţiile ei se dovedeau a fi mai puternice decât voinţa şi când se afla singură, era cuprinsă de remuşcări pentru uşurinţa cu care se lăsase purtată de elanul dorinţei.

Cina se desfăşură într-o tăcere morocănoasă, apoi Gilles se duse în biroul său, iar ea cercetă cărţile din bibliotecă. Găsi o istorie a familiei Chauvigny pe care o luă s-o citească în cameră. Văzu că praful se aşternuse pe rafturi şi hotărî să se ocupe serios de treburile gospodăreşti ca să-şi umple timpul cât va sta la castel, chiar dacă va pregăti totul pentru viitoarea soţie a lui Gilles.

În privinţa lui Dan, îşi propusese să-i trimită o scrisoare prin care-l anunţa şederea ei la castel pentru treburi legate de firma la care lucra, amânând explicaţiile stânjenitoare.

Când se îndreptă spre dormitor, avea inima cât un purice, ştiind că va trebui să doarmă alături de Gilles. În cameră nu era nimeni şi de data aceasta încuie uşa de la baie ca să nu mai fie surprinsă. Reveni în dormitor având pe ea doar cămaşa de noapte şi peste ea, halatul de casă. Gilles încă nu venise la culcare.

Cearşafurile din satin i se păreau reci şi neprimitoare şi îşi aduse aminte cu nostalgie de patul ei mic din Anglia. Lacrimile îi inundară obrajii: era atât de nefericită şi singură. Îşi pierduse slujba şi demnitatea. Ce sacrificii va trebui să mai facă în viitor?

Dormea, când Gilles se strecură alături de ea şi când se trezi, el era deja plecat. O slujnică îi aduse micul

dejun şi ea gustă cu plăcere din cornul pufos şi sorbi pe îndelete cafeaua aromată, admirând via care se vedea de la fereastră, învăluită în lumina blândă a dimineţii. Analizând situaţia în care se afla, ajunse la concluzia că sunt şi lucruri bune în captivitatea de la castel, putând astfel să-şi probeze calităţile personalităţii sale şi să fie mai bine înarmată împotriva obstacolelor din viaţă. Era indignată de comportamentul lui Gilles care îi stârnise senzualitatea, reprimată din adolescenţă.

Se strădui să nu fie prin preajma lui când el se va reîntoarce de pe domeniu, ca să nu fie tulburată de prezenţa lui virilă.

*

**

Într-o seară, la cină, el fu chemat la telefon.

— A fost tatăl Luizei, o informă el sec. Aşezându-se din nou la masă. Şi-a exprimat dorinţa de a te cunoaşte şi de a discuta vânzarea viei sale cu mine. L-am invitat mâine la castel.

Lee nu comentă nimic, dar în sinea ei îl compătimi pe acest bărbat care visase ca fiica lui să se mărite cu Gilles.

Soţul ei era ocupat cu treburile podgoriei şi cea mai mare parte a timpului rămânea singură, plictisindu-se. De la o vreme îşi petrecea după-amiezele în turn. De la înălţimea ce domina împrejurimile putea să-l zărească uneori pe Gilles, călare pe frumosul său armăsar negru, străbătând vasta proprietate.

Zilele trecură şi pe neaşteptate sosi luna iunie, mai răcoroasă ca de obicei: vântul şi ploile puneau în pericol recolta de struguri. De multe ori îl surprinsese pe Gilles aruncând priviri îngrijorate spre cer şi asculta cu atenţie buletinele meteorologice. El nu discuta despre problemele sale cu ea, considerând-o ca pe o străină, iar ea nu îndrăznea să treacă peste zidul de neîncredere

care îi separa. Nici măcar n-o invitase să viziteze via întinsă a domeniului, deşi ştia că era pasionată de viticultură. Mândria o oprea să-l roage s-o ia cu el în plimbările pe care le făcea tot timpul călare.

Relaţia dintre ei devenise monotonă şi fără incidente notabile. Ea se obişnuise să doarmă în acelaşi pat cu el care continua să se culce după ce ea adormea şi să se scoale în zori.

CAPITOLUL V

Chiar pentru o masa nepretenţioasă, Lee se gândi să-l flateze pe tatăl Luizei folosind farfurii de Sèvres. Doamna Le Bon îi arătase dulapurile în care se aflau serviciile de masă scumpe, tacâmuri din aur şi argint şi pahare de cristal. De-a lungul generaţiilor, familiile Chauvigny strânseseră tot ce fusese valoros în materie de artă, mobilă sau ustensile casnice.

Lee avea emoţii înaintea sosirii domnului Treville, ştiind că vizita lui va fi o încercare pentru alte primiri mult mai importante.

Era îmbrăcată pentru a coborî în salon, când Gilles intră în cameră cu un aer descurajat, neobişnuit la el.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea îngrijorată, aşteptându-se la o replică tăioasă. Spre marea ei surprindere, el rămase un moment pe gânduri, apoi o anunţă supărat:

— Mă îngrijorează vremea. Este prea cald. Dacă nu scade temperatura, va trebui să udăm via. Pentru mine nu este o problemă, dar pentru micii proprietari ca Jean-Paul, este un chin. Mi-e teamă să nu cadă grindină.

Lee ştia din experienţa ei din Australia câte stricăciuni poate pricinui o furtună asupra strugurilor în

pârg, dar se abţinu să comenteze, cunoscând firea independentă şi trufaşă a lui Gilles care nu dorea să fie consolat de nimeni. Ea simţi că se înduioşează de soarta lui, dar îşi reproşa imediat slăbiciunea, ştiind că nutreşte iluzii deşarte dacă se aşteaptă la înţelegere din partea lui.

Gilles se duse în baie să se spele, iar ea se uită încă o dată în oglindă, să se asigure că ţinuta îi este în ordine.

După câteva minute, Gilles reveni în cameră, având un prosop înfăşurat în jurul taliei. Părul de pe piept era încă ud şi el continua să se şteargă cu un alt prosop. Întreaga sa siluetă bine proporţionată şi viguroasă vibra de energie. Lee simţi o ciudată senzaţie de moleşeală şi fu nevoită să se sprijine de marginea mesei.

— Ce te-a apucat? o apostrofă el. Doar nu este pentru prima oară când vezi un bărbat aproape gol. Înseamnă că tânjeşti după ceva, adăugă el cu o undă de sarcasm în voce.

Lee nu putu scoate niciun cuvânt şi atunci Gilles se apropie de ea.

— Vrei să mă mângâi, Lee? Chiar atât de mult îţi lipsesc bărbaţii?

Gilles o apucă de încheietura mâinii şi ea tresări vizibil, făcând un efort să scape din strânsoare. Ea îşi reproşa din nou că îl provocase prin reacţia ei ciudată şi că el avea dreptate s-o învinuiască de libertinaj, din moment ce este prizoniera senzualităţii dezlănţuite. După câteva clipe îşi reveni.

— Trebuie să coborâm. Musafirul nostru nu va întârzia să apară.

— Ai ajuns să mă scoţi din sărite, Lee, îi reproşă el cu faţa schimonosită de furie. Vrei să vezi care din noi va rezista mai mult? Fii sigură că nu vei câştiga…

Ea se răsuci pe călcâie şi fugi din dormitor cât mai departe de Gilles şi de vorbele lui crude.

Când doamna Le Bon anunţă sosirea musafirului, Gilles se grăbi să coboare şi luând-o pe Lee de braţ, ieşi în întâmpinarea oaspetelui, care venise însoţit de fiica sa. Lee îi aruncă o privire soţului ei şi, spre surprinderea ei, acesta se comporta în modul cel mai firesc din lume, sărutând-o călduros pe Luiza, aşa că ea fu nevoită să-l imite, remarcând privirea încărcată de ură a Luizei. N-o iertase pentru că i-l răpise. În schimb, domnul Treville se arăta a fi amabil şi spiritual.

— Ce noroc ai avut, Gilles ! exclamă el, felicitându-l pe conte. Soţia ta este atât de graţioasă şi frumoasă!

— Nu trebuie să ne luăm după aparenţe, interveni Luiza, doritoare să plaseze câteva răutăţi, în chip de răzbunare. Deşi o cunoşti de când era la pension, i se adresă lui Gilles, au trecut câţiva ani buni, timp în care fiecare din noi a trăit, profitând din plin de viaţă.

— Luiza! o mustră tatăl ei. Vă rog s-o iertaţi pe fiica mea care îşi permite cam multe. Draga mea, doar nu vrei s-o faci pe doamna contesă să creadă că o invidiezi?

Tonul vocii lui, în ciuda blândeţii, avea o notă de ameninţare, care o făcu pe Lee să se întrebe dacă tatăl îşi cunoştea fiica mai bine decât credea ea.

Cina, care se desfăşură fără alte incidente, fu un triumf pentru Lee. Luiza refuză clătitele şi fragii cu frişcă din cauza siluetei, însă Gilles şi domnul Treville o felicitară pentru desertul ales.

După masă, bărbaţii se retraseră să discute despre afaceri, iar cele două femei rămaseră singure.

Luiza atât aştepta.

— Dacă tata s-a lăsat păcălit de această căsătorie, eu nu sunt atât de naivă încât să mă las trasă pe sfoară de Gilles!

Se ridică şi începu să se plimbe în sus şi-n jos prin salon, pradă unei nervozităţi de nestăpânit. Când

doamna Le Bon aduse cafeaua. Luiza se întreţinu cu aceasta în franceza şi Lee înţelese că vorbesc despre ea.

Când Gilles reveni în salon, figura lui radioasă o convinse că afacerea cu via domnului Treville fusese încheiată. Soţul ei ceru cafea şi îi atinse degetele când luă ceaşca. Lee se înfioră şi el surâse amuzat, determinând-o să-şi plece privirile.

— Gilles, se miră Luiza, de ce nevasta ta nu poartă cerceii familiei tale?

— Încă nu a sosit timpul, replică el, uitându-se la portretul tinerei rusoaice, agăţat deasupra căminului.

Lee nu remarcase că aceasta purta cercei cu smaralde, asortaţi cu inelul pe care îl avea pe deget.

— Ai uitat, Luiza, interveni tatăl ei, că bijuteriile acestea sunt purtate de contesa de Chauvigny la naşterea primului copil?

— Ah, da, uitasem acest lucru! Sper ca peste un an să fii aici, scumpa mea, zise ea cu o voce mieroasă, uitându-se la Lee.

— Luiza!

Domnul de Treville nu-şi ascunse nemulţumirea faţă de comportarea fiicei sale şi Lee simţi că el îi este simpatic, cerându-şi continuu iertare în numele Luizei.

— Nu te mai frământa, Bernard, îl linişti Gilles care îşi trecu tandru mâna pe după talia soţiei lui. Lee este foarte înţelegătoare, nu-i aşa, draga mea? Ne înţelegem atât de bine, încât micile răutăţi nu fac decât să sporească dragostea noastră.

I se tăie respiraţia când auzi gogomăniile pe care le spunea cu neruşinare soţul ei. Acesta îşi permise chiar s-o sărute pe gât, fără să-i pese câtuşi de puţin de privirile furioase al e Luizei. Domnul de Treville surâse aprobator la această dovadă de dragoste şi se ridică în picioare, apreciind că este timpul de plecare.

— Soţia ta este foarte timidă, Gilles! Am văzut că se îmbujorează când o săruţi în public. Te rog să ne ierţi dacă am abuzat de ospitalitatea ta. De altfel, se vede că abia aştepţi să rămâi singur cu ea! glumi el, ceea ce spori stânjeneala lui Lee. În privinţa afacerii noastre, săptămâna viitoare voi lua legătura cu notarul meu.

Gilles însoţi musafirii până la maşină, iar Lee începu să strângă ceştile şi paharele. Soţul ei reveni şi se postă în cadrul uşii.

— Ajunge pentru seara asta, Lee. Comedia s-a terminat, spuse el pe un ton batjocoritor.

Lee rămase cu ceştile în mână.

— Poate că încântătoarea mea soţie îşi închipuie că vom petrece tot restul serii aşa cum a sugerat domnul de Treville. De altfel i-ai făcut o impresie extraordinară. Mi-a spus despre tine că eşti „o copilă dulce şi nevinovată”. Câtă naivitate!

— Am dedus că-ţi va vinde via. Mă bucur pentru tine. Mă simt cam obosită. Mă voi retrage în dormitor să mă culc.

Când el veni în pat, ea nu adormise şi trupul lui fierbinte îi deşteptă senzualitatea. Aşadar, îşi spuse ea în gând, nu mă pot stăpâni şi pace.

Şi cu şase ani în urmă fusese atrasă de farmecul lui, iar acum se lupta în zadar cu flacăra pe care el i-o aprinsese. El se răsuci în somn şi ea simţi că pielea i se înfioară la contactul involuntar cu mâna lui. În acea clipă, el ar fi putut face orice ar fi vrut cu ea şi şi-ar fi dat seama că se înşelase în privinţa inocenţei ei.

*

**

Din cauza căldurii persistente, pământul se uscă şi lucrătorii lui Gilles stropiră via în zilele care urmară. Doi dintre ei au fost trimişi să-l ajute pe Jean-Paul.

Lee organiză cu succes un alt dineu şi personalul castelului îi respectă pe deplin autoritatea. Cu acordul lui Gilles, angajă o echipă de decoratori pentru restaurarea sălii de bal, dorind s-o vadă strălucind ca pe timpul când aici se desfăşurau recepţii fastuoase. Planul ei era să facă din sărbătoarea culesului strugurilor un eveniment memorabil, ca să aibă o amintire plăcută după ce va pleca de la castel. Făcuse lista invitaţilor cu ajutorul lui Gilles şi repartizase camerele în care aceştia vor dormi. Din cei o sută de oaspeţi, patruzeci vor locui la castel.

De la fereastra biroului ei, Lee vedea lucrătorii care stropeau via şi într-o după-amiază când avea o durere teribilă de cap, îl zări pe Gilles printre ei. Simţind nevoia să facă o plimbare, îşi scoase rochia elegantă şi se îmbrăca cu un tricou şi blugi, apoi coborî scara şi traversă curtea cu paşi uşori.

Aproape fără să vrea o luă pe aleea străbătută în fiecare dimineaţă de Gilles cu calul său. Drumul trecea printre vii şi se pierdea în pădure. La umbra unor stejari descoperi un izvor şi se întinse pe iarbă. Închise ochii şi ascultă murmurul apei.

După câteva momente aţipi şi când se trezi, soarele apusese de mult. În jur era întuneric şi pe cer observă nori negri. Se ridică şi se uită la ceas; era în întârziere la cină. Vântul începuse să bată şi aerul se răcise. Primul tunet se auzi când ajunse pe drumul de întoarcere.

Nu-i fusese niciodată frică de furtună. Toată fiinţa ei vibra în armonie cu elementele naturii dezlănţuite. Îşi înălţă capul, lăsând ploaia să-i spele chipul, fără să-i pese că va ajunge udă la castel. Un fulger lumină cerul şi zări un călăreţ care se ivise de după o cotitură.

— Gilles! exclamă ea. Eu… ce…

Un alt tunet îi acoperi vocea, iar armăsarul se cambra speriat. Gilles trase de hăţuri şi urlă la ea:

— Ce cauţi aici? Cu o mişcare sprintenă, sări de pe cal.

Lee era fascinată de trupul lui puternic.

— Eu… eu am adormit… şi… Nu mai reuşi să mai spună altceva.

— Îţi baţi joc de mine? Te caut de două ore…!

— Unde credeai că m-am dus? replică ea, surprinsă de mânia lui. Un bubuit făcu cuvintele lui de neînţeles. Calul necheză şi o luă la fugă. Calul! ţipă Lee.

— Nu-ţi face griji. Ştie drumul spre casă. Lui îi este teamă de furtună, ţie nu?

— Nu, zâmbi ea. Nimic nu se compară cu măreţia furtunii.

Gilles rămase pe gânduri, uitându-se atent la ea.

— Trebuia să bănuiesc acest lucru, mormăi el. Numai o descărcare violentă a naturii poate să semene cu firea ta năvalnică. Îmi dau seama ce cloceşte în tine. De data asta nu te mai iert…

O cuprinse cu o mână pe după umeri şi o sărută apăsat pe gură, în ciuda protestelor ei. Deveni insistent şi ea nu se mai împotrivi mângâierilor lui. Îmbrăţişarea era pasionată şi îi biciuia simţurile. O întinse pe iarba încă udă, aflată sub un arbore.

Ca într-un vis, ea uită de principiile morale care o călăuziseră în viaţă şi se lăsă dezmierdată de mâinile lui febrile care-i scoseseră tricoul. Nu mai închise ochii, bucuroasă că el îi admira sânii tari, cu pielea catifelată.

Gilles se aplecă să o sărute şi ea îi descheie nasturii de la cămaşă, apoi îl sărută pe piept, trezindu-i fiori de plăcere. Îi mângâie sfârcurile şi le sărută îndelung, iar ea gemu uşor, pradă unei ameţeli delicioase, înfigându-şi degetele în carnea tare a umerilor lui.

Furtuna atinse momentul culminant: tunetele şi fulgerele se înmulţiseră, iar apa cădea şiroaie în jurul lor.

Lee îşi descoperi în sfârşit adevărata sa natură de femeie, dorind să-şi exteriorizeze emoţiile tulburi care o mistuiseră de când sosise la castel. Degetele ei mângâiară din nou pielea lui caldă şi brusc, ea avu o revelaţie care o ului: îl iubea pe Gilles!

După şase ani, dorinţa de a fi a lui o cuprinse din nou, dar de data aceasta nimic nu se mai împotrivea realizării ei. Violenţa pasiunii o făcu să acţioneze din instinct, căutând să dăruiască plăcere pentru a primi în schimb voluptate. Aerul înmiresmat şi ploaia care cădea acum şi în ascunziş, întreaga natură i se părea că o îmbie să iubească. Sărutările lui languroase o făcură să suspine.

În seara aceasta ea nu mai era nici Lee Raven, nici soţia contelui de Chauvigny, ci o femeie ispititoare care căuta să se bucure de iubire, o femeie care ştia să aprindă o flacără în bărbatul pe care-l dorea cu toată fiinţa ei. Văpaia ce le devora trupurile nu putea fi stinsă decât într-un singur fel: deplina lor unire.

Mai târziu, Lee se miră de toate mângâierile îndrăzneţe cu care îl atinsese şi îl ispitise pe Gilles. La un moment dat, el o îndepărtă uşor, îndreptându-şi privirea spre coapsele ei rotunde şi apoi începu să o sărute mai apăsat, manifestându-şi nerăbdarea de a o poseda. Ea mai avu o ultimă reacţie de respingere, dar el îi murmură la ureche cuvinte de alintare, spunându-i că pielea ei este catifelată ca pieliţa strugurilor, iar gura ei are gustul celui mai bun vin din pivniţele sale.

Gilles îi smulse un ţipăt de durere când pătrunse în ea. În acelaşi moment, Lee citi în ochii lui surpriza şi emoţia adâncă, apoi tunetul bubui deasupra lor şi… în ei.

Purtaţi pe aripile vântului, ei plutiră împreună până departe, sus, tot mai sus, până când cerul explodă în mii de stele strălucitoare. Tremurând încă de plăcere, ea

simţi că pluteşte pe un nor cald şi blând, în timp ce el o mângâia pe păr.

Brusc, o senzaţie de frig îi străbătu pielea: un firicel de ploaie se infiltrase în iarba strivită de trupurile lor.

— Este prima dată când faci dragoste! se auzi vocea lui Gilles încărcată de reproş. Doamne, ce şireată eşti! Abia aşteptai să treci prin această experienţă…

Lee îşi întoarse capul.

— Îmbracă-te! îi spuse el pe un ton sec.

Ea se supuse ordinului fără să se uite la el, simţind că o cuprinde disperarea. Ce făcuse de meritase un asemenea afront? Ca orice femeie, îşi făcuse iluzii că el îi va spune că s-a îndrăgostit de ea şi că nu a cunoscut fericire decât în braţele ei. Lee îşi puse blugii şi tricoul, fără să îndrăznească să-şi ridice ochii, de teamă să nu-şi trădeze sentimentele, pentru că ea îl iubea, oh, cât de mult îl iubea!

Gilles nu se îmbrăcase şi ea se uita la umerii lui largi şi la gâtul bronzat, pe care-l sărutase în urmă doar cu câteva clipe.

— Doamnă contesă, eşti cam visătoare după amor! spuse el răstit. De ce nu mi-ai spus că eşti neprihănită?

— Pentru că nu m-ai fi crezut. Să nu crezi că ţi-am cedat ca să rămânem căsătoriţi.

În ciuda vorbelor ei sincere, Gilles se uită la ea neîncrezător. Oare chiar are impresia că l-am prins în capcană? se întrebă ea. Crede că vreau să profit de averea lui, sau şi mai rău, bănuieşte că-l iubesc?

— M-ai acuzat în urmă cu şase ani că eu aş fi fost autoarea acelei scrisori infame. Azi te-am convins de nevinovăţia mea. Ceea ce s-a petrecut între noi se datorează împrejurărilor de acum şi nu regret nimic. Ea se ridică, luând un aer demn, deşi tremura din tot corpul. M-ai făcut să simt o plăcere imensă, şi nu are de ce să-mi fie ruşine, afirmă ea pe un ton sfidător.

Gilles nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Cu atât mai bine pentru tine, însă, pe viitor, să-ţi cauţi alt partener.

Punându-şi cămaşa în pantaloni, Gilles îi întoarse spatele şi se îndreptă cu paşi mari spre casă, lăsând-o singură în pădure, fără nicio remuşcare. Lee rămase câteva minute pe gânduri, amintindu-şi de clipele minunate pe care le trăise sub acest copac, cele mai frumoase din viaţa ei. Din păcate, pentru el, totul fusese un act fără valoare. Era încă tulburată de transformarea care se produsese în interiorul ei: ajunsese, preţ de câteva momente, la o culme pe care nu o va mai atinge niciodată.

Într-un târziu, ajunse şi ea la castel. Nimeni nu se interesă unde fusese şi ce făcuse de avea hainele ude şi pline de noroi. Gilles nu-şi făcu apariţia la cină şi servitorii nu putură să-i spună unde era. Nu se atinse de mâncare şi urcă neliniştită în camera ei. Îl aşteptă în zadar toată noaptea, dar nici în zori el nu se întoarse acasă.

CAPITOLUL VI

Lee parcurse încă o dată scrisoarea adresată lui Dan, prin care-l anunţa de ruperea logodnei, promiţându-i restituirea inelului care se găsea încă la Gilles. Îi explică numai că s-a îndrăgostit de alt bărbat, fără să menţioneze că între timp se măritase. Nu credea că situaţia ei complicată putea fi înţeleasă dintr-o simplă scrisoare.

Luna august se apropia de sfârşit şi strugurii erau aproape copţi, în timp ce alt fruct rodea în corpul ei.

De o săptămână, nu se mai îndoia că este gravidă şi, odată primul şoc depăşit, încercă un sentiment de fericire la gândul că va avea un copil de la Gilles, copilul furtunii şi al pasiunii. Nimeni nu bănuia că ar fi însărcinată căci numai o persoană cu experienţă ar fi putut remarca transformările care se petrecuseră cu ea. Aproape în fiecare dimineaţă avea uşoare ameţeli şi senzaţie de vomă, dar Gilles nu aflase nimic, pentru că dormea pe canapeaua din sufragerie şi pleca înainte ca ea să se trezească.

Lee nici nu voia ca el să ştie de copil, pentru că s-ar fi putut ca el să nu mai vrea să divorţeze, iar ea, care îi purta o dragoste arzătoare, n-ar mai fi fost capabilă să-i suporte cruzimea şi dispreţul. Peste o lună va părăsi castelul ducând taina cu ea. Ore întregi se gândea la naştere, stând în biroul ei, cu privirea pierdută pe fereastră.

Pe perioada culesului, soţul ei adusese câţiva lucrători în plus, în majoritate studenţi, care profitau de vacanţa de vară ca să câştige un ban şi ea supraveghea amenajarea camerelor în care aceştia vor dormi.

Într-o după-amiază, pe când stătea lungită în patul din dormitor, simţindu-se puţin obosită, Jean-Paul veni pe neaşteptate la castel. Alertată de zgomotul motorului maşinii, Lee coborî să-l întâmpine. Jean-Paul era agitat.

— Marie-Thérèse naşte! Am venit să-l rog pe Gilles să-mi dea pe cineva să supravegheze culesul.

Ea ştia că Jean-Paul nu avea posibilităţi financiare ca să plătească mai mulţi muncitori, aşa că se îngrijea personal de toate lucrările din podgoria sa.

— Soţul meu te va ajuta cu plăcere, spuse ea. Este în pivniţă. După o clipă adăugă: te conduc la el.

Gilles n-o invitase niciodată să viziteze crama şi acum profita de ocazie ca să vadă unde sunt depozitate vinurile de Chauvigny.

Sălile subterane păreau că nu se mai sfârşesc. Răcoarea de aici o făcu să se înfioare.

— Tremuri! exclamă Jean-Paul. Nu este nevoie să mă însoţeşti.

— A fost o reacţie de acomodare. Afară este aşa de cald. Pot să rezist, nu-ţi fie teamă.

Jean-Paul surâse maliţios.

— Înţeleg.

— Ce anume, Jean-Paul? se auzi vocea lui Gilles.

Lee tresări, pentru că nu-l zărise pe soţul ei din cauză că ochii ei nu se obişnuiseră cu penumbra din pivniţă.

— Am înţeles că soţia ta ţine atât de mult la tine încât vrea să fiţi tot timpul împreună.

Lee se înroşi. Oare se citea pe faţa ei că-l iubeşte pe Gilles? Dorise, într-adevăr, să-l vadă, chiar cu riscul să nu fie băgată în seamă de el.

— Nu vă sărutaţi? glumi Jean-Paul. Îmi amintesc că la începutul căsniciei, Marie-Thérèse profita de orice pretext ca să mă caute în vie şi să ne sărutăm de mama focului!

— Pentru asta ai venit, Lee? o întrebă soţul ei indiferent.

Ea evită răspunsul.

— Jean-Paul are nevoie de ajutorul tău. Soţia lui va naşte şi vrea să-i dai un om care să-l înlocuiască la Clos des Fleurons.

Gilles discută cu prietenul său şi se îndreptă spre locul unde se aflau aliniate butoaiele cu preţioasele soiuri de vin roşu şi alb.

— Henri va merge cu tine. Poţi să stai cât vrei lângă Marie-Thérèse. Ți-am dat un om de nădejde. Anul acesta, recolta este excelentă. Vom bea un vin ales la botezul fiului tău.

— Şi dacă va fi fată? interveni Lee.

De fapt, în adâncul sufletului, ea visa un băiat cu părul negru care să semene cu Gilles.

— Gilles, anul viitor vom ciocni un pahar la naşterea fiului vostru! spuse Jean-Paul, aflat în cea mai bună dispoziţie.

Lee se făcu palidă în obraji, închipuindu-şi pe moment că secretul ei fusese descoperit. Îngrijorarea ei era inutilă, pentru că Jean-Paul, mândru că va fi tată, dorea ca ei să se bucure de acelaşi noroc. Zece minute mai târziu, el părăsea castelul însoţit de unul dintre cei mai buni specialişti ai lui Gilles.

— Vei avea nevoie de Henri peste câteva zile, comentă Lee privind la maşina care se îndepărta. Strugurii sunt aproape copţi şi…

— Ştiu eu ce am de făcut, îi tăie el vorba şi se îndreptă spre boxa care adăpostea armăsarul. După câteva momente, el trecu călare pe lângă Lee şi privirile li se încrucişară. Gilles clocotea de furie şi dădu pinteni calului care o luă la galop.

Lee deveni îngrijorată, pentru că soţul ei nu se întorsese nici la ora cinci, mai ales că armăsarul era năbădăios şi putea oricând să-l arunce din şa pe călăreţ. Mâncarea stătea neatinsă pe masă şi îşi imagină cele mai groaznice accidente, tresărind la fiecare zgomot de afară. Când sună telefonul, se repezi şi ridică receptorul, aşteptând să audă vocea lui Gilles.

La aparat era însă Luiza care-i spuse cu o voce triumfătoare că soţul ei se afla în vizită la domnul de Treville şi că se va întoarce târziu acasă.

Alte gânduri negre o asaltară pe Lee. De ce soţul ei o frecventa din nou pe Luiza? Oare se hotărâse să facă din ea o contesă, sau pur şi simplu voia să-şi satisfacă instinctele sexuale fără a mai fi nevoit să se însoare cu ea?

Petrecu din nou o noapte albă. Situaţia ei devenise din ce în ce mai dificilă. Singura ei bucurie o constituia copilul căruia îi va da viaţă. Când fusese la Nantes ca să-şi aranjeze coafura, consultase în secret un doctor care o asigurase că sarcina evoluează normal şi că peste şase luni va naşte.

Culesul începu la sfârşitul săptămânii şi toată lumea participa la el. Buletinul meteorologic anunţase posibile furtuni, astfel că toţi muncitorii lucrau de zor. Ea era ocupată cu supravegherea pregătirii mâncării şi cum avea un răgaz, se ducea la vie.

Având pe cap o pălărie de paie, ca toţi culegătorii, se proteja mai bine de razele soarelui. Beneficiind de experienţa din Australia, lucra cu o mare agilitate. Într-o după-amiaza, Gilles se ivi în spatele ei, însă ea nu se opri din cules.

— Ce faci aici? se răsti el, descălecând şi se apropie ameninţător de ea.

— Ajut la strângerea strugurilor, replică ea, iritată de întrebarea lui.

Gilles abia se stăpânea să n-o pălmuiască.

— Contesa de Chauvigny nu se cade să participe la astfel de treburi.

Lee rămase o clipă descumpănită, apoi protestă vehement:

— Gilles, nu fi ridicol! Ştii bine că furtuna se poate declanşa oricând, iar lipsa lui Henri şi a celor doi lucrători pe care i-ai trimis în ajutor lui Jean-Paul trebuie suplinită de cineva. Doar nu vrei să stau cu braţele încrucişate când este atâta treabă de făcut?

Gilles se uită cu o privire încărcată de reproş la degetele ei murdare care aveau pielea crăpată de cules.

— Vrei ca lumea să spună că sunt dur cu nevasta mea? Că te pun la muncă? Uită-te cum arăţi! Mă întreb dacă te-ai privit în oglindă în ultima vreme.

Ea ştia foarte bine că slăbise şi avea cearcăne la ochi. Tricoul şi blugii nu îi confereau distincţie. Se ruşină că din cauza zelului de a ajuta la culesul strugurilor se neglijase. Se dăruise muncii complet dezinteresată, fără să se gândească la viitor, pentru că ştia că va pleca de la castel după ce vinul va fi tras în butoaie.

— Oh, mă scoţi din sărite, nu alta! exclamă el, atrăgând-o la pieptul lui şi o sărută cu patimă.

Lee îl respinse şi se smulse din braţele lui. Gilles încălecă şi mângâie calul pe coapsă. Fără îndoială că sărutarea fusese de ochii lumii, pentru ca lucrătorii să nu creadă că ei se ceartă. Ştirile se răspândeau rapid la ţară şi zvonul că între ei există o neînţelegere ar fi ajuns la urechile Luizei. Era intrigată de faptul că nu ştia care sunt intenţiile lui Gilles faţă de fosta sa amantă, mai ales că el nu-i spusese nimic despre motivul vizitei la domnul de Treville.

Soţul ei se aplecă pe neaşteptate şi ea se trezi în şa.

— Te duc înapoi la castel, îi spuse el pe un ton categoric. Trebuie să te odihneşti! Vreau să străluceşti atunci când vor veni clienţii mei la sărbătoarea culesului.

Nici nu-i păsa de sănătatea ei! Singura lui preocupare era să facă afaceri cât mai profitabile. Pe moment se iluziona că soţul ei este afectuos şi grijuliu.

— Satan nu este obişnuit cu femeile. Stai relaxată, lasă-te pe spate, o îndemnă el.

Lee avu iarăşi o senzaţie de vomă, dar se stăpâni şi-şi reveni repede în fire. Cu un braţ el o ţinea la piept şi cu cealaltă mână ţinea frâul. Lee închise ochii, bucuroasă că el este atât de aproape şi Gilles îndemnă calul spre castel. Ajunşi în curte, el o ajută să descalece şi dori s-o însoţească până în dormitor, însă ea îl refuză.

— Nu este nevoie, mă descurc şi singură!

— Dă-mi voie să apreciez eu ce trebuie să fac, ripostă el văzând cât este de palidă. Am impresia că nu te alimentezi. Eşti cumva bolnavă?

— Nu. Ce idee îţi veni! făcu ea mirată, gândindu-se că dragostea ei fără speranţă aproape că o adusese în pragul unei nevroze; nu avea poftă de mâncare şi noaptea nu reuşea să aţipească.

— Luiza şi tatăl ei vor figura printre invitaţii la dineu. Deoarece vor veni mulţi aici, trebuie să reluăm traiul în comun.

Lee se emoţionă, crezând că el doreşte să i facă o declaraţie de dragoste.

— Asta înseamnă şi…

— Că vom dormi în acelaşi pat, nimic altceva, îi tăie el vorba ca să clarifice natura relaţiilor dintre ei.

Lee roşi, indignată de dispreţul lui făţiş.

*

* *

În următoarele zile, fu ocupată cu pregătirea recepţiei, alegând meniul în funcţie de vinurile podgoriei de Chauvigny şi îl consultă pe Gilles ca să obţină aprobarea lui. Lee dobândise de la cumnata ei din Australia, care avea un restaurant, multe cunoştinţe în arta culinară şi putea pregăti mese deosebit de pretenţioase. De altfel, dineurile reuşite de când se afla la castel îi sporeau încrederea în priceperea ei. Gilles fu de acord cu toate propunerile ei, fără să-şi ascundă chiar şi o anumită admiraţie.

Cearşafurile fuseseră spălate cu multe săptămâni înainte şi acum paturile erau făcute, iar camerele pregătite să primească oaspeţii. Pentru decorarea sălii de bal fuseseră chemate câteva florărese din Nantes şi fu angajată o orchestră. Lee obţinuse acordul soţului ca balul să fie costumat şi un croitor renumit din Orleans fusese însărcinat cu executarea costumelor. La început,

Gilles se arătă surprins, dar apoi consimţise să îmbrace uniforma strămoşului său, René de Chauvigny, în timp ce ea va purta rochia soţiei acestuia. Preocupat cu culesul, Gilles nu insistase să afle care sunt motivele alegerii.

Seara se anunţa a fi deosebit de însufleţită. Din păcate, Jean-Paul şi Marie-Thérèse nu au putut veni, din cauza fetiţei. În zadar îi rugase Lee, ei nu voiau să se despartă nici pentru câteva ceasuri de odorul lor. La urma-urmei, îşi spuse Lee, şi eu aş fi procedat la fel. La acest gând, îşi duse mâinile la burtă, într-un gest care devenise obişnuit. Tocmai atunci intră Gilles, care se nelinişti.

— Ce-ai păţit?

Ea fu ispitită pe moment să-i răspundă pe un ton cât mai firesc: „Nimic, ce să fie, fiul tău a început să se mişte”, în loc de asta, ea păstră o tăcere vinovată.

— Încetează cu aerele astea de martir, îi reproşă el. Nu tu ai vrut să fii iubită? Dumnezeu mi-e martor că m-ai provocat şi…

— Să nu mai discutăm despre asta, Gilles, se grăbi ea să-l oprească. Să nu crezi că eu…

— De ce nu, Lee? Ştiu că mă doreşti. Da, da, mă doreşti foarte mult, nu poţi nega acest lucru.

Fără să mai aştepte răspunsul, Gilles ieşi furios din încăpere, lăsând-o pradă gândurilor. De fapt, ea nu voia să treacă drept martiră şi nu se considera victima nimănui, însă îl iubea din ce în ce mai mult şi-i purta o vie recunoştinţă pentru seara de neuitat petrecută în pădure. Atitudinea lui o întrista foarte mult; el nu-şi amintea de momentul lor de iubire decât cu mânie şi dispreţ. Timpul nu rezolvase neînţelegerea dintre ei şi la gândul că iubeşte o fiinţă care o priveşte cu ostilitate, izbucni în plâns.

*

**

Sosi şi ziua balului. Totul era pus la punct şi Gilles coborî în cramă, iar ea se duse în biroul din turn, ca să se odihnească până la sosirea primilor invitaţi. Ajunsă în camera de deasupra unde era patul în care dormise soţia lui René, se întinse să se odihnească. Uitându-se în oglindă, ea îşi dădu seama că nu va mai putea să-şi ascundă sarcina. Trase cuvertura ca să se întindă în pat, scoţând un suspin: şederea ei la castel se apropia de sfârşit. „După cules”, precizase Gilles şi iată că azi era serbarea organizată în cinstea recoltei de vin nou. Cu ochii în lacrimi, îşi puse din nou mâna pe burtă. Ah, dacă Gilles s-ar fi căsătorit din dragoste, cu câtă grijă ar fi înconjurat-o pe mama moştenitorului domeniului. Simţea că este un băiat; aşa trebuia să fie, îşi spuse ea. Situaţia ei devenise subiect de bârfă printre servitori şi în ultima vreme, doamna Le Bon era deosebit de bănuitoare şi nesuferită. De câte ori îşi îndrepta privirile asupra ei, avea impresia că-i ghicise taina.

— Lee!

Exclamaţia soţului o scoase din starea de visare şi, deschizând ochii, îl zări pe Gilles în pragul uşii. Avea o înfăţişare furioasă.

— Ce faci aici? Musafirii vor sosi dintr-o clipă în alta. El nu se schimbase încă şi mirosea a struguri, iar barba îi umbrea obrajii. Lee rămase fără grai, paralizată de prezenţa lui. De ce taci? se răsti el, enervat că ea nu-i răspunde.

— Nu am nimic, m-am odihnit puţin. Îmi pun rochia şi mă duc să-i întâmpin pe invitaţi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el.

Lee crezu că el va pleca imediat dar el se apropie de ea şi puse mâna pe fruntea ei. Se felicită că trăsese perdelele.

— De ce ai lăsat uşa deschisă? Dacă intră altcineva?

— Servitorii nu îndrăznesc să vină fără permisiunea mea. Toţi ştiu că-mi petrec după-amiezele în turn.

— Şi ce faci în acest timp? Te gândeşti la logodnicul tău? I-ai mărturisit că mi-ai cedat, sau îi laşi plăcerea să descopere el singur asta, în noaptea nunţii?

— Cât de odios poţi fi!

— Înseamnă că i-ai scris, nu? Nu mai ai niciun secret faţă de el, afară de cazul când îi voi da anumite informaţii despre tine.

Gilles se aplecă asupra ei şi ea vru să-l respingă, însă buzele i se întredeschiseră pentru a fi sărutate. Îl iubea prea mult ca să nu dorească un sărut din partea lui. Sub mângâierea mâinilor lui, trupul ei se trezea din amorţeală şi dorea să fie iubit. Ştiind că doar furia geloziei îl împinsese spre ea, încercă să se apere, dar el îi luă capul în mâini. Închise ochii ca să nu vadă chipul lui urâţit de patimă.

— Priveşte-mă!

Ea se supuse poruncii lui ameninţătoare.

— Uită-te la mine! Nu eşti cu logodnicul tău, ci cu mine! Începu s-o sărute cu pasiune, făcând inutilă orice împotrivire.

Gilles acţiona mereu ca împins de o voinţă străină, ca un posedat. Îl privi cu dragoste şi simţi că dorinţa i se aprinde în suflet. El se opri o clipă, admirând corpul ei armonios care se înfiora sub dezmierdările lui şi scoase o exclamaţie de ciudă în franceză.

Înţelegând că el îşi reproşează uşurinţa de care dădea dovadă cedând insistenţelor ei, ea încercă să se desprindă din îmbrăţişare, deşi îl dorea în secret. El spori îmbrăţişarea şi o sărută apăsat, astfel încât ea nu mai făcu niciun gest. Plăcerea pe care o resimţea la sărutările şi mângâierile lui era mai presus de orice închipuire. Nu mai ţinu cont nici de faptul că el ar fi putut să-i ghicească taina şi gemu încet, înfigându-şi

încet unghiile în carnea spatelui lui. Cu toată fiinţa îl îmbia să o posede, să vibreze la aceeaşi intensitate a pasiunii. Nu mai avea nicio importanţă dacă el nu ţinea la ea şi valul dorinţei ar fi purtat-o departe dacă nu s-ar fi auzit deschizându-se o portieră a unei maşini. Tresări şi îşi reveni în fire.

— Gilles!

— Ce este? Dacă ai remuşcări din cauza logodnicului tău, află că acum este prea târziu pentru asta, răspunse e cu o voce spartă.

— Au sosit invitaţii. Am auzit zgomotul unei maşini. Aşa cum bănuia, vestea asta îl readuse la realitate.

— Ce spui? Chiar au sosit?

Scoase un suspin când el se ridică, îndreptându-se spre fereastră. Gilles îşi muşcă buzele şi îşi aranja hainele, după ce se convinsese de adevărul vorbelor soţiei lui, şi se grăbi spre ieşire.

— Mă duc eu să-i întâmpin. Îmbracă-te repede.

El fusese pe punctul de a uita că soţia lui nu merită să fie iubită şi iată acum că o trata cu aceeaşi răceală din trecut. Când va putea ea spera că ura şi dispreţul lui se vor transforma în iubire?

Lee întârzie mai multe minute să-şi pună la punct ţinuta şi să-şi aranjeze coafura, atât de puternică fusese emoţia la îmbrăţişarea lui. În sfârşit era gata, şi uitându-se în oglindă observă că arată splendid în rochia de seară.

Coborî cu inima încărcată treptele scării şi intră în salon, unde el o întâmpină cu un surâs cald. Timp de o secundă, uită că el joacă o tristă comedie şi se simţi fericită când o luă de braţ să o prezinte oaspeţilor.

Dând dovadă de rafinament tipic franţuzesc, soţiilor invitaţilor străluceau în toaletele lor scumpe şi purtau bijuterii sclipitoare, iar bărbaţii era spirituali şi îl felicitau pentru alegerea contesei de Chauvigny.

Lee îi lăsă pe clienţi să discute cu Gilles despre vinuri şi le conduse pe doamne în camerele ce le fuseseră rezervate. Simţea că ele ard de curiozitate să afle cât mai multe despre persoana ei, dar ştiu să evite cu abilitate întrebările lor indiscrete. Tot ce le destăinui, păstrând o umbră de mister, fu că dragostea ei pentru Gilles înflorise încă din adolescenţă, ceea ce atrase admiraţia lor pentru o pasiune atât de romantică.

Reîntorcându-se în salon, Lee constată că sosiseră invitaţii de onoare: Secretarul de Stat pentru Agricultură, însoţit de soţie.

— Ce idee extraordinară aţi avut să daţi un bal mascat. Draga mea, te felicit, îi spuse doamna Lefèvre.

Lee simţi deodată o reală simpatie pentru amabila soţie a Secretarului de Stat şi, însoţind-o spre cameră, îi arătă portretul lui René de Chauvigny.

— Lui trebuie să-i mulţumim.

Doamna Lefèvre izbucni în râs şi comentă:

— Este un tâlhar fermecător!

Atentă la conversaţia însufleţită cu invitata ei, Lee nu reacţionă imediat când deschise uşa apartamentului pentru soţii Lefèvre. Nu găsi niciun pretext pentru a închide uşa. Musafira găsi o dezordine totală: în vază erau flori ofilite, petale pe parchet, fotoliile răsturnate, covorul răsucit, patul răvăşit. Ce se întâmplase? se întrebă ea uluită. Ea însăşi verificase toate camerele şi totul fusese în ordine. Intră în panică şi închise ochii, sperând ca totul să nu fi fost decât un vis urât.

Din spatele lor răsună vocea gravă a lui Gilles, care discuta cu domnul Lefèvre.

Soţia lui avu o prezenţă de spirit extraordinară, pentru care Lee îi rămase profund recunoscătoare şi se îndreptă spre cei doi cu un zâmbet cald.

— Vai, ce uitucă sunt, mi-am uitat poşeta! se lamenta ea. Gilles, te rog să mi-o aduci. Scara este atât de lungă

şi mă oboseşte. Georges, însoţeşte-l. Tu ştii foarte bine unde este poşeta.

Foarte amabili, cei doi îi îndepliniră rugămintea. Apoi ea se întoarse spre Lee cu un aer şiret.

— Am lăsat-o în maşină. Până o vor găsi, ai timpul să-mi dai o explicaţie. Haide în cameră, vom fi adăpost.

— Habar nu am, mărturisi Lee. Azi-dimineaţă totul era perfect. Avea o bănuială, dar refuza să creadă că doamna Le Bon este atât de inconştientă încât să-şi rişte slujba.

— Poate am eu cheia enigmei, afirmă doamna Lefèvre. Trăim într-un cerc restrâns de cunoştinţe unde veştile circulă foarte repede. Mă întreb dacă nu cumva este mâna Luizei. Ea l-a considerat întotdeauna pe Gilles ca viitorul ei soţ, iar menajera voastră a lucrat înainte la ea. Pun pariu că la mijloc este vorba de o răzbunare.

— Am să chem o servitoare pentru… începu Lee, dar nu reuşi să-şi termine fraza că-l văzu pe Gilles în pragul uşii, aruncându-l nişte priviri de asasin.

— Gilles, soţia ta este victima unei farse de prost-gust şi este disperată, sărăcuţa! Văzând cât de palid este chipul gazdei, ea adăugă cu înţelepciune: Mă tem că te-am speriat cu vorbele mele, dar să ştii că am fost sinceră cu tine. Ştiai că Luiza…

— Da, Lee este la curent cu relaţia care a fost între mine şi Luiza, interveni Gilles. Nu puteţi să susţineţi că Luiza a venit aici ca să răvăşească apartamentul?

— Bineînţeles că nu ea direct, ci altcineva care ascultă de ordinele ei, replică doamna Lefèvre cu calm. Mi-ai adus poşeta?

— Da, spuse el întinzându-i-o.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să coborâm pentru a lua ceva, le propuse pe acelaşi ton politicos, dar autoritar, soţia Secretarului de Stat. Între timp, servitorii vor face ordine aici.

Lee vru să se ridice în picioare, dar simţi că o cuprinde leşinul. Emoţiile puternice prin care trecuse cu câteva minute în urmă în camera din turn şi oboseala pregătirilor pentru bal îşi spuseseră cuvântul. Ultima întâmplare pusese capac la toate şi ea se sprijini de spătarul fotoliului ca să nu se prăbuşească.

Doamna Lefèvre observă situaţia dificilă în care se găsea şi se repezi să o sprijine.

— Fii tare, draga mea copilă ! Nu este sfârşitul lumii! Gilles, du-o în camera voastră, nu sta de lemn! Eşti tot aşa de furios ca Barbă Albastră!

Doamna Lefèvre luă hotărâtă iniţiativa şi comandă cafea pentru Lee, după ce-l expediase pe Gilles să aibă grijă de oaspeţi. Aşezându-se pe marginea patului, ea murmură cu voce blândă:

— Prima sarcină este dificilă pentru toate femeile.

Lee era să scape ceaşca din mână. Din prima clipă, doamna Lefèvre ghicise adevărul. Fiind o fiinţă fină şi înclinată să-i ajute pe cei aflaţi în dificultate, se purtase cu Lee de parcă ar fi fost mama ei.

— Îl înţeleg acum pe Gilles: se arăta nemulţumit pentru că este îngrijorat de starea ta. Ai grijă de tine, copila mea.

— Gilles nu ştie că sunt însărcinată! îi mărturisi Lee, suspinând. Nici ea nu ştia de ce avusese încredere într-o femeie necunoscută şi, simţindu-se ruşinată de îndrăzneala ei, îşi duse mâna la ochi ca să-şi şteargă lacrimile.

Dând dovadă de tact şi bunătate, doamna Lefèvre o lăsă să se liniştească, apoi o sfătui:

— Lee, nu este cazul să dramatizezi lucrurile. Dragostea rezolvă totul, iar voi vă iubiţi de mult. Aşa este la începutul căsniciei. Acum, aranjează-te puţin. Trebuie să faci faţă musafirilor care ard de nerăbdare să

te cunoască. Capul sus, fetiţa mea! Nu trebuie să dai satisfacţie menajerei. Hai, curaj, Lee!

„Voi vă iubiţi atât de mult”. Cuvintele calde ale doamnei Lefèvre îi rămăseseră în minte, în timp ce se îmbrăca în rochia de bal. Din păcate, situaţia era alta: numai ea iubea, în timp ce el se servea de ea, fără niciun scrupul, ca să scape de o amantă incomodă.

Roasă de ciudă, Luiza plănuise să o facă de râs în faţa celor mai distinşi oaspeţi ai petrecerii. Norocul o ajutase pe Lee, care aştepta reacţia Luizei când va auzi că uneltirile ei au eşuat.

Scoţând un suspin, Lee se strădui să-şi îndrepte gândurile la seara respectivă şi să nu fie dominată de gânduri negre. Trebuia să se bucure de atmosfera balului care nu va întârzia să înceapă.

Toţi invitaţii se retraseră în camerele lor să se costumeze. Lee verifică dacă totul este pregătit în sala de bal, îngrijorată că menajera ar fi putut să-i rezerve o altă surpriză neplăcută. În camera de alături îl auzi pe Gilles schimbându-se. Pe pat o aştepta rochia verde-pal, decoltată, cu mâneci bufante brodate cu perle. În timp ce-şi ridica părul într-un coc prins cu o panglică, Gilles îşi făcu apariţia în cameră şi privirile lor se întâlniră în oglindă.

— Rolurile lui René şi a soţiei sale ne vin foarte bine, o ironiză el. Şi el a obligat-o pe rusoaică să-l ia de bărbat.

— Însă el a iubit-o, ripostă ea mâhnită.

Gilles se uită la obrajii ei îmbujoraţi şi replică enervat:

— Şi ea l-a iubit, sau cel puţin aşa se spune.

— Care este părerea ta: l-a iubit sau nu? îl somă ea să răspundă.

Încruntându-şi sprâncenele, el îi ridică bărbia ca s-o privească în ochi.

— Cum poţi crede că ea s-a îndrăgostit de bărbatul care a smuls-o din ţara ei natală, rupându-i orice legătură cu familia? René seamănă foarte mult… cu mine.

Cuvintele lui reaprinseră speranţele în inima lui Lee. Oare soţul ei profitase de această ocazie ca să-i mărturisească dragostea lui? Simţi că inima îi bate mai tare de emoţie. Ar fi dat orice să audă din gura lui doar două cuvinte: *te iubesc.*

Pentru că ea nu-i răspunse la întrebare, el insistă:

— Ce spui, Lee, eşti de părere că o femeie poate să ţină la un bărbat care s-a arătat crud cu ea?

Fără să-i dea timp să răspundă, Gilles părăsi camera în grabă. Lee îşi puse rochia de bal fără niciun chef.

CAPITOLUL VII

Lee putea respira uşurată: dineul începuse fără niciun incident. Invitaţii se simţeau foarte bine şi discuţiile erau animate. Soţul ei se afla la celălalt capăt al mesei şi ea se putea uita la el fără a-i atrage mânia. Costumul strălucitor de husar al lui Napoleon îl făcea şi mai seducător şi ea nu se putea abţine să nu-l adore din ce în ce mai mult. Înainte de a-şi face intrarea în sala de bal, Gilles revenise în dormitor ca să-i aducă colierul cu perle pe care René de Chauvigny i-l oferise soţiei sale.

— Strămoşul meu i-a făcut acest cadou, drept recompensă pentru lacrimile vărsate din cauza lui.

— Nu vreau să port această bijuterie, protestase ea.

— De ce nu? Musafirii s-ar mira că nevasta mea are doar un inel obişnuit.

Lee îşi aminti de diamantul pe care trebuia să-l restituie lui Dan şi-l rugase pe Gilles să-i înapoieze inelul.

— Ce nevoie ai de el? Doar nu-ţi închipui că-l vei putea purta în locul smaraldului meu!

Ea oftă, gândindu-se că ar fi trebuit să-i explice ce intenţii are, dar se stăpâni şi nu spuse nimic. Acum, începu să se simtă stânjenită de avansurile făţişe ale bărbatului care stătea în dreapta ei. Aproape cherchelit în urma paharelor de vin excelent, acesta începuse să o pipăie cu neruşinare, fără să-i pese de ceilalţi invitaţi. Gilles o informase că musafirul lui divorţase de puţină vreme şi că este un seducător incorigibil. Lee abia aştepta să scape de insistenţele lui şi când orchestra anunţă că toată lumea era invitată la dans, ea se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre sala de bal.

Luiza purta o rochie vaporoasă, care imita ţinuta împărătesei Josefina. Îl pândi pe Gilles şi când acesta pătrunse în imensa încăpere, îl luă de braţ, fără să se sinchisească de remarcile răutăcioase ale celorlalţi invitaţi.

— Femeia aceasta nu are niciun pic de demnitate, comentă doamna Lefèvre, pe un ton încărcat de reproş. Nu caută decât să-şi satisfacă cele mai neruşinate dorinţe, nutrind nişte ambiţii serbede. După câte îmi dau seama, Gilles nu a căzut în capcană.

— Este o femeie foarte frumoasă, declară Lee cu sinceritate.

— Vai, draga mea, dar nu este cazul să fii complexată faţă de ea, susţinu interlocutoarea ei, făcând ochii mari. Este evident că Gilles n-o priveşte decât cu dispreţ. De ce nu-l anunţi că va fi tata? Fii sigură că-l vei face cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Lee rămase impresionată de vorbele doamnei Lefèvre. Putea să conteze pe o reacţie favorabilă din partea lui?

Gilles avea impresia că numai o fată cu ascendenţă nobilă ar putea să fie la înălţimea pretenţiilor sale, pe când ea nu corespundea cerinţelor unui conte de Chauvigny. La acest gând, se înfioră: la urma-urmei, era soţia lui legitimă şi dacă va da naştere unui băiat, acesta va fi moştenitorul legal al domeniului acestei familii vechi. Îşi îndreptă privirile către soţul ei care continua să discute cu Luiza în celălalt capăt al încăperii şi înfăţişarea lui rece o făcu să-şi înăbuşe orice dorinţă de a destăinui secretul pe care-l purta în suflet.

— Cum te simţi, draga mea? se interesă doamna Lefèvre. Văd că nu ţi-a trecut paloarea. Te înţeleg, primele luni de sarcină sunt atât de greu de suportat.

Lee se grăbi s-o liniştească.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, mulţumesc, mă simt minunat.

— În cazul acesta, te rog să vii în ajutorul soţului tău, altfel Luiza îl va prinde în mrejele ei!

Lee se grăbi să dea curs acestui sfat înţelept şi avu satisfacţia să citească în ochii fostei amante a lui Gilles o undă de dezamăgire în momentul când se apropie de ei. Planul Luizei eşuase lamentabil: doamna Le Bon, chiar dacă acţionase la îndemnul fostei stăpâne, nu fusese în stare să tulbure atmosfera din familia Chauvigny. Puţin îi păsa acum lui Lee dacă menajera fusese un instrument docil de răzbunare sau dacă făcuse totul din proprie iniţiativă!

— Luiza ! exclamă Lee, cu amabilitate rece, a sosit momentul ca eu şi Gilles să deschidem balul.

Soţul ei îl adresă un zâmbet tandru, jucându-şi admirabil rolul. Chiar dacă are toate defectele posibile, se gândi Lee, Gilles ştie să facă faţă oricărei situaţii. El îi luă mâna şi o duse la buze, astfel că musafirii nu aveau nicio îndoială în privinţa afecţiunii pe care i-o

purta nevestei sale. Însăşi Luiza avu o tresărire de ciudă şi aruncă rivalei sale o privire încărcată de ură.

— Ai început să te îngraşi, draga mea, remarcă ea cu o undă de sarcasm în voce. Gilles, dacă nu eşti atent, soţia ta va deveni de nerecunoscut.

Spre marea mirare a lui Lee, el îi luă partea şi se adresă Luizei pe un ton ironic:

— Luiza, nu este cazul să exagerăm! Pot să te asigur că fiecare centimetru din corpul soţiei mele este un izvor de încântare pentru mine.

La auzul acestor cuvinte, mai mulţi oaspeţi îşi întoarseră privirile către Lee şi ea roşi.

— De ce i-ai spus acest lucru Luizei? îi reproşă ea în timp ce se îndreptau spre mijlocul încăperii.

Muzicanţii atacară un vals, şi Gilles cuprinse talia soţiei sale, făcând primii paşi sub privirile admirative ale invitaţilor.

— Ce ar fi trebuit să spun? replică el, uitându-se fix în ochii ei. Că nu simt nicio atracţie faţă de tine? Draga mea, niciun oaspete nu ar crede că nu sunt îndrăgostit de tine.

— Atunci, cum le vei explica plecarea mea? se interesă ea neliniştită.

— Nu este cazul să abordăm acest subiect acum, spuse el mânios.

Lee se înfioră şi el o mustră:

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai tremuri! Lumea va crede că s-a întâmplat ceva între noi.

Când orchestra încetă să cânte, Lee rămase singură, urmărindu-l cu privirile pe Gilles care se îndreptă mândru spre grupurile de invitaţi. Ea luă un pahar cu şampanie de pe tava încărcată cu băuturi şi îl sorbi dintr-o înghiţitură, lucru neobişnuit pentru ea. Ca să uite că se afla într-o situaţie nefericită, mai bău un alt pahar, dorind să nu se mai gândească la viitorul ei

nesigur. Gilles dansa acum cu Luiza care se lipise de el fără nicio jenă. Atitudinea provocatoare şi aproape indecentă o făcea mai puţin atrăgătoare, în ciuda frumuseţii ei. Lee se uita la ea cum dansa, fără să fie conştientă de contrastul dintre lascivitatea Luizei şi înfăţişarea ei nevinovată şi încântătoare.

— Îmi acordaţi acest vals, suavă doamnă?

Glasul oaspetelui care fusese vecinul ei la masă o făcu să tresară neplăcut. În ciuda antipatiei pe care o resimţea faţă de el, Lee nu putea să-l refuze. Acesta începu să-i şoptească la ureche, imediat ce începură să se mişte pe parchetul lustruit.

— Ce noroc pe Gilles că şi-a găsit o nevastă aşa de frumoasă şi virtuoasă… Îmi dau seama că a trezit o pasiune puternică în inima dumneavoastră, dar, după cât îl cunosc, nu va întârzia să se întoarcă la iubita lui. Ne vedeţi cum dansează cu Luiza? Eu am fost părăsit de femeia pe care am iubit-o foarte mult. Cred că este cazul să ne consolăm reciproc decât să ne lamentăm de nefericirea noastră.

El o conduse la un balcon care dădea spre parc şi, în ciuda protestelor ei, începu să o sărute pe gât şi pe umeri. Prea slabă ca să scape din îmbrăţişare, Lee simţi că mâna lui se cuibăreşte la pieptul ei. Brusc, ca printr-un miracol, coşmarul ei luă sfârşit.

— Gilles, îţi cer scuze! exclamă musafirul cu o voce nesigură. Vinul tău şi farmecul irezistibil al soţiei tale…

Fără să mai întârzie, oaspetele o şterse pe furiş, lăsându-i singuri pe cei doi soţi. Gilles se apropie furios de ea.

— Ce ai de spus de comportarea ta?

— Nu am de ce să mă ruşinez. Doar nu crezi că l-am încurajat?

— N-am remarcat că ai protestat prea tare, îi reproşă el.

Lee simţi că o ia cu frig şi replică enervată:

— Gilles, nu începe să mă acuzi degeaba. Ştii foarte bine că te-ai înşelat în privinţa nevinovăţiei mele.

— Ah, de ce vrei să-mi reaminteşti scena din pădure? ridică el tonul.

Lee făcu ochii mari şi se dădu un pas înapoi, simţind la spate atingerea rece a balustradei din fier forjat.

— Chiar dacă mi-ai cedat de bunăvoie şi ai fost neprihănită, asta nu înseamnă că eşti o femeie normală! Mă crezi prea naiv! Spiritul tău pervertit doreşte cu ardoare să-ţi găseşti un partener sexual ca să-ţi potoleşti poftele trupeşti, indiferent care este preţul pe care trebuie să-l plăteşti.

Vocea lui răsună ca o lovitură de ciocan şi ea trebui să se sprijine de balustradă ca să nu se prăbuşească. Aşadar, teama ei fusese justificată: Gilles nu făcuse dragoste cu ea decât pentru a-i calma simţurile. Crezuse că gestul lui izvorâse din dragoste, însă pentru el actul iubirii nu reprezentase decât un moment de ruşine şi demn de dispreţ.

— Nu!

Ţipătul dureros exprimă întreaga ei tulburare şi făcu un pas, să fugă cât mai departe de el, să ajungă în camera ei şi să plângă în voie. O ceaţă densă i se puse pe ochi şi ea auzi murmurul unor voci străine, apoi avu senzaţia că se desprinde de sol şi cade într-o prăpastie fără fund.

*

**

— Gata, totul a trecut, totul este în regulă.

Îşi dădu cu greu seama cine vorbeşte cu ea. Pradă unei uimiri adânci, îşi încruntă sprâncenele văzând că este întinsă pe pat şi că alături se află doamna Lefèvre.

— Doamna Lefèvre ! exclamă ea.

Aceasta îi surâse blând şi vorbi încet:

— Draga mea, spune-mi Dominique. Dacă ai şti ce teamă ne-ai produs!

— Unde este Gilles? o întrerupse ea. Ridicând capul din pernă, constată că rochia de bal este pusă pe un scaun şi că este îmbrăcată în cămaşa de noapte.

— S-a dus să-i întreţină pe musafiri.

Aşa este, îşi aduse ea aminte, balul abia începuse. Ce vor fi crezut invitaţii care asistaseră la leşinul ei?

— Îţi dai seama că sarcina ta nu mai este un secret pentru nimeni, îi spuse Dominique, răspunzând la întrebarea ei nerostită. Din fericire, printre oaspeţi a fost şi un medic care l-a liniştit pe Gilles în privinţa stării tale şi a viitorului tău copil.

La auzul acestor vorbe, Lee scoase un suspin amar. Dominique continuă pe un ton blând şi înţelegător:

— Nu mai poţi să-i ascunzi lui Gilles faptul că eşti însărcinată. Am văzut că nu s-a arătat prea încântat că este anunţat de medic şi nu de soţia lui că va fi tată. Dacă ai şti ce s-au bucurat musafirii şi cât de multe glume i-au adresat lui Gilles felicitându-l că are un moştenitor! Nu ai de ce să te temi, Gilles este un om admirabil şi a primit manifestările de simpatie ale musafirilor cu mare mulţumire.

— Înseamnă că va dori să păstrez copilul? întrebă ea, izbucnind în plâns.

Dominique rămase perplexă şi ridică sprâncenele.

— Bineînţeles, ce vorbe sunt astea? Chipul lui Dominique se întunecă şi bunăvoinţa îi pieri din glas: Doar nu ai de gând să fugi cu copilul? Ce idee nesăbuită! Nu te mai recunosc, Lee. Cred că este o impresie trecătoare. Acum trebuie să mă întorc în sala de bal. Încearcă să dormi, noaptea este un sfetnic bun. Sper să-ţi revii în fire şi să recunoşti că un copil are nevoie de dragostea ambilor părinţi.

După plecarea lui Dominique, Lee se sculă din pat şi se aşează pe fotoliu la fereastră, respirând mireasma îmbătătoare a florilor din grădină, uitându-se la umbrele argintii pe care luna le făcea pe luciul apei care înconjura castelul. Timpul trecu pe nesimţite şi deodată în curte răsunară vocile vesele ale musafirilor care începuseră să plece. Cufundată în gânduri, nu-şi dădu seama de intrarea lui Gilles decât atunci când el tuşi uşor ca să-şi facă remarcată prezenţa. Simţi că-i îngheaţă inima şi se întoarse speriată spre el.

Soţul ei se îndreptă spre locul unde stătea şi-i aruncă priviri furioase şi ameninţătoare. Lee se ridică repede în picioare, gata să-l înfrunte. Gilles se opri la doi paşi de ea şi se uită la talia îngroşată şi la sânii crescuţi.

— Aşadar este adevărat! făcu el supărat.

Instinctiv, ea îşi duse mâna la piept ca să încerce să-şi ascundă rotunjimea formelor care îi trădau sarcina.

— Nu, nu-i nevoie, lasă-mă să te privesc! insistă el, îndepărtându-i braţul. Aşadar, este adevărat! repetă el. Ai fi fost în stare să pleci fără să-mi spui nimic despre copil. Ce urmăreşti? Vrei să scapi de el sau să-l dai la un orfelinat? Crezi că-l vei putea convinge pe Dan să-l înfieze?

Lee rămase fără grai şi Gilles îi scoase cămaşa dintr-o singură mişcare, apoi începu s-o mângâie blând pe burtă.

— Să nu încerci să scapi de copilul meu, murmură el. Chiar dacă va trebui să te supraveghez toată ziua şi toată noaptea, să ştii că nu vreau ca viaţa moştenitorului meu să fie în pericol.

Lee rămase nemişcată la reacţia lui neaşteptat de grijulie faţă de copil.

— Niciodată n-am vrut să-i fac vreun rău, ripostă ea, adunându-şi tot curajul. Ce fel de femeie crezi că sunt?

Acum că s-a terminat cu culesul sunt liberă, aşa că pot pleca de aici cât mai repede.

— Nu! exclamă el, îmbrăţişând-o cu căldură.

Copilul se mişcă şi ea scoase un ţipăt de surpriză. Gilles îi dădu drumul şi o întrebă plin de afecţiune:

— Ce ai?

Lee îşi dădu seama că el se temea să nu fi fost prea brutal, dar rezistă dorinţei de a-i mărturisi că îmbrăţişarea lui fusese gingaşă.

— Copilul tău a protestat. El sau ea nu doreşte să fie zguduit.

— Vrei să spui că...

În faţa figurii făcută de Gilles, ea surâse şi-i explică motivul pentru care ţipase.

— Bebeluşii nu stau liniştiţi în timpul dezvoltării şi din când în când îşi mişcă mânuţele şi picioruşele. Copilul nostru este foarte agitat.

După momentul acesta de destăinuire, ea simţi că oboseala o cuprinde din nou şi se îndreptă spre pat, înăbuşindu-şi un căscat.

— Cum s-a terminat petrecerea?

— Au plecat încântaţi, răspunse el distrat. Lee... trebuie să discutăm serios: copilul schimbă datele problemei. Îţi dai seama că dacă va fi băiat, el devine moştenitorul meu?

— Desigur, îl aprobă ea.

— În cazul acesta, nu putem să ne despărţim. Vom fi nevoiţi să ne continuăm traiul în comun.

Văzând că ea îl priveşte cu speranţă, el se întunecă la faţă şi adăugă cu voce dură:

— Dacă ai mizat pe această posibilitate, află că poţi beneficia de toate avantajele în cazul că vei naşte un băiat!

— Gilles, nu doresc nimic pentru mine şi pentru copilul nostru. Vreau numai ca el să fie iubit.

El păru uşor descumpănit de afirmaţia ei şi-şi plimbă degetele pe bustul ei rotund.

— Crezi că nu sunt în stare să-l iubesc?

Pe neaşteptate, el se lăsă în genunchi şi începu să-i sărute pielea catifelată de pe burtă. Lee avu impresia că ia foc şi-şi înfipse degetele în părul lui negru, apăsându-i capul pe trupul ei.

— Oh, Lee, mă scoţi din minţi! gemu el Nu pot să mă stăpânesc, când ştiu că porţi în tine copilul meu.

Lee preferă să nu spună nimic. Ce trebuia să înţeleagă? Că sarcina o făcea ispititoare? Deşi mintea îi spunea să nu se lase în voia simţurilor, dorinţa fu mai puternică decât ea şi Gilles o ridică în braţe şi o duse în pat. Ea nu protestă.

De data aceasta nu mai simţi furtuna care o copleşise cu trei luni în urmă, însă pluti pe crestele înspumate ale unei mări agitate, răvăşită de curenţii puternici.

— Lee! murmură el a cărui răsuflare caldă îi ardea pielea sensibilă la cea mai mică atingere.

Se arătă blând cu ea, aproape tandru şi o conduse departe pe valul voluptăţii până în punctul când nimic nu mai conta pentru ea, dorind numai să i se dăruiască în întregime. Era prea mândră să-i mărturisească acest lucru, însă corpul ei reacţionă şi mai intens ca prima oară, astfel că plăcerea pe care o resimţi o umplu de fericire.

— Acum suntem legaţi şi mai strâns unul de celălalt, îi şopti el cu voce caldă. Trebuie să recunoşti că şi tu mă doreşti.

— Oare poate exista dorinţă fără iubire? îl întrebă ea, pe punctul de a aţipi.

— Există iubire, afirmă el pe un ton grav, pentru făptura pe care am creat-o.

Cufundându-se în somn, ea se gândi la copilul care avea norocul să posede ceea ce Gilles nu-i va oferi ei vreodată: dragostea lui.

*
* *

Lee se trezi devreme şi avu impresia că ziua aceasta nu va semăna cu celelalte. Gilles încă dormea şi ea se dădu jos din pat, ca să nu fie ispitită să-i mângâie părul negru şi mătăsos. Intră în sala de baie şi făcu un duş rece care-i învioră trupul, uitându-se la pântecele ei proeminent.

— Nu-ţi place să porţi copilul meu?

Cuvintele lui o împiedicară să continue şi rămase împietrită neştiind cum să-şi acopere goliciunea. Privirile soţului ei o îndemnară să facă un pas spre colţul unde erau prosoapele, dar el o îmbrăţişă cu patimă, răpindu-i orice împotrivire. Oare un bărbat este capabil să dorească o femeie fără s-o iubească?

— De ce te prefaci că nu mă doreşti? o întrebă el pe când ea se zbătea să-i scape din braţe. În fiecare părticică din trupul tău palpită o flacără care vrea să fie stinsă de îmbrăţişarea mea.

Lee izbucni în lacrimi şi găsi puterea să riposteze:

— Nu-i adevărat, nu te doresc! minţi ea, stăpânindu-se cu greu să nu se lase purtată de vârtejul pasiunii care ar mulţumi-o trupeşte, dar ar lăsa-o distrusă sufleteşte.

— Chiar aşa? spuse el pe un ton ironic. Bine, atunci nu mai insist.

Ea se înfăşură într-un prosop şi se întoarse în dormitor, lăsându-l să-şi facă toaleta. Regretă că nu poate încuia uşa, de teamă ca nu cumva Gilles să dea buzna peste ea, căci dorinţa din privirile lui o avertizase de intenţiile lui viitoare. Atâta timp cât căsătoria lor nu fusese decât un aranjament trecător, el stătuse cât mai

departe de ea, însă acum, când legătura lor devenea de durată, Gilles nu mai concepea să ducă o viaţă de privaţiuni şi se hotărâse să-şi satisfacă poftele trupeşti cu ea în locul Luizei. La gândul că luase locul fostei lui amante, simţi că turbează de furie şi se jură în sinea ei să nu mai facă niciodată dragoste cu el. Pentru a-şi întreţine supleţea pielii, ea folosea o cremă hidratantă şi, în momentul când deschise sertarul de la măsuţa de toaletă, fu surprinsă de Gilles.

— Ce cauţi? o întrebă el, admirându-i trupul atrăgător.

Ea se îmbujoră şi se gândi că trebuie să-i ceară o cameră separată, pentru că intimitatea dintre ei nu putea fi de bun augur, deşi perspectiva de a rămâne singură îi inspira o teamă adâncă.

— Doctorul mi-a prescris această cremă, îi explică ea nervoasă. Gilles, aş vrea să am dormitorul meu.

— De ce? se miră el privind-o cu insistenţă. Nu vrei să asist la evoluţia sarcinii?

— Mulţi bărbaţi nu suportă să vadă deformarea trupului viitoarelor mame, replică ea.

— Aha, ai de gând să mă scuteşti de o asemenea încercare? spuse el pe ton ironic.

Lee nu ştiu ce să spună şi el îi lău cutia din mână, apoi începu să-şi maseze pielea de pe umeri.

— Modificările trupului tău nu-mi produc niciun sentiment neplăcut, dimpotrivă, am impresia că devii mai ispititoare. Degetele lui urcară pe gâtul ei pe care-l mângâie încet. Precum boabele de struguri, pielea ta a redevenit catifelată.

Plăcerea sporea cu fiecare alunecare a degetelor sale lungi şi uşoare, iar ea simţea că atingerea lui îi provocă o stare de căldură şi că îi stârneşte dorinţa. Brusc, el se opri şi o ridică în braţe, ducând-o în pat.

— Poţi să mă urăşti cât vrei, îi şopti el cu voce răguşită, dar să nu negi că şi tu mă doreşti.

Cu ochii în lacrimi, nu îndrăzni să protesteze. El se lungi lângă ea şi începu să o sărute pe tot corpul, ea asistând neputincioasă la dezmierdările lui din ce în ce mai insistente. Gesturile lui păreau că izvorăsc dintr-o pasiune dusă până la obsesie, şi ea izbucni:

— Este ruşinos ce faci! Mă umileşti!

Gilles se opri şi îi luă obrajii în mâini ca s-o oblige să-l privească în faţă.

— Am de gând să-ţi arăt ce înseamnă să fii umilită, spuse el cu un glas încărcat de mânie.

— Ce poţi să-mi mai faci? După ce m-ai acuzat de toate viciile, te-ai servit de mine pentru a-ţi satisface toate poftele şi acum sunt însărcinată. Ce mai vrei de la mine?

— Ai să vezi imediat.

O sărută pătimaş pe gură, fără să se sinchisească de gemetele ei. Brutalitatea îmbrăţişării o surprinse. Nu-şi închipuise că el ar fi în stare să-şi ducă ameninţarea până la capăt. Căutând să scape de el, întoarse capul.

— Copilul!

Gilles izbucni în hohote de râs.

— Nu trebuie să te nelinişteşti, scumpa mea soţioară, de soarta lui. El se află în siguranţă şi tu nu vei scăpa de pedeapsa pe care ţi-am promis-o. În loc să recunoşti că mă doreşti, ai preferat să mă înjoseşti, făcând din mine doar o brută preocupată să-şi satisfacă instinctele. Ei bine, nu vreau să te dezamăgesc şi-ţi voi arăta ce înseamnă să cunoşti numai satisfacţie fizică.

Câteva ore mai târziu, cu corpul istovit şi mintea încă buimacă, nu mai avu puterea nici să plângă. Lecţia pe care i-o servise Gilles o marcase profund. Cum putea un bărbat, care se arătase tandru şi iubitor cu o noapte în urmă, să fie atât de dur şi lipsit de milă?

Acum recunoştea că şi ea are o parte de vină, pentru că-l acuzase că vrea să o siluiască, provocându-i o furie turbată. Se apropia ora prânzului şi ea nu se hotăra să iasă din dormitor. Oaspeţii plecaseră cu toţii şi numai Dumnezeu ştia ce scuze invocase Gilles, ca să justifice absenţa soţiei sale. Numai ei doi ştiau care este secretul acestei lipse de politeţe. În ciuda căldurii din dormitor, Lee se înfioră. Singura soluţie era să doarmă în camera din turnul castelului, în ciuda nemulţumirii care îl va cuprinde pe Gilles. Niciodată nu se comportase atât de sălbatic cu ea ca în acea dimineaţă. Ea nu-l mai iubea. Barbaria de care dăduse dovadă îi zdrobise sentimentele şi-i înnegurase sufletul. Propunându-şi să fie fermă pe poziţie, începu să se îmbrace. Gândul mutării în camera soţiei lui René de Chauvigny îi dădu o rază de speranţă.

CAPITOLUL VIII

— Acum să facem o fotografie cu fetiţa. Gilles, îmbrăţişează-ţi soţia… Aşa. Zâmbiţi, vă rog.

Lee tresari când soţul ei o luă pe după talie. Se aflau în faţa bisericii vechi şi pitoreşti, după botezul fiicei lui Jean-Paul şi a soţiei saie Marie-Thérèse. Aceştia îi aleseseră naşi. Claire, o fetiţă dulce şi frumoasă, stătea cuminte în braţele lui Lee. „Peste trei luni se va naşte copilul meu”, îşi spuse ea în sinea ei şi orice posibilitate de a-mi dobândi libertatea se va nărui iremediabil.

Lee se uită cu invidie la Marie-Thérèse care arăta minunat în urma naşterii şi surâdea fericită. După ce-i înapoie odorul, Lee îşi înăbuşi un oftat şi se urcă în maşina lui Gilles care se aşezase pe scaunul şoferului, fără să vorbească. Din dimineaţa aceea groaznică, reîncepuse să se poarte foarte rece cu ea. Insistase ca

ea să rămână în dormitorul conjugal, dar era mai distrat ca oricând, întrebând-o doar cum se simte şi dacă are nevoie de îngrijiri medicale. La întrebările lui ea răspundea invariabil că se simte bine şi că sarcina evoluează normal. Pentru amândoi, căsnicia devenise un infern pe care-l suportau de dragul copilului care se va naşte.

Doctorul venea regulat s-o examineze şi ultima oară se arătase îngrijorat că slăbise în loc să se îngraşe. Îi recomandase să mănânce mai mult, fără să-şi închipuie că singurul lucru care i-ar fi putut trezi apetitul era dragostea soţului. Amintindu-şi de privirile tandre ale lui Jean-Paul acordate soţiei sale, ochii i se umplură de lacrimi. Gilles păstra o tăcere ostilă şi avea înfăţişarea mohorâtă, uitându-se numai la drum, fără să se sinchisească de prezenţa soţiei sale.

Ajunseră la Clos des Fleurons pentru a participa la recepţia organizată de părinţii fericiţi ai micuţei Claire, imediat după sosirea Luizei şi a tatălui ei.

— Gilles, încă nu te-am felicitat pentru copilul tău, care nu va întârzia să se nască, se grăbi să declare domnul Treville, coborând din maşină. Este timpul oa Luiza să-şi găsească un soţ şi să-mi dăruiască nepoţei.

— Copii? spuse Luiza bosumflată. Nici nu mă gândesc. După naştere, o femeie rămâne cu trupul deformat pentru totdeauna. De altfel, soţiile iubitoare care-şi consacră timpul creşterii copiilor devin plictisitoare şi insipide, nu-i aşa, Gilles?

Deşi întrebarea era destul de perfidă, el nu lăsă să se vadă pe chipul său nicio reacţie şi răspunse dezinvolt:

— Nu-mi închipui, Luiza, că vei putea deveni vreodată neinteresantă.

Nimeni nu mai spusese altceva, dar atmosfera deveni apăsătoare şi stânjenitoare. Fără îndoială că Luiza dorise să-i dea de înţeles lui Gilles că îl aşteaptă să se întoarcă la ea, fiind dispusă să-l primească la fel ca în trecut. Lee se frământa să afle ce gândea Gilles de aluzia străvezie a fostei sale amante.

— Vino să te odihneşti puţin, o invită Marie-Thérèse. Arăţi cam palidă. Gilles s-ar supăra pe mine dacă nu am grijă de soţia lui.

La sfârşitul petrecerii, Lee arăta trasă la faţă: fusese tot timpul îngrijorată de răceala pe care Gilles o afişa faţă de ea. Gazdele îi conduseseră la maşină. Marie-Thérèse părea intrigată de înfăţişarea ei care nu îndrăznise să-i împărtăşească temerile care o apasă în ultima vreme. Intuiţia ei feminină îi spunea că Lee suferă.

— Să ai grijă de nevasta ta, îl sfătui pe Gilles. Nu arată bine deloc.

Gilles se uită atent la Lee, manifestând o solicitudine neobişnuită. Să fi fost şi el preocupat de natura relaţiei dintre ei, acum că trebuia să fie legaţi mai mult timp decât conveniseră la încheierea căsătoriei? se întrebă ea, ajunsă la capătul răbdării.

— Draga mea, pari atât de obosită. Marie-Thérèse are dreptate! exclamă el, mângâind-o pe obraz.

Deşi ştia că el se preface că este un soţ tandru pentru a nu-i dezamăgi pe amabilii lor amfitrioni, nu se putu să nu se înduioşeze la auzul cuvintelor lui blânde şi la atingerea degetelor lui calde. Închise ochii, savurând clipele de înţelegere şi afecţiune şi nu-i veni să creadă când buzele lui o sărutară drăgăstos pe frunte. Desigur, era vorba numai de un rol pe care Gilles îl juca admirabil, dar era încântată că primeşte o dovadă cât de mică de căldură umană.

— Lee, ce ai?

Vorbele lui o scoaseră din starea de fericire şi o readuseră cu picioarele pe pământ. Gilles îi ridică bărbia obligând-o să deschidă ochii.

— Te simţi rău din cauza copilului?

Bineînţeles că nu-i păsa decât de moştenitorul lui.

— Simt nevoia să dorm mai mult, afirmă ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui, ca să nu lase gazdelor posibilitatea de a remarca emoţia care o cuprinsese. De altfel, Gilles era vădit stânjenit de situaţia asta neobişnuită.

— Mâine mă duc la Nantes, îi spuse el în maşină. Vrei să mergi şi tu să facem câteva cumpărături pentru copil?

— Dacă doreşti…

Dacă doreşti să te însoţesc, ar fi vrut ea să spună, dar nu îndrăznise să termine fraza. Gilles o înţelese greşit şi adăugă pe un ton iritat:

— Cum doreşti tu, dar m-am gândit că este bine să alegi tu însăţi lucrurile copilului, deşi sunt convins că ţi-ar fi plăcut să fii însărcinată cu fostul tău logodnic.

Remarca lui jignitoare îl răni inima, dar nu avu curajul să-i mărturisească sentimentele pe care le nutrea pentru el şi pentru fructul dragostei lor, de teamă ca situaţia să nu se complice.

— Vin cu plăcere, replică ea pe un ton reţinut. Nu vreau să te stingheresc, pentru asta am ezitat să accept invitaţia ta.

— Dacă nu ţi-aş fi suportat prezenţa, nu ţi-aş fi propus să mă însoţeşti, îi întoarse el vorba, punând capăt discuţiei.

Cum ajunseră la castel, Gilles coborî în cramă iar ea preferă să mănânce în dormitor. Deşi mâncarea era gustoasă, simţea că nu poate înghiţi nimic. Se uită indispusă la salata de crudităţi, la puiul fript, la jambonul afumat şi la zmeura cu frişcă şi făcu o

strâmbătură, neavând niciun chef, tânjind de dorul lui Gilles. Se întinse pe pat şi începu să citească scrisoarea primită de la părinţii ei chiar în acea zi.

Ei se arătaseră surprinşi, dar încântaţi de căsătoria cu Gilles şi îşi manifestau dorinţa să le facă o vizită după naşterea nepotului. Mama ei îi mărturisea că niciodată nu-i plăcuse de Dan care avea o fire rece şi era o persoană mărginită, şi ştiuse că fiica ei, veselă şi expansivă, nu se va putea împăca să ducă o viaţă mohorâtă alături de un asemenea bărbat.

Lee îi dădea dreptate scumpei ei mame, dar se gândi cu tristeţe că n-ar fi murit de dor lângă Dan, aşa cum se întâmpla în căsnicia ei.

Când Gilles pătrunse în dormitor, ea dormea şi nu putu vedea privirile lui îngrijorate când văzu mâncarea neatinsă.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Lee îl găsi pe soţul ei aşezat la masă, aşteptând-o.

— Am comandat micul dejun pentru tine. Stai jos şi mănâncă.

— Nu mi-e foame, susţinu ea, dar el nu se sculă de pe scaun până când ea nu sorbi şi ultima înghiţitură de cafea.

Faptul că lua micul dejun în prezenţa lui o făcu să aprecieze gustul cornului pufos şi al băuturii înviorătoare.

Ţinând încă în mână ceaşca de cafea, surprinse privirile duioase ale lui Gilles.

— Pari o fetişcană, murmură el.

— Sunt totuşi o femeie de douăzeci şi doi de ani.

Gilles se ridică şi o aşteptă lângă uşă. Lee se uita admirativ la silueta lui impunătoare şi energică. Era un bărbat plin de prestanţă şi rafinament, necunoscând

slăbiciunile şi incertitudinile cu care sunt copleşite fiinţele obişnuite.

Ajunseră la Nantes după o jumătate de oră şi el îşi manifestă dorinţa de a o însoţi prin magazine.

— Dar treburile tale?

— Nu trebuie să-l văd decât pe proprietarul companiei de camioane care se ocupă de transportul vinurilor mele. Vom trece pe la el împreună după-amiază. Până atunci vreau să stau lângă tine ca să ai pe cineva în caz că te oboseşti prea tare. Nu prea ţii cont că în curând vei naşte şi îmi faci impresia că ai uitat cât de important este acest lucru pentru tine.

— Aş vrea să uit totul! replică ea înăbuşindu-şi un suspin.

Era atât de disperată încât devenise geloasă pe propriul ei copil înainte chiar ca acesta să se fi născut, numai din cauză că Gilles se arăta extrem de grijuliu de soarta lui, iar faţă de ea nu încerca decât simţăminte de ură şi dispreţ.

— Aş da orice să întorc timpul înapoi şi să mă trezesc din nou la Londra, fără să fiu nevoită să vin pe aceste meleaguri şi să cedez şantajului tău. Nu meriţi să-ţi dăruiesc un copil!

Gilles păli şi se încruntă atât de ameninţător încât ea încercă să fugă.

— Bagă-ţi bine în cap ceea ce-ţi spun, mormăi el, poţi să mă dispreţuieşti cât vrei, dar să nu faci niciun rău copilului! Este o făptură nevinovată, înţelegi? Voi veghea să nu te răzbuni pe o fiinţă absolut neprihănită! Să nu îndrăzneşti să nu-l înconjuri cu toată dragostea de mamă!

— Eşti convins că nu-şi va da seama, într-o bună zi, că tatăl lui o dispreţuieşte pe cea care i-a dat viaţă? îl înfruntă ea. Gilles, este cazul să ne despărţim. Vreau să divorţăm.

— Niciodată! Numai eu voi creşte acest copil!

Singura soluţie de a scăpa de Gilles era să-i încredinţeze lui copilul, dar gândul acesta îi produse o durere insuportabilă. Cum ar putea să-şi abandoneze copilul pe care l-a purtat în pântece? Nu concepea ca o altă femeie să se ocupe de educaţia lui. Viitoarea soţie a lui Gilles nu va fi în stare să-l iubească la fel ca mama lui,

Atmosfera încărcată de ostilitate dintre ei se atenuă în momentul când intrară într-un magazin cochet şi luxos. Fu atrasă de pătuţurile încântătoare care păreau că aşteaptă copilul lor să se odihnească în aşternuturile fine şi brodate. Văzând preţurile exorbitante, Lee făcu un pas spre raionul cu lucruri mai ieftine, însă el o prinse de braţ.

— Vom lua pătuţul care ţi-a plăcut. Nu contează că moştenitorul meu nu va dormi prea mult în el. Când acesta va creşte, vom cumpăra alt pătuţ. Să nu te uiţi la preţ dacă ai certitudinea că se potriveşte cel mai bine cu cel pe care ţi l-ai imaginat pentru copilul meu.

Gilles vorbi cu vânzătoarea şi ea nu înţelese toate cuvintele, însă atitudinea lui o impresionă foarte mult: soţul ei se arăta înţelegător şi amabil, fiind interesat de alegerea lucrurilor pentru viitorul copil. Vânzătoarea le puse pe tejghea, astfel că se făcu o grămadă serioasă.

— Toţi taţii se comportă la fel când este vorba de primul lor copil, îi şopti vânzătoarea lui Lee. Sunt aşa de mândri şi bucuroşi, încât doresc ca toată lumea să le împărtăşească fericirea de a fi tată.

Lee se aşeză pe scaun, simţindu-se epuizată şi îl lăsă pe Gilles să facă cumpărăturile. Oare era mândru, aşa cum spusese vânzătoarea? Se uită pe furiş la el şi constată că figura lui radia de fericire.

— Nu vom avea nevoie de un asemenea landou, spuse ea când Gilles aduse cel mai frumos şi mai scump cărucior.

— Ba da, îl vom plimba când va fi timp frumos. Deşi este mai scump, are avantajul că este mai uşor decât celelalte modele şi-l vei putea împinge fără efort.

După două ore, când părăsiră magazinul, Gilles o luă de braţ şi ea văzu în vitrină reflectarea siluetelor lor armonioase. Avu impresia că Gilles, înalt şi puternic, o protejează pe ea, care părea fragilă şi delicată.

— Lee, hai să facem pace, îi propuse el pe un ton blând. Nu se mai pune problema divorţului, aşa că trebuie să ne înţelegem unul cu celălalt: îţi promit că scena din dimineaţa de după bal nu se va mai repeta vreodată.

— Ce trebuie să pricep din cuvintele tale? Ai de gând să ducem fiecare din noi o viaţă de celibatar, sau vrei să te reîntorci la Luiza care acum nu te mai sâcâie cu rugămintea să o iei de nevastă?

Chipul lui deveni roşu de furie şi o întoarse cu brutalitate spre el.

— De ce te înverşunezi să mă vezi numai în negru? Am vrut să te asigur că nu ai de ce să te temi de mine! Nu m-am gândit decât să te ajut. Am observat că nu mănânci şi că eşti posomorâtă.

— Ţi-ai închipuit că dacă-mi promiţi că nu vei mai fi brutal ai rezolvat totul? se înfierbântă ea, pradă unei crize de nervi. Mă obligi să duc o existenţă lipsită de dragoste şi să mă prefac că am o căsnicie fericită…

— Ce soluţie propui? Nu poţi să creşti singură copilul. Fostul tău logodnic nu se va mai uita la tine. Să nu-ţi faci iluzii în privinţa lui.

— Ah, dacă n-ar fi sarcina, aş putea fi liberă… minţi ea, pentru că dorea din toată inima să aibă un copil, sinchisindu-se prea puţin de o libertate iluzorie. Chiar

dacă s-ar despărţi de Gilles, dragostea pe care i-o purta nu i-ar fi adus liniştea. Tot ceea ce dorea era ca el să-i împărtăşească iubirea.

Privirea lui redeveni rece şi întunecată.

— Degeaba ai spus azi-dimineaţă că eşti o femeie matură, comportamentul tău mă face să cred că eşti încă o adolescentă fără minte şi egoistă. O luă de braţ şi o forţă să păşească.

— Unde mergem? protestă ea.

— La un restaurant Am rezervat deja o masă.

— Nu mi-e foame, replică pe un ton infantil, care arăta cât de naivă este.

— Ai să mănânci, fie că ai chef sau nu. Să nu te miri dacă te tratez ca pe o fetiţă, pentru că te comporţi ca o adolescentă capricioasă. Ce scop urmăreşti dacă nu vrei să te alimentezi? Vrei să pui în pericol sănătatea copilului?

Lee deveni lividă la această afirmaţie ne dreaptă.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi de o asemenea monstruozitate?

— Nici tu n-ai fost mai chibzuită când ai spus că-ţi pare rău că porţi copilul meu. Oricum, află că nu-ţi voi permite să-i faci vreun rău. Dacă ai fi cu adevărat matură, toată dragostea ta s-ar fi revărsat asupra lui.

Consternată de vehemenţa tonului lui, nu ştiu ce să răspundă. Îi era imposibil să i se destăinuie fără să-şi ascundă iubirea profundă. Pe viitor va fi nevoită să se comporte frumos cu el, să se arate nepăsătoare faţă de orice se întâmpla între ei şi să-şi tăinuiască dragostea. Lee îşi dădu seama că va fi un lucru extrem de greu, mai ales că ea vibra din tot corpul atunci când se afla în preajma lui şi tresărea la auzul vocii lui.

*

* *

Restaurantul se afla la parterul unui hotel ultramodern şi elegant. Un chelner se înclină la sosirea lor şi-i conduse la o masă aflată lângă fereastră. Spre surprinderea ei, îl zări pe Michael alături de o femeie.

Michael se ridică şi o sărută pe fosta lui asistentă, rămasă fără grai.

— Ce impresie ţi-a făcut întâlnirea noastră? o întrebă Ana, soţia lui Michael, după ce luară loc pe scaun.

Lee se pregătea să spună câteva lucruri amabile, dar Ana nu-l dădu timp şi continuă pe un ton volubil:

— Michael mi-a făcut capul calendar, povestindu-mi minunăţiile castelelor de pe coasta Loarei şi iată-ne în vacanţă pe aceste meleaguri. Soţul meu l-a sunat pe GilIes şi acesta i-a propus să luăm prânzul împreună.

Lee se simţea stânjenită pentru că el nu-i spusese nimic despre telefonul lui Michael.

Gilles îi ghici gândurile şi-i spuse în glumă:

— Acum înţelegi, draga mea, de ce am insistat să vii cu mine la Nantes. Am vrut să-ţi fac o surpriză. Se întoarse spre Michael şi adăugă: Am crezut că nu voi reuşi s-o conving să mă însoţească. Nu poţi să-ţi închipui ce econoamă este: nu vrea să cheltuiască banii soţului. Aţi mai auzit o asemenea poveste?

Michael şi Ana izbucniră în râs în timp ce Lee îşi coborî capul, gândindu-se că această întâlnire fusese aranjată de Gilles pentru a dovedi compatrioţilor ei că au o căsnicie fericită. Nimeni nu putea bănui că adevărul este cu totul altul.

— Toată dimineaţa am făcut cumpărături pentru viitorul nostru copil, îi informă Gilles păstrându-şi voioşia şi mândrindu-se că va fi tată.

Lee se îmbujoră în obraji şi Ana începu să povestească despre naşterile copiilor săi care acum erau deja mari. Cuvintele ei o făcură pe Lee să-şi imagineze cum va

arăta ea peste douăzeci sau treizeci de ani, neputând să spere că va putea rămâne alături de Gilles.

Ceilalţi sporovăiau vesel şi nu remarcară tăcerea ei până când Gilles îi şopti la ureche:

— Am crezut că vei fi bucuroasă să-ţi vezi prietenii, dar văd că faci o mutră de înmormântare.

Lee nu putu să-i spună ce gândea, din cauza musafirilor. Nu se gândea numai la copil, fără să se sinchisească de ea? Când a mai încercat să-i facă şi ei o plăcere?

*

* *

După ce se despărţiră de Michael şi Ana, se îndreptară spre sediul companiei de transport al vinului de pe domeniul Chauvigny. Lee se miră când soţul ei o prezentă patronului, elogiindu-i pregătirea şi priceperea în degustarea vinului.

— Cred că acum cariera doamnei contese s-a sfârşit, remarcă patronul.

— Din contră, se grăbi Gilles să afirme. Soţia mea mă ajută în afaceri. Este o persoană activă şi harnică. Se întoarse spre ea zâmbindu-i şi tachinând-o. Eşti un sprijin de nădejde, nu-i aşa, draga mea?

Lee dădu afirmativ din cap.

Pe drumul de întoarcere, ea îl întrebă cu voce timidă:

— Ai vorbit serios? Vrei să te ajut?

— Cum doreşti. O privi cu coada ochiului, aşteptând răspunsul ei. Ea rămase pe gânduri: a lucra cu el însemna să fie mereu în preajma lui. Putea să fie paradisul visat dar şi infernul cel mai negru. Chipul tău este destul de elocvent, spuse el nemulţumit.

Nu îndrăzni să-l contrazică. Comportamentul lui din acea zi o luase prin surprindere. Nu se aşteptase ca el să-i invite pe prietenii ei din Anglia numai pentru a-i face o bucurie. Acum nu ştia dacă Gilles dorea cu

adevărat să fie asistenta lui. Începu să spere că poate într-o bună zi el o va iubi… Clătină din cap: nu, nu poate fi adevărat că el doreşte să-i facă viaţa fericită. Nu, nu trebuie să viseze şi să-şi facă iluzii. Ca să scape de aceste gânduri, se întoarse spre el.

— Suntem departe de Chinon? Întotdeauna am vrut să vizitez castelul în care a locuit Leonardo da Vinci.

— Ce idee îţi veni? îi spuse el pe un ton zeflemitor. Doar nu vrei să-ţi petreci timpul cu mine?

Lee tresări, neplăcut impresionată de sarcasmul lui şi nu mai spuse nimic. Se simţea prea slăbită ca să-l înfrunte, închise ochii şi se rezemă cu capul de spătarul scaunului. Când se trezi, nu-şi dădu seama pe loc unde se află, însă descoperi castelul în lumina palidă a înserării. Gilles o ţinea în braţe.

— N-am vrut să te deranjez, dormeai atât de bine, îi spuse el retrăgându-şi braţul ca să-i permită să se ridice.

Nu-şi trădă emoţia care o cuprinsese aflând că dormise la pieptul lui şi se prefăcu că este atentă la faţada castelului.

— Putem face câţiva paşi, deşi este cam întuneric să vedem cum trebuie castelul, îi propuse Gilles.

Lee îi dădu dreptate, însă admiră cât putu construcţia solidă a turnului de pază unde soţia lui Richard Inimă de Leu aşteptase în zadar reîntoarcerea regelui plecat în Cruciadă. Sărmana femeie! se gândi Lee.

— De ce eşti aşa de tristă? se interesă el pe un ton îngrijorat.

— Din cauză că viaţa mea nu este încălzită de flacăra dragostei, îi mărturisi ea cu sinceritate.

— Dragostea! repetă el ironic. Nu-ţi mai face iluzii deşarte. Crezi că fostul tău logodnic te mai iubeşte? Lee, fii rezonabilă. După ce te-ai dăruit de bunăvoie, te mai gândeşti încă la Dan?

Era prea istovită ca să discute în contradictoriu cu e şi se mulţumi să-i spună încet:

— Sunt obosită, Gilles. Te rog să mergem acasă.

— Aha, castelul din Chauvigny a devenit casa ta?

Ea se îmbujoră şi găsi o replică promptă:

— Am folosit fără să vreau această remarcă. Preferi să-i spun închisoarea mea?

— Eşti liberă să pleci când vrei… cu condiţia să-mi laşi copilul, repetă el pe un ton rece.

Lee îşi îndreptă pentru ultima oară privirile spre castel, gândindu-se la existenţa nefericită pe care o avea alături de soţul ei.

*

* *

Inelul de logodnă al lui Dan fu trimis prin poştă şi ea oftă uşurată, sperând ca el să nu fi suferit prea mult. Ştia că Dan era un om rece, lipsit de sentimente generoase şi că n-ar fi fost o soţie bună pentru el.

Gilles plecase dis-de-dimineaţă la o reuniune a viticultorilor din regiune şi când o zări pe Luiza că intră în sufragerie condusă de doamna Le Bon, vru să-i spună că soţul ei lipseşte şi că nu are ce căuta la castel, însă musafira se aşeză într-un fotoliu, fără să fi fost invitată. Luiza arăta splendid. Avea o toaletă din catifea de culoare verde şi ea se simţi jenată în rochia ei modestă de bumbac. Luiza îşi aprinse o ţigară şi, după ce se uită dispreţuitor la pântecul lui Lee, vorbi pe un ton ostil:

— Acum eşti mulţumită? Cum Lee nu-i răspunse, ea continuă: Nu te mai preface, am ştiut de la început că Gilles a jucat o comedie proastă. Acum cred că regretă amarnic pasul făcut: a căzut în propria capcană! izbucni în râs şi Lee o lăsă să-şi golească tot sacul cu răutăţi. Gilles mi-a vorbit despre tine încă de la întoarcerea din Anglia, unde te-a cunoscut în urmă cu şase ani. N-am putut să cred că se îndrăgostise de o fetiţă de

şaisprezece ani. Ştiu că s-a servit de tine ca să mă pedepsească, pentru că devenisem prea insistentă faţă de el.

Lee rămase stupefiată să audă că Luiza cunoştea de la Gilles istoria penibilă care-i produsese atâtea neplăceri. Cel puţin să nu-i fi destăinuit toate amănuntele, se gândi ea speriată.

— Ştii foarte bine că Gilles nu are intenţia să rămână căsătorit pe viaţă cu tine, o avertiză Luiza.

— Este liber să divorţeze când vrea, replică Lee pe un ton calm.

Luiza păru puţin descumpănită, trase un fum de ţigară şi continuă:

— Văd că nu eşti atât de naivă pe cât pari. Se poate să-l fi convins pe Gilles să prelungească şederea ta la castel, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui să speli putina de aici. Apropo, ştii că el nu este un bărbat care poate trăi ca un călugăr?

Un zâmbet ironic înflori pe buzele ei, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de clipele minunate petrecute în braţele lui. Lee ştia că Luiza avea dreptate: soţul ei nu era omul care să stea fără femei şi cum îi promisese că o va lăsa în pace, sfârşise prin a se reîntoarce la amanta sa care-l prinsese iarăşi în mrejele sale.

— Fii înţelegătoare, draga mea, o preveni Luiza ridicându-se din fotoliu, altfel Gilles o să-ţi râdă în nas când va vedea că te-ai îndrăgostit cu adevărat de el. Este o nesăbuinţă să crezi că el îţi va împărtăşi iubirea! Gilles aparţine nobilimii şi nu se poate împăca cu o mezalianţă. Nici Dumnezeu nu te poate ajuta. Ascultă-mi sfatul şi cară-te cât mai repede de pe aceste meleaguri.

Luiza se îndreptă spre uşă afişând o figură victorioasă, însă Lee se simţi datoare să-i dea un răspuns usturător. Cuvintele jignitoare ale rivalei sale o

îndârjiseră şi acum era hotărâtă să pedepsească insolenţa Luizei.

— Sunt foarte mişcată de grija pe care mi-o porţi, dar te străduieşti de pomană. Gilles ştie că-l iubesc, nu mai este nevoie să afle acest lucru. Fii sigură că numai dragostea m-a făcut să accept cererea lui în căsătorie. Surâse satisfăcută şi-şi puse o mână pe burtă. Copilul pe care-l port dovedeşte că şi soţul meu mă iubeşte. Dacă nu mă crezi, nu ai decât să-l întrebi pe el.

Lee observă că trăsăturile Luizei se schimonoseau de furie, dovedind că nici ea nu este sigură de dragostea lui Gilles. Ştia că nu obţinuse decât o victorie trecătoare într-o bătălie pe care o va pierde. Era mulţumită că ameninţările Luizei îi treziseră dorinţa de a lupta. De ce să îndure o soartă vitregă fără să încerce să se apere? Dacă nu va obţine dragostea lui Gilles, cel puţin să fie respectată de el şi, cine ştie? O frântură de speranţă îi cuprinse inima şi, bucuroasă că a avut ultimul cuvânt în disputa cu Luiza, se duse în cameră şi-i aruncă o privire admirativă lui René de Chauvigny,

*

**

— Am auzit că Luiza a trecut azi pe aici. Ce a vrut? se interesă Gilles la cină.

— Nimic, doar a făcut o vizită de curtoazie, minţi ea.

În această seară, se îmbrăcase cu cea mai elegantă dintre rochiile special croite pentru ea de către o casă importantă de modă. Catifeaua roşie contrasta cu dantela albă de la guler şi manşete.

— Trebuie să plec câteva zile la Paris, o anunţă el. Poţi să rămâi singură?

Lee tresări neliniştită. Ce va face el în capitală? Se va distra, fără să-i pese de ea?

— Nu vrei să plec?

Ea nu ştiu ce să răspundă.

— Dacă te temi să stai singură, o voi ruga pe Marie-Thérèse să-ţi ţină companie.

„Nu de Marie-Thérèse am nevoie, ci de tine” ar fi vrut să-i spună, însă nu avu curajul să deschidă gura.

— Viticultorii din regiune m-au desemnat să-i reprezint la discuţia cu Ministrul Comerţului. Trebuie să aranjăm problema exportului vinurilor noastre, îi explică el.

— Şi Luiza? îl întrebă ea, trădându-şi gelozia.

— Ce este cu ea? se miră el încruntându-şi sprâncenele.

Lee dădu din umeri şi răspunse încet:

— Nimic. M-am gândit că te însoţeşte. Îi place atât de mult Parisul.

— Ţi-ai închipuit că plec cu Luiza, o mustră el pe un ton sever şi se ridică imediat de la masă. Drept cine mă iei? ieşi din sufragerie şi ea rămase tulburată, frământându-se din cauza vorbelor lui.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, Gilles era de mult plecat. Lacrimile îi înnegurară ochii şi paloarea din obraji i se accentua. Toată ziua se gândi la dragostea pe care i-o purta lui Gilles şi la soarta ei nemeritată.

CAPITOLUL IX

Visătoare, Lee se uită în curte. Bruma din timpul nopţii aşternuse un strat alb pe copaci. Gilles era de două zile la Paris şi ea îi ducea dorul.

După prânz, se hotărî să facă o plimbare în parc. Frunzele începuseră să cadă şi numai gardul viu îşi păstra culoarea verde. Toamna era atât de tristă şi strecura în suflet o undă de melancolie. Cu inima strânsă, străbătu aleile castelului, gândindu-se că o

femeie curajoasă ar fi profitat de absenţa lui şi şi-ar fi făcut bagajele, plecând pentru totdeauna de aici, însă ea era legată de aceste locuri, pentru că n-ar fi putut suporta să trăiască departe de soţul ei.

Se opri la marginea şanţului care înconjura castelul şi admiră lebedele care pluteau graţios pe luciul apei. Vocea doamnei Le Bon o smulse din reverie şi întorcându-şi capul, o văzu pe menajeră venind grăbită spre ea.

— Doamnă, spuse aceasta gâfâind, Pierre doreşte să vă vorbească în legătură cu vinul. Vă aşteaptă la cramă. Vă conduc eu, pentru că este periculos să coborâţi singură pe treptele scării.

Ce voia oare Pierre? se miră ea, ştiind că după cules se ivesc numeroase probleme, însă el era prea priceput ca să apeleze la sfaturile ei.

Nedorind să fie lipsită de politeţe, o urmă pe menajeră care se arătă a fi veselă şi amabilă. Să fie un semn că doreşte să pună capăt atitudinii reci faţă de stăpâna casei? Se bucură de schimbarea atitudinii doamnei Le Bon şi-şi spuse că făcuse bine când se abţinuse s-o dea afară pe menajeră în urma manevrei eşuate de a o compromite faţă de invitaţii de la bal.

În ciuda pulovărului gros, se înfioră când pătrunse în subteranele reci şi umede ale castelului. Lanterna menajerei arunca o lumină palidă şi avu o senzaţie de teamă când uşa mare de stejar se închise în urma ei.

Pierre nu se afla în niciuna din sălile mari prin care trecură. Din când în când, menajera se oprea ca s-o aştepte. Când pătrunseră într-un culoar îngust unde fu nevoită să se aplece din cauza tavanului prea jos, Lee se opri. O teamă inexplicabilă o cuprinse.

— Doamnă, Pierre vă aşteaptă.

Cuvintele menajerei o determinară să păşească mai departe. În alte împrejurări, ar fi dorit să viziteze pe

îndelete pivniţele unde se aflau butoaiele cu cele mai alese soiuri de vin, dar astăzi avea sentimentul că străbate un labirint primejdios. Deodată, scoase un ţipăt. O vietate trecu pe lângă piciorul ei.

— Este un şoarece, o linişti menajera, fără să se îngrijoreze. Pierre ţine o pisică, nu trebuie să vă fie frică.

Prezenţa şoarecilor şi obscuritatea din cramă o înspăimântară şi mai mult.

— Nu-l văd deloc pe Pierre! exclamă ea nemulţumită. Poate ai înţeles greşit şi el mă aşteaptă la castel.

— Este aici, afirmă menajera, deschizând o uşă şi făcându-i loc să treacă.

Lee intră în cameră dar nu zări pe nimeni şi când se întoarse spre uşă, era prea târziu. Menajera întoarse cheia în broască şi-i spuse jubilând:

— Acum să vedem, doamnă contesă, ce părere veţi avea de şederea în această încăpere. Puteţi striga după ajutor cât poftiţi, nimeni nu vine aici.

Menajera se îndepărtă şi ea bătu cât putu cu pumnii în uşă, dar fără niciun rezultat.

Istovită, cu unghiile rupte şi degetele umflate, Lee se lăsă să cadă pe dalele de piatră, izbucnind în hohote de plâns. O panică disperată puse stăpânire pe ea. Ce se va alege de ea? Doamna Le Bon înnebunise? Cât timp o va ţine prizonieră? Fără îndoială că Luiza o îndemnase să comită această faptă mârşavă, cu scopul de a o sili să plece cât mai repede din Chauvigny. Îi era teamă să nu moară în această carceră lugubră. Prinsă în capcană, singura perspectivă care o aştepta era doar moartea! Să fie Luiza atât de crudă încât să-i dorească dispariţia? Nu avea decât să-i ascundă hainele cu ajutorul menajerei şi la întoarcere, Gilles va fi convins de plecarea ei. Când o vor descoperi, va fi de mult moartă…

Suspinele îi zguduiră pieptul şi groaza îi dădu fiori reci pe spate. Avea senzaţia că va pieri în această temniţă de sete şi foame, în chinuri groaznice. Nici în cele mai negre visuri nu-şi imaginase o asemenea moarte.

Copilul se mişcă şi acest lucru o linişti. Deşi Luiza dorea să pună mâna pe Gilles, nu se va înjosi să comită o dublă crimă. Nu, nicio fiinţă umană n-ar face o asemenea faptă înfiorătoare. Luiza voia doar s-o înspăimânte şi s-o forţeze să părăsească în grabă castelul, înainte de întoarcerea lui Gilles,

Lee îşi adună forţele şi se agăţă de această idee ca să nu urle de groază. Nu avea de ce să se teamă, trebuia să aştepte şi să aibă răbdare. Inspectă întunericul camerei şi când un alt şoarece trecu pe lângă ea, nu mai ţipă. Sărmanul animal era şi mai înfricoşat decât ea. Nu avea de ce să se teamă, se încurajă ea.

Frigul începu s-o pătrundă şi ca să nu răcească, fu nevoită să dea ocol camerei fără oprire, frecându-şi mâinile.

De la o vreme, simţi că îi este sete şi foame. De când se afla aici? Trecuseră două sau trei ore? Nu mai avea noţiunea timpului şi nu ştia cât de mult are de gând Luiza s-o ţină închisă. Amintindu-şi de scena ultimei vizite a rivalei sale, ştiu că nu poate aştepta milă de la ea.

Acum îşi dădu seama că Luiza alesese o cale disperată ca să câştige iubirea lui Gilles: dacă ea se înspăimânta şi părăsea castelul, atunci va obţine ceea ce dorea; doar dacă ea îi mărturisea lui Gilles ce faptă abominabilă săvârşise fosta lui amantă, pierdea totul. Gilles nu-i va ierta niciodată faptul că pusese în pericol viaţa moştenitorului său.

Deznădăjduită, nu mai ştia ce să facă. Frigul o cuprinse în ciuda strădaniilor sale şi brusc se opri din

mers. La ce bun să încerce să trăiască?! Se ghemui într-un colţ al camerei şi adormi imediat.

*

* *

— Cum, Lee nu este aici? se miră Marie-Thérèse. Nu i-am spus că-i voi face o vizită, dar am fost sigură că o găsesc la castel. Ştiu că absenţa lui Gilles o apasă.

— Nu, doamna contesă nu este acasă, repetă bucătăreasa.

Marie-Thérèse venise la bucătărie, crezând că Lee avea de discutat cu bucătăreasa în privinţa felurilor de mâncare de a doua zi.

— Doamna contesă nu se afla în dormitor când Claire a urcat să-i ducă gustarea şi ceaiul. De obicei sunt anunţată când întârzie. De când a plecat domnul conte, doamna contesă face câte o plimbare în fiecare după-amiază, însă este prima oară când rămâne atât de mult afară.

— Aţi căutat-o? se interesă Marie-Thérèse, îngrijorată.

— Nu pot s-o întreb pe doamna contesă ce face şi unde se duce.

— Bineînţeles, însă mă întreb de ce nu te-a prevenit că lipseşte mai multe ore. Am impresia că a dispărut.

Bucătăreasa dădu din umeri, neştiind ce să spună. Marie-Thérèse se îndreptă hotărâtă spre uşă.

— Îi voi telefona soţului meu şi el îl va căuta pe Gilles la Paris. Trebuie s-o găsim pe Lee.

Marie-Thérèse o găsi pe doamna Le Bon şi îi ceru cheile de la castel.

— Mă duc să verific fiecare încăpere. Între timp, pune oamenii să scotocească tot ţinutul.

Atitudinea rece a menajerei o puse pe gânduri pe Marie-Thérèse, care avu impresia că aceasta se bucură de dispariţia stăpânei.

Jean-Paul îl găsi pe Gilles la Ministerul Comerţului. La început se arătă iritat că este întrerupt din discuţie, însă, când află pentru ce este deranjat, îl asigură pe prietenul său că se întoarce cât mai repede la castel.

După ce puse receptorul în furcă, Gilles rămase cu privirea pierdută, incapabil să se mai concentreze la problemele pe care le discuta cu ministrul.

— Ce s-a întâmplat? se interesă acesta, mirat de schimbarea interlocutorului său.

— Este vorba de o problemă familială, spuse Gilles încet. Trebuie să plec imediat. Pot să dau un telefon?

— Desigur.

Gilles se informă la compania de taxiuri din sat dacă Lee apelase la vreo maşină şi în urma răspunsului negativ se întoarse la hotel cu maşina ministrului şi plecă îndată spre Chauvigny conducând ca un nebun.

Ajuns în curtea castelului, sări din maşină.

— Aţi găsit-o pe Lee?

Jean-Paul clătină din cap. Gilles dădu dovadă de sânge rece, deşi chipul îi trăda neliniştea.

— Am căutat pretutindeni, îl informă Jean-Paul. Soţia mea s-a dus acasă la fetiţă, însă eu şi ceilalţi lucrători am inspectat via, pădurea, castelul, chiar şi crama. În zadar, Lee nu este nicăieri

— Ce să caute doamna contesă în pivniţă? întrebă Pierre nedumerit.

— Nimeni n-a văzut-o? Cum poate cineva dispărea aşa? Întreabă-i pe toţi lucrătorii, îi porunci el lui Pierre. Trebuie să fie cineva care a văzut-o ultima dată.

— I-am întrebat deja, îl anunţă Pierre cu voce sigură. A fost văzută azi după-amiază plimbându-se prin parc cu doamna Le Bon.

Gilles se întoarse spre menajeră.

— Cât este ceasul?

Menajera răspunse pe tonul cel mai firesc, deşi era îngrijorată în sinea ei. Evenimentele nu se desfăşurau aşa cum prevăzuse Luiza care îi spusese s-o ţină închisă câteva ore, ca s-o determine să plece de la castel. Marie-Thérèse sosise pe neaşteptate şi îi luase cheile care se aflau acum în mâna lui Jean-Paul. Paralizată de frică, menajera nu ştia ce să facă.

— Vom relua cercetările, hotărî Gilles. Castelul este imens şi se poate să nu fi căutat în toate camerele.

— Dragul meu, nu crezi că este cazul să anunţăm poliţia? îl întrebă Jean-Paul.

Gilles respinse propunerea lui.

— Nu. O vom găsi noi. Tu vei verifica toate încăperile din castel, iar eu şi Pierre împrejurimile. Văd că ai toate cheile de aici.

Jean-Paul îi arătă două chei puse deoparte.

Pierre se uită cu atenţie la ele.

— Una este de la pivniţa unde sunt cele mai bune şi vechi vinuri, iar cealaltă este de la o începere goală în care nu ţinem nimic.

— De ce nu le-aţi verificat? îi mustră Gilles.

— Nu cred că doamna contesă a coborât tocmai acolo, protestă Pierre.

Gilles îi smulse cheile din mână şi se îndreptă spre cramă, urmat de Jean-Paul, fără să bage de seamă că menajera se albise. Pierre se grăbi să-i însoţească. Gilles deschise uşa şi pătrunse în încăpere. Ridicând-o în braţe pe Lee, îi porunci lui Pierre să cheme doctorul.

*
* *

Lee căzuse într-un somn greu, dar frigul o făcuse să se trezească şi ţipase după ajutor. Nimeni nu-i răspunsese şi-şi pierduse cunoştinţa. Acum, simţind că

este purtată în braţe, deschise ochii şi fu orbită de lumina din castel. Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze. În sfârşit, scăpase de groaznica temniţă unde avusese simţământul că va muri. Îl recunoscu pe cel care o ţinea în braţe şi care-i inspira încredere.

— Gilles! Lacrimile de bucurie îi curgeau pe obrajii palizi. Doamna Le Bon m-a închis şi... Nu putu să termine fraza din cauza hohotelor de plâns.

— Linişteşte-te, draga mea. Nu mai trebuie să-ţi fie frică. Te duc în camera ta şi doctorul nu va întârzia să vină. Vom discuta mai târziu.

Lee închise ochii şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului soţului ei. Acesta o aşeză în pat şi-i scoase hainele murdare. Gesturile lui gingaşe îi smulseră câteva suspine. Trupul ei era plin de zgârieturi şi umflături. Gilles se încruntă la vederea lor.

— Stai liniştită, mă duc să aduc apă caldă să-ţi spăl rănile.

Sosirea doctorului o bucură pe Lee. Gilles îi explică doctorului că soţia lui fusese închisă din greşeală într-o cameră întunecoasă din pivniţă şi-l rugă s-o examineze. După ce o consultă, medicul îl asigură pe Gilles că starea soţiei lui nu este îngrijorătoare.

— Şi copilul? întrebă Lee, neliniştită.

— Nu are nimic, îi spuse el surâzând. A suportat foarte bine încercarea prin care a trecut. Ceea ce vă recomand este să staţi în pat o zi sau două.

Gilles ieşi din cameră, îl conduse pe doctor şi stinse lumina.

Lee scoase un ţipăt de spaimă, constatând că se află din nou în întuneric. Cel doi bărbaţi se întoarseră imediat.

— Domnule conte, soţia dumneavoastră a trecut printr-un moment dificil. Cel mai bun remediu este

prezenţa soţului. Nu este nevoie să mă conduceţi, cunosc drumul.

Gilles se aşează pe marginea patului şi o rugă să spună ce s-a întâmplat.

Cu voce nesigură, ea începu să-i povestească groaznica aventură, întrerupându-se din când în când din cauza suspinelor. Nu o acuză direct pe Luiza, iar Gilles n-o întrebă care fusese motivul ce-o împinsese pe menajeră să comită o asemenea faptă, dându-i de înţeles că ştie cine este adevărata vinovată.

O servitoare aduse tava cu mâncare, însă Lee refuză să se atingă de ea până ce se spălă şi-şi puse alte haine.

— Te las să te schimbi. Îţi trimit pe cineva să te ajute.

Lee fu din nou cuprinsă de spaimă la gândul că va rămâne iar singură, chiar şi pentru câteva clipe.

— Nu pleca, îl rugă ea.

Gilles rămase nehotărât lângă uşă, privind-o atent.

— Nu mă lăsa singură, mi-e frică.

Lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii. Nu suportă s-o vadă plângând şi din doi paşi veni lângă ea şi o luă în braţe. După ce o linişti, o conduse în sala de baie.

— Nu te teme, sunt lângă tine, spuse el pe un ton blând. Vom spăla rănile. Vrei să le curăţ eu? Este pentru prima dată când fac treaba unei cameriste, aşa că va trebui să mă ierţi dacă nu reuşesc să fiu la înălţime.

Îi vorbea ca unui copil ca s-o calmeze şi Lee simţi nevoia să-i arate că nu este la capătul puterilor şi că poate să se spele singură, dar prezenţa lui o reconforta.

— Lee, te rog să-mi spui adevărul, o îndemnă el, îngenunchind pentru a-i dezinfecta rănile de pe picioare. Când te-ai interesat de starea copilului, mi s-a părut că eşti neliniştită pentru el. Ţii un pic la el?

Un pic! Cât de orb este soţul ei! Îşi dorea copilul şi îl iubea atât de mult ca şi pe tatăl lui.

— Lee, ştiu bine că nu ne-am căsătorit din dragoste, dar în prezent suntem legaţi, la rău şi la bine, de creşterea fiului nostru.

Se întrerupse, căutându-şi cuvintele, dovedind o stânjeneală cu care ea nu era obişnuită. Mişcată până la lacrimi, Lee îşi strânse pumnii ca să reziste ispitei de a-l mângâia pe umeri. Era atât de aproape… şi totuşi atât de distant cu ea. Putea să-i atingă trupul, însă nu putea să ajungă la inima lui.

— Să facem pace, de dragul copilului, propuse el. Îţi promit să nu te mai chinuiesc cu insistenţele mele. În acelaşi timp, nu mă voi înjosi întreţinând relaţii extraconjugale. În schimb… Se ridică şi-i luă mâinile declarându-i pe un ton solemn: îţi cer numai să-l iubeşti pe pruncul pe care-l vei naşte. Eşti de acord, Lee?

Ce putea răspunde? De ce nu-i cerea dragostea ei, din moment ce era dornică să-i ofere totul? Disperată, înţelese că într-o bună zi situaţia ei va deveni nesigură. Va fi nevoită să-l roage, fie să o iubească, fie să-i dea voie să-şi recapete libertatea şi să plece cât mai departe de castel.

— Sunt de acord, răspunse ea încet, încât el abia o putu auzi.

O şterse cu un prosop mare şi pufos, apoi o duse în dormitor. După ce o aşează pe pat, îi oferi un pahar cu vin.

— Bea, este bun şi te va ajuta să dormi, încearcă să guşti ceva.

Ea nu dorea să-l supere. Sorbi câteva înghiţituri de vin roşu şi ronţăi câţiva biscuiţi.

— Lee, spuse el după o pauză, pe un ton blând, temându-se să n-o tulbure. Luiza este cu siguranţă cea care a pus la cale toată mârşăvia. Doamna Le Bon a acţionat la îndemnul ei.

După tonul folosit, Lee îşi dădu seama că soţul ei o judecă aspru pe fosta lui amantă.

— Îmi pare rău ca împrejurările mă împiedică să mă adresez ei, însă îţi promit că voi vorbi cu tatăl ei. Îl voi face să priceapă că este timpul ca fata lui să locuiască din nou la Paris.

— Cum rămâne cu doamna Le Bon?

— A părăsit castelul în timp ce am coborât în pivniţă. Vrei s-o dau în judecată?

Lee clătină din cap.

— La ce bun? Nu s-a pedepsit singură?

Dacă trebuia să fie pedepsită adevărata vinovată, aceasta era Luiza. Menajera nu fusese decât o unealtă.

— Odihneşte-te acum, o sfătui el, văzând că nu mai mănâncă. Mă duc alături să lucrez la nişte afaceri urgente. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

Lee aprobă, dând din cap. Băutura îi produsese o căldură binefăcătoare şi zgomotul pe care-l făcea Gilles în camera vecină îi dădea un sentiment de siguranţă. Peste câteva clipe ea se cufundă într-un somn adânc.

Lee visă… Aflată într-o cameră întunecată, ţipa din toate puterile, fără să fie auzită de cineva. Deodată în încăpere îşi făcu apariţia Luiza pe care o rugă să-i deschidă uşa, promiţându-i că va pleca pentru totdeauna de la castel. Rivala sa crudă se mulţumi să râdă sardonic, apropiindu-se de ea, cu părul roşcat care devenise un foc înspăimântător.

Coşmarul luă sfârşit când Gilles o trezi. Se ridică şi îşi dădu seama că fusese un vis.

— Liniştеşte-te, totul s-a terminat, spuse el încet, luând-o în braţe.

Îşi dădu seama că el venise din baie, pentru că avea încă pielea udă. Îi admiră părul negru şi mătăsos, umerii largi şi pieptul puternic. Gilles o mângâie pe frunte.

— Acum te simţi mai bine? o întrebă el cu voce caldă.

Lee îl cuprinse pe după gât cu braţele.

— Nu mă lăsa singură, repetă ea rugămintea.

De data aceasta cuvintele ei aveau o semnificaţie aparte şi se îmbujoră în obraji.

— Mi-e frică… şi mi-e frig. Nu minţea, însă în seara asta dorea mai mult decât orice să simtă braţele lui înlănţuindu-i trupul. Gilles o privi mirat.

— În seara asta ai încredere în mine, sau vrei să vezi dacă mă ţin de cuvânt? Fii liniştită, nu te paşte niciun pericol.

Oare ea dorea cu adevărat să nu rişte nimic? Când el se strecură în pat, avu o tresărire, chiar dacă el voia numai s-o încurajeze.

— Nu am încheiat încă acordul, îi şopti el pe un ton plin de pasiune, iar ea simţi că apropierea lui îi trezeşte fiori de plăcere.

Cu mare greutate, se abţinu să nu tremure atunci când buzele lui îi atinseră gura, dorind ca sărutarea să nu se mai termine vreodată. Gilles se îndepărtă puţin.

— Poţi fi sigură că nu-ţi fac nimic, spuse el emoţionat, înainte de a o săruta cu multă gingăşie.

Ce spusese? Îşi imaginase că odată lângă ea, nu va mai putea să se abţină? Avea o atracţie irezistibilă?

— Iată, acum ştii că pot să fiu tandru şi să mă comport ca un om de lume, murmură el cu o undă de umor în glas.

Lee tânjea după celălalt Gilles, care, într-o seară, o posedase pe un pat din frunze în pădure, atunci când elementele naturii se dezlănţuiseră cu furie. Din păcate, acest lucru se întâmplase cu atâtea luni în urmă. Închise

ochii şi adormi liniştită, simţindu-se protejată de soţul ei.

CAPITOLUL X

Lee se uită în oglindă şi făcu o grimasă. Nu-i plăcea cum arată. Ar fi dat orice numai să nu se ducă la petrecerea dată de tatăl Luizei, conştientă de faptul că va da ochii cu această făptură odioasă. Dacă n-ar fi dat curs invitaţiei, Luiza ar fi considerat acest lucru drept o dovadă de slăbiciune şi ea nu dorea să dea prilejul să se bârfească pe seama ei. Cel mai mult dorea să-i demonstreze că şederea în pivniţă nu-i afectase sănătatea şi buna dispoziţie. În plus, nu voia să-l supere pe domnul de Treville care se purtase atât de amabil cu ea.

Lee nu avu decât să afişeze o atitudine calmă şi să se comporte ca şi cum ar fi fost închisă din greşeală, aşa cum Gilles îi informase pe vecini. Doamna Le Bon dispăruse din regiune şi Lee era sigură că se refugiase la rudele ei de la Paris.

Orice rău are partea lui bună şi Lee era fericită că Gilles îi acordă o atenţie deosebită, dormind alături de ea, gata să o liniştească atunci când se trezea din coşmaruri. Soţul ei era bun, şi-i purta de grijă, dar numai atât. Se purta ca un tată iubitor care veghează la liniştea fiicei lui.

Gilles o însoţise la vizita pe care i-o făcuse doctorului la Nantes şi, după ce ieşiseră din cabinet, insistase să-i cumpere o rochie nouă. Îi alese o culoare vie, care-i venea foarte bine, punându-i în valoare părul bogat pe care-l strânsese într-un coc.

Când Gilles intră în dormitor şi văzu noua coafură a soţiei sale, rămase nemişcat câteva clipe, în admiraţie.

— Eşti gata, Lee? Dacă nu vrei să participi la petrecere, poţi rămâne acasă. Nimeni nu-ţi va reproşa acest lucru.

— Ştiu că în situaţia mea este recomandabil să mă odihnesc mai mult, dar nu mă pot obţine să particip la această serată, răspunse ca, încercând să dea impresia că este veselă.

Domnul de Treville îi invitase să petreacă revelionul împreună cu alţi viticultori. În drum spre reşedinţa tatălui Luizei, Lee se întreba cum va fi noul an pentru ea şi îl privi pe furiş pe Gilles care era atât de frumos în hainele de seară. Conducea maşina cu calm şi ea se gândi că-l iubeşte din ce în ce mai mult. Ah, cât ar fi dat ca el să întoarcă maşina şi să petreacă seara de revelion numai ei doi! Ar fi preferat să întâmpine noul an în braţele lui. Scoase un suspin şi el îi aruncă o privire îngrijorată.

— Dacă nu te simţi bine, Lee, pot să te duc acasă.

— Nu, mulţumesc, mi-a trecut. Vreau să particip la petrecerea lui Bernard. Oricum, mai devreme sau mai târziu, trebuie să dau ochii cu Luiza. Nu pot să amân această confruntare.

Gilles clătină din cap.

— Când mă gândesc ce tragedie ar fi putut să se întâmple!

Chipul lui deveni palid şi ea fu impresionată de atenţia pe care i-o acorda viitorului său moştenitor. Vlăstarul său va fi o fiinţă fericită.

Luiza le ieşi în întâmpinare şi li se adresă călduros, însă îi adresă lui Lee o privire ostilă, zărind cerceii pe care aceasta îi purta.

— Porţi deja smaraldele, deşi nu s-a născut copilul! remarcă ea pe un ton mieros.

— Eu am vrut să-i poarte în seara de revelion, interveni Gilles cu calm, scutind-o să răspundă.

— Ce noroc ai, draga mea. Bijuteriile valorează o comoară. Nu ţi-e teamă să le pierzi sau…

Petrecând un braţ protector în jurul taliei soţiei sale, Gilles o întrerupse pe fosta lui amantă:

— Ce cuvinte sunt astea? Toţi musafirii sunt oameni mai presus de orice bănuială! Crezi că este cineva capabil să comită un furt? Ştii vreo persoană în stare de o asemenea mârşăvie?

Luiza ridică din umeri. O furie rece apăru în privirea ei, dar se abţinu să mai spună ceva, înţelegând prea bine aluzia lui Gilles.

Ceilalţi oaspeţi îi înconjurară şi conversaţia prietenească îi ridică moralul lui Lee, care constată că făcuse progrese însemnate în însuşirea limbii franceze. Gilles îi şopti că o părăseşte câteva momente, deoarece are de vorbit ceva cu Bernard. Ea avu un moment de panică, însă îşi reveni repede, conştientă de faptul că Gilles nu putea sta numai cu ea. În privinţa Luizei era liniştită, aceasta nu putea să-i mai facă vreun rău. Cel puţin aşa credea ea. În momentul când se duse spre salon, Luiza îi tăie calea.

— Tocmai te căutam, Lee. Voiam să-ţi prezint pe unul dintre invitaţi. De altfel, îl cunoşti foarte bine.

Lee nu-l remarcase pe bărbatul din spatele Luizei şi când ridică privirile, făcu ochii mari.

— Dan!

El se uită dispreţuitor la pântecele ei bombat.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea.

— Am venit după tine, sperând că vom putea fi din nou împreună. Constat însă că am dat dovadă de o mare naivitate! îi reproşă el pe un ton sarcastic. Când am primit scrisoarea ta prin care-mi comunicai ruperea logodnei, am crezut că treci printr-o criză de conştiinţă

şi că revederea noastră îi va pune capăt. Făcând o strâmbătură, el se adresă Luizei care asista la scenă arborând o expresie satisfăcută:

— Îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii la timp în privinţa caracterului femeii cu care voiam să mă căsătoresc. Întorcându-se spre Lee el continuă pe acelaşi ton dispreţuitor: Aveai un amant şi totuşi făceai pe nevinovata! Când mă gândesc că te-am respectat tocmai pentru că te-am considerat diferită de celelalte femei! Dacă aş fi ştiut...

Lee simţi că o călcase prea mult pe nervi şi replică cu vehemenţă.

— Ce-ai fi făcut dacă ai fi ştiut? Ai fi preferat o aventură de scurtă durată în loc să-mi oferi un inel de logodnă?

Iluziile sale se spulberaseră ca un fulg. Dan n-o iubise niciodată şi nu se logodise cu ea decât pentru a se lăuda în familie că are o nevastă neprihănită. Acum îşi aduse aminte de faptul că Dan o întrebase insistent dacă avusese vreun iubit. Atunci crezuse că el doreşte să-i cunoască firea, dar, în realitate, singura lui grijă fusese să fie sigur de moralitatea ei. Dacă i-ar fi mărturisit că avusese o legătură cu un alt bărbat, el nu i-ar mai fi propus căsătoria, ci ar fi căutat să facă dragoste cu ea.

Fiind pe deplin convinsă de caracterul lui meschin, se felicită pentru faptul că scăpase de o asemenea persoană cu care n-ar fi putut avea o căsnicie fericită.

— Cel puţin ai avut decenţa de a rupe logodna, ştiind că eşti gravidă. Nu cred că poţi să-mi revendici paternitatea.

Lee rămase de piatră. Acesta să fi fost bărbatul care-i declarase că o iubeşte atunci când îl cunoscuse în Australia? Ea avu o tresărire şi se clătină pe picioare, dar un braţ puternic o susţinu.

— Gilles!

Soţul ei o zărise în compania Luizei şi îi venise în ajutor.

Dan nu-l cruţă nici pe el şi, aruncându-i o privire dispreţuitoare, i se adresă pe un ton nepoliticos:

— Îţi doresc să fii fericit alături de ea. După cum arată, se vede că nu ai pierdut timpul.

Luiza scoase un ţipăt în timp ce un pumn scurt îl doborî pe american la pământ.

— Gilles, de ce l-ai lovit? se interesă Luiza. Nu ştii că a fost logodnicul lui Lee?

— Ba da, replică el. De ce crezi că am grăbit nunta? Nu ştiu însă ce caută aici? Uitându-se la mutra lui Dan, el adăugă: Nu este prea greu să ghicesc cine l-a chemat. Te avertizez, Luiza, să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Încă o iniţiativă de acest fel şi voi fi nevoit să-i spun tatălui tău ce caracter ai. Nu ai moştenit prea mulţi bani de la soţul tău şi daco Bernard află cu ce se ocupă fiica lui, nu va fi de mirare să te dezmoştenească!

Dan îşi reveni în fire şi îl examina pe Gilles.

— Am să te reclam la poliţie! Te dau în judecată!

— Încearcă numai, ripostă Gilles. Niciun tribunal din Franţa nu-ţi va da dreptate. Ca soţ, am datoria să apăr onoarea soţiei mele.

— Soţia lui! repetă Dan, făcând ochii mari. Întorcându-se spre Luiza, îi reproşă pe un ton aspru: Nu mi-ai spus că sunt căsătoriţi!

Lee îşi dădu seama de modul în care acţionase fiica domnului de Treville. Căpătând adresa lui Dan, prin intermediul doamnei Le Bon, Luiza reuşise să-l determine pe Dan să vină în Franţa pentru a o recuceri. Stratagema Luizei eşuase lamentabil, pentru că Gilles ştia de logodna lui Lee, aşa că apariţia lui Dan nu mai putea aduce discordie în căsnicia lor.

— În cazul acesta, spuse Dan, uitându-se la Gilles, nu ai decât să te bucuri de farmecele ei. Eu n-aş putea să mă uit la o femeie care a umblat cu alţi bărbaţi.

— Ai noroc că n-am o fire violentă, rosti Gilles, stăpânindu-se. De altfel, insultele tale se datorează geloziei. Pot să afirm că ele nu conţin nicio fărâmă de adevăr. Chiar dacă bârfele s-ar datora unor slăbiciuni omeneşti, ele n-ar micşora iubirea pe care i-o port soţiei mele. M-am îndrăgostit de ea atunci când nu era decât o adolescentă de şaisprezece ani şi o cunosc foarte bine.

La aceste cuvinte, Lee se înroşi, pradă unei emoţii puternice.

Gilles se adresă Luizei şi tonul lui deveni aspru:

— Planul tău a dat greş. Trebuie să-ţi mărturisesc că dacă Lee ar fi plecat de la castel cu acest bărbat, tot n-ai fi luat locul ei. Niciodată!

Câteva clipe mai târziu, Gilles o ajută pe Lee să urce în maşină şi apoi se aşează la volan. Ea avea un sentiment de milă faţă de cruzimea rivalei sale. Soţul ei părea nervos şi îngrijorat.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin această încercare. Luiza este o stricată, nu am alt cuvânt pentru ea.

— Să nu mai vorbim despre ea, spuse el, şi-i înlănţui umerii. Tensiunea în care stătuse de câtva timp o făcu să plângă.

Gilles încercă s-o consoleze, dar hohotele de plâns se înteţiră, fiind în culmea unei crize nervoase. El porni motorul şi conduse mai repede decât la venire.

Lee nu se aştepta ca el să-i deschidă portiera, atât era de tulburată. Se simţea înjosită de scena la care asistase şi-i era ruşine de a fi cunoscut asemenea fiinţe îngrozitoare ca Dan şi Luiza. Simţea nevoia să fie singură şi să plângă după pofta inimii.

Se îndreptă spre uşa de la intrare şi nu se opri, deşi Gilles o strigase. Pierre îl întâmpină, având ceva de discutat şi ea profită de aceasta şi urcă în camera ei. Se aruncă în pat şi-şi înfundă capul în pernă.

Gilles nu întârzie să între în dormitor, veni lângă ea şi o răsuci cu faţa spre el.

— Lee! Glasul lui era blajin şi plin de afecţiune. I-aş ucide pe Luiza şi pe fostul tău logodnic pentru starea în care te-au adus. Cel puţin ai înţeles că acest om nu te-ar fi făcut niciodată fericită.

Se simţea atât de bine în braţele soţului ei, încât se ghemui mai strâns la pieptul lui. El îşi scosese haina şi ea, trecând peste mândria ei, începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă ca să-i mângâie pielea catifelată. Închise ochii, simţind că dorinţa îi este mai puternică decât voinţa, care-o împiedica să-şi găsească împlinirea. Gilles o îmbrăţişă mai tare şi ea deschise buzele, aşteptând să fie sărutată.

— Lee, nu-mi pune răbdarea la încercare, o imploră el. Sunt pe punctul să cedez impulsurilor. Oh, Lee…

Vocea lui era pierdută de pasiune şi ea avu senzaţia că trupul îi lua foc. Brusc, o sărută apăsat pe gură şi apoi pe gât, iar ea nu-şi putu stăpâni gemetele de plăcere.

— Spune-mi să plec, o rugă el, făcând un efort să se desprindă din îmbrăţişare.

— Te doresc, suspină ea, deschizând ochii.

Cuvintele ei îl făcură pe Gilles să stea în cumpănă. Viitorul ei se hotăra în aceste momente de tandră intimitate. După ce trese aer adânc în piept, el declară pe un ton înflăcărat:

— Ţi-am promis că nu te voi mai sâcâi cu dorinţele mele, însă nu mi-am închipuit că ele sunt atât de puternice. Lee, vreau să rămâi la castel. Poate că voi reuşi să te iubesc. Nu ştiu dacă nutreşti vreo pasiune

pentru mine, dar sunt sigur că nu-ţi sunt indiferent. Îi ridică bărbia ca s-o privească în ochi. Oh, Lee, dacă ai şti! Am încercat să mă conving că eşti o femeie ca toate celelalte şi că nu meriţi dragostea mea. M-am simţit atât de vinovat când am descoperit în seara aceea în pădure că eşti neprihănită. Deşi m-am jurat să nu mă mai ating de tine, te-am dorit mereu. Tu m-ai atras irezistibil. Am cunoscut, în braţele tale, o voluptate pe care nici cea mai experimentată dintre femei n-ar fi fost în stare să mă facă să o trăiesc. Totul a fost atât de minunat: sufletele noastre s-au unit în acelaşi timp cu trupurile noastre. Pentru că nu m-ai iubit, m-am frământat mult ştiind că trebuie să-ţi redau libertatea. Să nu-mi porţi pică dacă am să-ţi mărturisesc că am fost extrem de fericit când am aflat că eşti gravidă, pentru că aveam un pretext ca să te reţin aici… La fel de mult m-am bucurat când Luiza mi-a dat prilejul să te cer de nevastă.

— Nici tu nu-mi vei reproşa faptul că te iubesc la fel de mult ca şi pe copilul nostru?

Gilles îi răspunse sărutând-o blând, apoi se îndepărtă puţin.

— Eşti sigură ce ai spus, draga mea? Eşti convinsă că nu simţi numai o atracţie fizică pentru mine? Nu trebuie să te ruşinezi dacă numai dorinţa contează. N-ai cunoscut alt bărbat şi eşti o femeie senzuală. Te previn că nu mă voi mulţumi numai cu trupul, vreau să-mi aparţii în întregime.

— Te iubesc! exclamă ea. Viaţa pe care am dus-o până acum. A fost un chin îngrozitor. De fiecare dată când… Se întrerupse, neîndrăznind să-i destăinuie pasiunea pe care i-o inspirase de când îl cunoscuse.

— Da, draga mea, ce voiai să spui? De ce nu îndrăzneşti să mărturiseşti ceea ce simţim amândoi? Când te văd, simt nevoia să te dezmierd şi atunci când

te îmbrăţişez, cu greu mă stăpânesc să nu merg mai departe. Doresc din toată inima ca tu să mă mângâi.

Lee îl înlănţui cu braţele şi dorinţa lor deveni o flacără ce le ardea trupurile. Se desprinse de ea, într-o ultimă încercare de a-şi respecta promisiunea şi de a fi sigur că între ei nu mai exista niciun obstacol în calea fericirii.

— Te-am îndrăgit de când te-am văzut în urmă cu şase ani. Erai atât de dulce şi nevinovată. Mi-am dat seama că ţi-am făcut o impresie deosebită, dar n-am considerat corect să profit de situaţie pentru a te seduce. Voiam numai să aprind flacăra pasiunii care mocnea în sufletul tău, însă scrisoarea pe care mi-ai trimis-o m-a întors pe dos. Am crezut că înnebunesc când am văzut că sub aparenţele unei fete inocente se ascunde o fire perversă! Oh, Lee, dacă ai şti cât am suferit! Oricât îmi spuneam că nu eşti demnă de mine, nu puteam să te alung din inima mea. Ani au trecut şi tot la tine îmi este gândul. Când te-am văzut venind la castel, însoţindu-l pe Michael, mi-am dat seama că te iubeam cu aceeaşi intensitate.

— Nu eu am scris scrisoarea pe care ai primit-o, ci Sally! Atunci când m-ai obligai să citesc, nu am înţeles nici măcar sensul unor anumite cuvinte. Din ziua aceea, am avut simţământul că sunt murdărită şi înjosită. Acuzaţiile, brutalitatea şi dispreţul tău mi-au marcat adolescenţa. M-am chinuit în toţi aceşti ani considerându-mă nedemnă de a iubi.

— Iartă-mă! exclamă el. Am fost aspru cu tine pentru că te iubeam. Voiam să nu sufăr din cauza ta. Să uităm însă trecutul şi evenimentele recente care ne-au făcut atâta rău. În seara asta, am crezut că-l iubeşti pe Dan. Văzând că te schimbi la faţă, m-am apropiat şi am auzit când te insulta. N-am suportat să fii înjosită de el, deşi m-am bucurat oarecum, pentru că purtarea lui îmi

dădea speranţe să constaţi ce fel de caracter are şi, prin comparaţie, să mă preferi pe mine.

— Eu am fost convinsă că ai grijă de mine numai din cauza copilului, mărturisi ea. Nu mi-am închipuit niciodată că mă iubeşti. De altfel, mi se pare că în acest moment visez şi că mă… voi trezi singură în pat…

— De azi înainte, te vei trezi numai în braţele mele, promise el, sărutând-o tandru pe frunte.

*

* *

Peste şase luni, Lee stătea întinsă la soare, bucurându-se din plin de sejurul în Grecia. De la sosire, timpul fusese minunat şi zilele treceau foarte plăcut. Se întoarse pe burtă şi-l admiră pe Gilles care înota în piscină.

Gilles închiriase o vilă în insula Corfu unde toată familia se simţea cât se poate de bine. Lee aruncă o privire înduioşată spre leagănul care se afla la umbra măslinilor. Phillippe dormea încă. Băieţelul semăna ca două picături de apă cu Gilles şi avea părul negru.

Ochii lui, albaştri la naştere, începuseră să devină cenuşii.

— La ce visează Frumoasa din pădurea adormită? glumi soţul ei, ridicându-se pe marginea bazinului şi stropind-o cu apă.

Cu pleoapele lipite, Lee se prefăcu că doarme, în timp ce trupul ei se înfioră la apropierea lui Gilles. Grădina vilei se termina cu o plajă particulară şi, noaptea trecută, cei doi soţi înotaseră în marea caldă. La început ea ezitase să se scalde goală, dar, la insistenţele lui, îşi dăduse costumul de baie jos. Niciodată nu va uita mângâierile valurilor, urmate de îmbrăţişările fierbinţi ale soţului ei, pe ţărmul mării.

— Crezi că fiul nostru va fi un bun viticultor? întrebă el cu mândrie.

— Sunt convinsă! fu răspunsul ei ferm.

Privirile lor se întâlniră şi ea ştia că Gilles se gândeşte, ca şi ea, la seara când furtuna îi îmbiase la dragoste. Aşezându-se lângă ea, îi şopti la ureche:

— Unde ne petrecem seara? Este o discotecă în sat. Doica va avea grijă de Phillippe.

Lee clătină din cap, apoi se ghemui la pieptul lui.

— Nu mă tentează nimic, prefer să stăm aici.

Gilles surâse înţelegător.

— Te iubesc, Lee, mai mult ca orice pe lume, declară el, îmbrăţişând-o.

Scrutarea lor îndelungă o înfiora. O luă în braţe şi o duse în dormitor. Dorinţa îi făcea să simtă o plăcere imensă. Pasiunea împărtăşită îi lega şi mai mult, iar viitorul le rezerva momente şi mai fericite. Siguranţa că este iubită o determina să se dăruiască fără nicio rezervă, cunoscând ce înseamnă voluptatea.

Phillippe se deşteptă şi începu să scâncească, însă se linişti repede, ca şi cum ar fi ştiut că nu trebuie să-şi deranjeze părinţii.

— SFÂRŞIT —

THE BEST

Înfumuratul Gilles de Chauvigny se căsătorește cu Lee Raven pentru a scăpa de o amantă prea insistentă. Ea nu-l poate refuza deoarece el o amenință că-i va arăta logodnicului o scrisoare compromițătoare trimisă cu câțiva ani în urmă.

Comportamentul disprețuitor al soțului îi frânge inima lui Lee, care îl iubește foarte mult. Deși este desconsiderată, ea nu disperă și copilul pe care-l va naște va grăbi deznodământul...

Vocea lui răsună ca o lovitură de ciocan și ea trebui să se sprijine de balustradă ca să nu se prăbușească. Așadar, teama ei fusese justificată : Gilles nu făcuse dragoste cu ea decât pentru a-i calma simțurile.

ISBN 973-580-038-1

Lei 2254 + 45 T.L. = 2299